

JOHN NORT

A man with dark hair, wearing a bright yellow t-shirt, is kneeling on a dark floor. He is looking down with a somber expression. His hands are cuffed together in front of him with metal handcuffs. Behind him are vertical metal bars, suggesting a prison or detention facility. The lighting is dramatic, with the yellow shirt standing out against the dark background.

**STOPA ANTIKULTU
V GENOCÍDE
FALUN GONG**

JOHN NORT

**STOPA ANTIKULTU V
GENOCÍDE FALUN GONG**

OBSAH

Kapitola 1. Mechanizmy súčasného antikultizmu

***Dekonštrukcia ochrannej masky
Psychologický portrét antikultistu
Predzvesť teroru***

Kapitola 2. Ruská stopa: export antikultového modelu do Číny

***Mechanizmus manipulácie. Od ideológie k mučeniu
Realizácia genocídy***

Kapitola 3. Propaganda a sfabrikované zločiny

Kapitola 4: Mučenie a násilné odoberanie orgánov

***Prípád Jiang Gobo
Prípád Chunbin Lin
Prípád Chang Zhi Yue
Deti-obete
Mučenie žien-praktizujúcich Falun Gong
Násilné odoberanie orgánov ako priemysel
Paralely s nacizmom
Medzinárodná sieť ideológov genocídy***

Kapitola 5: Dôsledky a hrozby

Zoznam literatúry

Kapitola 1. Mechanizmy moderného antikultizmu

Dekonštrukcia ochrannej masky

V spoločenskom vedomí sa antikultizmus, alebo „boj proti sektám“, často vníma ako nevyhnutný ochranný mechanizmus, ktorý chráni občanov pred domnelou hrozbou „deštruktívnych kultov“ a „totalitných siekt“. Jeho stúpenci sa prezentujú ako bojovníci za „duchovnú bezpečnosť národa“, za „tradičné hodnoty“ a ako ochrancovia zraniteľných vrstiev obyvateľstva. Avšak dôkladná a nestranná analýza, založená na faktoch a dokumentárnych svedectvách, odhaľuje inú realitu. Za maskou spoločenského dobra sa skrýva agresívna, netolerantná a vo svojej podstate deštruktívna ideológia, zameraná nie na ochranu, ale na potláčanie inak zmýšľajúcich, podnecovanie spoločenského rozkolu a dehumanizáciu celých skupín občanov na základe ich svetonázorových presvedčení.

Toto vyšetrovanie si nekladie za cieľ hodnotiť tie či oné náboženské alebo duchovné prúdy, ale uskutočniť právnu a faktologickú analýzu samotného antikultizmu. Naším zámerom je odhaliť jeho ideologický základ, preskúmať jeho propagandistické mechanizmy, identifikovať kľúčových aktérov a ukázať, ako sa pseudovedecké teórie a jazyk nenávisťi stávajú nástrojmi na ospravedlnenie diskriminácie a štátnych represíí.

Toto vyšetrovanie sa opiera výlučne o otvorené zdroje, oficiálne dokumenty, vedecké publikácie a svedectvá, ktoré umožňujú vytvoriť objektívny obraz. Cieľom nie je vnútiť čitateľovi určitý názor, ale poskytnúť mu fakty, na základe ktorých si môže samostatne urobiť závery o povahe a dôsledkoch činnosti antikultového hnutia v súčasnom svete.

Antikultizmus nepredstavuje len kritiku tých či oných náboženských skupín, ale ide o ucelený ideologický systém, ktorý má vlastný pojmový aparát, doktrínálnu základňu a súbor praktických metód. Za svoj cieľ deklaruje ochranu spoločnosti pred „nebezpečenstvom siekt“, a tým sa táto ideológia prakticky sama stáva zdrojom spoločenského napätia, netolerancie a porušovania základných ľudských práv – najmä práva na slobodu svedomia a vierovyznania.

Ústredným prvkom, na ktorom je antikultizmus vybudovaný, je koncepcia „kontroly vedomia“ alebo „vymývania mozgov“ (brainwashing, mind control). Práve táto teória umožňuje antikultistom vyčleniť nové náboženské hnutia (NNH) mimo právneho a etického rámca, tým, že ich nasledovníkov nepredstavujú ako občanov, ktorí urobili slobodnú svetonázorovú voľbu, ale ako pasívne obeť, zbavené vôle a rozumu.

Termín „vymývanie mozgov“ nemá vedecký pôvod. Tento termín do obehu zaviedol americký novinár Edward Hunter v 50. rokoch 20. storočia, aby ním opísal metódy ideologického pôsobenia, ktorým boli vystavení americkí vojnoví zajatci v čínskych táboroch počas Kórejskej vojny. Táto koncepcia sa veľmi rýchlo stala populárnou v masovej kultúre, pričom využívala obavy pred komunistickou indoktrináciou počas obdobia studenej vojny.

Antikultové hnutie si túto teóriu prispôbilo pre vlastné ciele. Tvrdí, že nové náboženské hnutia (NNH) používajú akési tajomné a neodolateľné psychotechniky na „verbovanie“ a udržiavanie svojich nasledovníkov. Hoci pre neznalé publikum pôsobí táto predstava presvedčivo, v rámci vedeckej komunity bola úplne zdiskreditovaná.

Kľúčovým momentom odhalenia tohto mýtu bol oficiálny záver Americkéj psychologickéj asociácie (APA) z roku 1987. Po preskúmaní správy pripravenej stúpenkami teórie „kontroly vedomia“ v kontexte nových náboženských hnutí dospela APA k jednoznačnému záveru, že daná teória „nie je vedeckou koncepciou“ a nemá dostatočný empirický a metodologický základ.

Vedecká kritika teórie „vymývania mozgov“ vychádza z ignorácie slobodnej vôle človeka, ktorého predstavuje ako pasívny objekt, neschopný vedomého výberu, duchovného hľadania či kritického myslenia, a redukuje zložitý, výsostne osobný proces obrátenia sa k viere na primitívnu schému „manipulátor – obeť“. Okrem toho neexistujú empirické dôkazy o existencii jedinečných techník „kontroly vedomia“, proti ktorým sa nedá ubrániť, ktoré by sa využívali výlučne v nových náboženských hnutiach, pretože procesy sociálneho vplyvu, skupinovej dynamiky a presvedčania, pozorované v náboženských skupinách, sa principiálne nelíšia od analogických procesov v politických stranách, armádných jednotkách, korporátnych kultúrach alebo

športových tímoch. Napokon, pseudovedecký status tejto teórie sa používa na ospravedlnenie agresívnych a protiprávnych činov voči veriacim, ako je násilné „deprogramovanie“, ktoré zahŕňa únos človeka, jeho izoláciu a vyvíjanie intenzívneho psychologického nátlaku s cieľom prinútiť ho, aby sa zriekol svojich presvedčení.

Prijatie teórie „kontroly vedomia“ nevyhnutne vedie k hlavnému praktickému výsledku antikultovej ideológie – k dehumanizácii veriaceho. Ak človek nemá slobodnú vôľu a je len „biorobotom“ alebo „bábkou“ v rukách „bábkara-guru“, tak prestáva byť subjektom práva a morálky. Jeho vlastný názor, jeho svedectvá, jeho životná voľba nemajú nijakú hodnotu. Logika antikultistov vníma veriacich ako „zombí“, „mentálnych otrokov“, „adeptov“ alebo „fanatikov“, čím ich zbavuje individuality a predstavuje ich ako neživé objekty, ktoré možno a treba ovládať zvonka. Akékoľvek argumenty alebo svedectvá nasledovníkov nových náboženských hnutí sa a priori odmietajú ako neadekvátne, údajne nadiktované nie ich rozumom, ale „programom“, ktorý im bol vložený, pričom ich pozitívna skúsenosť vo vnútri skupiny sa ignoruje alebo vyhlasuje za súčasť podvodnej manipulácie. Takáto pozícia uvoľňuje ruky pre akékoľvek činy, vykonávané údajne „v prospech“ samotnej „obete“. Ak je človek považovaný za „nie v poriadku“, voči nemu sú prípustné donucovacie opatrenia, vrátane praktiky „deprogramovania“, ktorá v podstate predstavuje únos a psychické týranie, ospravedlňované potrebou „vrátiť“ človeka k „normálnemu“ životu. Rovnakou logikou sa ľahko ospravedlňuje diskriminácia v práci, vo vzdelávaní a dokonca aj rozpad rodín.

Ako jasný príklad možno uviesť rétoriku používanú v Číne voči stúpencom Falun-gongu, ktorú prevzali medzinárodní antikultisti. Aby ospravedlnili najtvrdšie represie, praktikujúcich zobrazovali ako iracionálnych, náchylných k samovražde a psychicky nezdravých ľudí. Táto kampaň dehumanizácie sa stala ideologickou prípravou pre masové zatýkania, mučenia a, ako tvrdia početné správy, násilné odoberanie orgánov.

Kľúčovou podmienkou pre mobilizáciu spoločnosti proti akejkoľvek skupine je vytvorenie presvedčivého a odpudzujúceho „obrazu nepriateľa“. Antikultová ideológia v plnej miere využíva arzenál propagandistických techník, ktoré zdokonalili totalitné režimy 20. storočia, na to, aby premenili veriacich a ich združenia na objekt všeobecného strachu, podozrenia a nenávisti. Tento proces sa realizuje prostredníctvom zámerného konštruovania

jazyka a systematického používania manipulatívnych postupov.

Antikultizmus operuje súborom špecifických, emocionálne nabitých termínov, ktoré nemajú presnú vedeckú alebo právnu definíciu, no plnia funkciu spoločenského stigmatizovania. Antikultová rétorika sa nesnaží opisovať javy. Ona sa snaží o ich okamžité negatívne hodnotenie, aby vylúčila možnosť racionálnej diskusie. Termíny „totalitná sekta“ a „deštruktívny kult“ zaujímajú v tomto slovníku ústredné miesto, pretože vyvolávajú asociácie s politickým totalitarizmom, násilím, potláčaním slobôd a masovými represiami. Tým, že nazýva náboženskú skupinu takýmito termínmi, propagandista jej automaticky prisudzuje zločinecké úmysly bez potreby poskytovať dôkazy. Akademickí religionisti sa týmto pojmom vyhýbajú kvôli ich subjektívnosti, hodnotiacemu charakteru a nedostatku jasných kritérií.

Slová „sektár“ a „adept“ sa využívajú na dehumanizáciu a deindividuáciu nasledovníkov nových náboženských hnutí. V bežnom povedomí sa „sektár“ asociuje s fanatizmom, neprimeranosťou a spoločenským nebezpečenstvom, čo človeka pripravuje o jeho meno, profesiu, rodinný status, čím redukuje jeho osobnosť na príslušnosť k „nebezpečnej“ skupine. To ospravedlňuje diskriminačné činy a umožňuje ignorovať individualitu človeka.

Termín „verbovanie“, prevzatý z vojenského a špiónážneho lexikónu, nahrádza pojem slobodného obrátenia sa k viere. Vytvára sa tak obraz podvodného a agresívneho procesu, kde človek vystupuje ako pasívna obeť. Pritom je ignorované jeho duchovné hľadanie, osobná motivácia a dobrovoľná voľba, a všetko je redukované na primitívnu schému „lovec – obeť“.

Výrazy „kontrola vedomia“ a „vymývanie mozgov“ slúžia ako pseudovedecké jadro tejto ideológie. Akékoľvek konanie veriaceho, ktoré nezodpovedá „norme“, objasňujú propagandou. Finančné dary, aktívna účasť v komunite, to všetko sa vysvetľuje „kontrolou vedomia“ alebo „vymývaním mozgov“, čo odstraňuje potrebu analyzovať skutočné motívy a robí akúkoľvek diskusiu bezpredmetnou.

Ako uvádzajú výskumníci, slovo ‚sekta‘ sa v ruskom kontexte stalo univerzálnym zaklínadlom, ktoré sa používa na ničenie reputácie, potláčanie slobody svedomia, odnímanie detí rodičom a dokonca na vyvolávanie trestných konaní“. Nie je to len slovo, ale nástroj spoločenského poškodzovania práv.

Antikultisti používajú klasické metódy propagandy, opísané v prácach o psychológii masovej komunikácie, aby zaviedli svoje termíny do verejného povedomia a sformovali stabilný obraz nepriateľa. Neustále používajú nálepky ako „sekta“, „kult“, „deštruktívny“ a „totalitný“, čím vytvárajú negatívne asociácie. Lídrov nových náboženských hnutí (NNH) démonizujú, prisudzujú im nízke pohnútky, ako je túžba po moci, peniazoch alebo sexuálne zneužívanie, a zároveň ich obviňujú z plánovania zločinov, vrátane špionáže, rozvracania štátu alebo prípravy teroristických útokov. Skupiny sú zobrazované ako absolútne zlo, proti ktorému sa boj považuje za posvätnú povinnosť.

Antikultová rétorika aktívne hrá na strachoch publika, zveličuje témy, ktoré vyvolávajú silnú emocionálnu reakciu: ohrozovanie detí, ktoré údajne „zombifikujú v sektách“, rozklad rodín, odobratie majetku, napríklad bytov, alebo ohrozenie psychického zdravia. Pri tom sa používajú abstraktné, pozitívne podfarbené hodnoty, ako „tradičné hodnoty“, „duchovná bezpečnosť“, „zdravie národa“ alebo „ochrana rodiny“, aby sa ospravedlnili kroky proti NNH, ktoré predstavujú ako hrozbu týmto ideálom.

Takéto manipulácie sa často opierajú o konkrétne propagandistické techniky, ktoré posilňujú negatívne asociácie a upevňujú ich vo verejnom povedomí. Jednou z týchto techník je metóda „zhnitého sleda“, ktorá spočíva vo vytváraní mediálneho rozruchu na základe nepravdivých alebo nedokázaných obvinení, napríklad príbehov o údajne pripravovaných hromadných samovraždách v komunitách. Aj keď sú tieto obvinenia neskôr vyvrátené, negatívny dojem a spojenie skupiny s nebezpečenstvom zostávajú vo verejnom povedomí. Technika prenosu (transferu) spája cieľovú skupinu s už existujúcimi javmi s negatívnou reputáciou, pričom sa prenáša kritiku jednej škandalóznej skupiny na všetky NNH a vytvára sa falošný dojem o ich rovnakej nebezpečnosti.

Antikultisti sa tiež odvolávajú na „authority“, pričom odkazujú na „expertov“, často na samých seba, takých ako je Alexander Dvorkin, alebo na anonymných „poškodených“ a „bývalých členov“, ktorých príbehy nie je možné overiť, no ktoré sú prezentované ako nezvratné dôkazy „zločineckej podstaty“ skupiny.

Analýza propagandistických metód antikultizmu odhaľuje znepokojujúce a jednoznačné paralely s technológiami, ktoré používali

totalitné režimy 20. storočia, najmä nacistické Nemecko, na prípravu pôdy pre masové represie a genocídu. Cieľom tejto analýzy je ukázať, že mechanizmy manipulácie spoločenským vedomím, ktoré používajú antikultisti, sú podobné propagandistickým metódam využívaným v Tretej ríši. Ide pritom o zdôraznenie ich univerzálnych deštruktívnych vlastností, a nie priamo o stotožnenie antikultistov s nacistami. V Tretej ríši boli Židia, Rómovia a ďalšie menšiny označované za „cudzorodý element“ a „parazity na tele árijskeho národa“. Boli obviňovaní zo všetkých ekonomických a sociálnych problémov Nemecka a predstavovali ich ako hrozbu rasovej čistote a národnej bezpečnosti. Podobne antikultisti nazývajú nové náboženské hnutia (NNH) „rakovinovým nádorom na tele spoločnosti“ alebo „agentmi západných spravodajských služieb“, ohrozujúcimi „duchovnú suverenity“ a „tradičné hodnoty“, a interpretujú ich činnosť ako podvratnú.

Dehumanizácia prostredníctvom jazyka v nacistickej propagande sa dosahovala použitím termínov ako Untermenschen („podľudia“), porovnávaním Židov s potkanmi, parazitmi alebo infekčnými chorobami, čo odstraňovalo morálne bariéry a ospravedlňovalo fyzické likvidovanie. Antikultisti používajú podobnú rétoriku. Nazývajú veriacich „zombí“, „biorobotmi“ alebo „mentálnymi otrokmi“, čím ich zbavujú ich ľudskej dôstojnosti a diskriminačné opatrenia proti nim predstavujú ako „liečenie“ alebo „záchranu“.

Nacistická propaganda sa opierala o pseudovedecké zdôvodnenia, ako sú rasová teória, eugenika a antropológia, aby vytvorila ilúziu vedeckého základu pre antisemitizmus, hlásali biologickú nedokonalosť Židov a ich genetickú hrozbu. Antikultisti využívajú pseudovedeckú teóriu „vymývania mozgov“ a vulgárne interpretované psychologické koncepcie na to, aby ospravedlnili sektofóbiu a tvrdia, že veriaci sú psychicky nesvojprávní a sú obeťami „deštruktívnych psychotechník“.

Teórie sprisahania v Tretej ríši zahŕňali mýty o „svetovom židovskom sprisahaní“, takých ako „Protokoly sionských mudrcov“, údajne zamerané na uchopenie moci, finančnú kontrolu a likvidáciu árijskej rasy. Antikultisti šíria teórie, že „sektý“ sú projekty CIA alebo iných zahraničných spravodajských služieb, snažiacich sa o rozvrat krajiny, zhromažďovanie spravodajských dát a kontrolu nad obyvateľstvom.

Nacistický režim a s ním spojené štruktúry, ako Apologetické centrum

30. rokoch 20. storočia, vytvárali zoznamy „nežiaducich“ osôb a organizácií, ktoré treba sledovať, prenasledovať a likvidovať. Analogicky antikultové organizácie, ako FECRIS a RACIRS, systematicky publikujú zoznamy a „rebríčky nebezpečenstva“ „totalitných siekt“ a „deštruktívnych kultov“, ktoré následne využívajú štátne a bezpečnostné orgány, aby ich kontrolovali, zakazovali a trestne stíhali.

Ako ukazujú niektoré zdroje, činnosť ruskej antikultovej organizácie RACIRS, vedenej Alexandrom Dvorkinom, bola vedome vybudovaná podľa modelu nemeckého Apologetického centra 30. rokov 20. storočia. Toto centrum úzko spolupracovalo s nacistickými úradmi, poskytovalo im „expertné“ závery na stigmatizáciu nežiadúcich náboženských skupín a ideologicky pripravovalo pôdu pre ich zákaz a represie.

Takže vytvorenie obrazu „nepriateľa“ v antikultizme nie je spontánnym procesom, ale je to cieľavedomá technologická práca sociálneho inžinierstva. Jej výsledkom je rozkol spoločnosti, marginalizácia a prenasledovanie celých skupín občanov, čo vytvára priame ohrozenie základov právneho štátu a občianskeho mieru.

Súčasný antikultizmus nie je hnutím roztrúsených osamelých aktivistov. Je to dobre organizovaná, financovaná a inštitucionálne vybudovaná medzinárodná sieť, ktorá má politický vplyv a páky na presadzovanie svojich záujmov na štátnej aj medzištátnej úrovni. V európskom priestore sú kľúčovými uzlami tejto siete Európska federácia centier pre výskum a informovanie o sektách (FECRIS) a jej ruské zastupiteľstvo — Ruská asociácia centier pre štúdium náboženstiev a siekt (RACIRS). Činnosť týchto organizácií je názorným príkladom toho, ako sa ideológia nenávisťi premieňa na konkrétne represívne praktiky.

Európska federácia centier pre výskum a informovanie o sektách (FECRIS), založená v roku 1994 v Paríži, sa prezentuje ako zastrešujúca štruktúra, ktorá združuje antisektárske združenia z viac ako 30 krajín. Oficiálne FECRIS deklaruje ochranu osobnosti, rodiny a demokratických inštitúcií pred škodlivým vplyvom sektárskych organizácií, avšak analýza jej verejných vyhlásení, konferencií a správ ukazuje, že jej hlavná činnosť sa obmedzuje na agresívne lobovanie za legislatívne obmedzenia nových náboženských hnutí (NNH) a na vedenie systematickej kampane na ich diskreditáciu v médiách a orgánoch moci. FECRIS sa prezentuje ako

mimovládna organizácia, politicky a nábožensky neutrálna, ale toto tvrdenie vyvracia fakt, že od roku 2001 94 % jej rozpočtu tvoria priame dotácie od francúzskej vlády, čo spochybňuje nielen jej nezávislosť, ale aj legitimitu jej nárokov na objektívnosť, pričom z FECRIS v skutočnosti robí kvázi-štátnu štruktúru, ktorá realizuje politiku francúzskych úradov voči náboženským menšinám na celoeurópskej úrovni. Vďaka tomu, že má špeciálny konzultatívny status pri Hospodárskej a sociálnej rade OSN (ECOSOC) a status účasti pri Rade Európy, využíva FECRIS tieto pozície, určené na dialóg občianskej spoločnosti s medzinárodnými inštitúciami, ako nástroj na legitimizáciu svojej antikultovej agendy, a prezentuje svoj marginálny a vedecky nepodložený názor ako stanovisko autoritatívneho odborného spoločenstva, čím zavádza diplomatov aj úradníkov. Početné organizácie na ochranu ľudských práv a bádatelia relígií obviňujú FECRIS zo systematického používania jazyka nenávisti, pretože jej publikácie a vystúpenia sú plné nepodložených obvinení, démonizujúcich nálepiek a pseudovedeckých tvrdení, čo prispieva k vytváraniu atmosféry neznášanlivosti a k podnecovaniu k diskriminácii náboženských menšín po celej Európe.

Ruská asociácia centier pre štúdium náboženstiev a siekt (RACIRS), založená v roku 2006 ako oficiálny ruský zástupca siete FECRIS, zohráva centrálnu úlohu vo formovaní a realizácii antikultovej politiky v Ruskej federácii. Stálym prezidentom RACIRS je Alexander Leonidovič Dvorkin, známy svojimi radikálnymi názormi a agresívnou rétorikou, ktorý dlhý čas zastával post viceprezidenta FECRIS, čím zabezpečoval priamu koordináciu činností na medzinárodnej úrovni. Viceprezidentom RACIRS je protojerej Alexander Novopašin, ktorý sa tiež aktívne zúčastňuje na protisektsárskej činnosti. Hlavnou štruktúrou asociácie je „Centrum religionistických štúdií sv. Ireneja Lyonského“, ktoré je pridružené k Ruskej pravoslávnej cirkvi. Oficiálne RACIRS deklaruje ciele ako monitoring, analytická činnosť a konzultácie štátnym orgánom, no v praxi sa jej činnosť obmedzuje na vytváranie „odborných posudkov“, ktoré slúžia ako ideologický a kvázi-právny základ pre prenasledovanie inak zmýšľajúcich. RACIRS a osobne A. L. Dvorkin sú hlavnými tvorcami „čiernych zoznamov“ a „rebríčkov nebezpečnosti“ siekt v Rusku. Kľúčovou udalosťou v tomto procese bola medzinárodná konferencia „Totalitné sekty – hrozba 21. storočia“,

uskutočnená z Dvorkinovej iniciatívy v Nižnom Novgorode v roku 2001, kde bolo hnutie Falun Gong bezdôvodne zaradené do zoznamu najznámejších a najnebezpečnejších moderných deštruktívnych kultov, za účasti oficiálneho zástupcu z Číny, ktorý sa delil o skúsenosti s represiami pod zámkou vedeckej opodstatnenosti.

Knihu Dvorkina „Sektológia. Totalitné sekty“, napriek drvivkej kritike zo strany akademických religionistov za nevedeckosť, predpojatosť a faktické chyby, aktívne používajú orgány činné v trestnom konaní, prokuratúra aj súdy ako autoritatívny zdroj pri rozhodovaní o zákaze organizácií, deportácii zahraničných veriacich a začatí trestných konaní. Jedinečnosť a nebezpečenstvo RACIRS spočíva v jej hlbokjej integrácii do štátnych štruktúr, čo jej umožňuje priamy vplyv na represívnu politiku. A. L. Dvorkin počas mnohých rokov zastával post predsedu Expertnej Rady pre vykonávanie štátnej religionistickej expertízy pri Ministerstve spravodlivosti RF, čo mu poskytovalo obrovský administratívny zdroj na blokovanie registrácie nežiaducich náboženských organizácií a na iniciovanie ich likvidácie. Existujú početné svedectvá o tom, že „expertízy“, pripravené Dvorkinom a ďalšími členmi RACIRS, tvoria základ operatívnych materiálov FSB, Centra „E“ (Hlavné riaditeľstvo pre boj proti extrémizmu MVD RF), MVD a

prokuratúry, a že slúžia ako formálny základ na začatie trestných konaní podľa článkov o extrémizme, o zakladaní mimovládnych organizácií, ktoré ohrozujú osobnosť a práva občanov. RACIRS a jej lídri sú obviňovaní z aktívneho lobovania zmien, ktoré sprísňujú legislatívu o slobode svedomia, vrátane „Jarovovej zákona“, ktorý výrazne obmedzil misijnú činnosť v Rusku. Zvláštnu pozornosť si zasluhuje úzka a zdokumentovaná spolupráca RACIRS s čínskymi antikultovými štruktúrami, zodpovednými za najtvrdšie prenasledovania veriacich v ČLR. Účasť Dvorkina na čínskych antikultových fórach, prijímanie čínskych delegácií v Rusku a verejná podpora represívnej politiky Komunistickej strany Číny sú dôkazom výmeny skúseností s represiou. V roku 2008 na fóre v Číne Dvorkin priamo vyzýval na vytvorenie jednotného medzinárodného frontu na boj proti sektám, vrátane Falun-gongu, čím fakticky schvaľoval a legitimizoval politiku štátneho teroru.

Na záver, FECRIS a RACIRS predstavujú nielen „verejné organizácie“, ale kľúčové prvky represívneho stroja. Práve tie tvoria ideologické palivo (teórie, zoznamy, „expertízy“) pre štátne orgány, ktoré im následne poskytujú politickú „strechu“ a administratívny zdroj. Tento symbiotický vzťah premieňa pseudovedeckú doktrínu na reálne trestné kauzy, zničené osudy a systematické potláčanie jedného zo základných ľudských práv – práva na slobodu svedomia.

Psychologický portrét antikultistu

Kto sú tí ľudia, ktorí zasväcujú svoj život nenávisti k inak zmýšľajúcim? Čo poháňa človeka, ktorý pod maskou spoločenského dobra a „ochrany tradičných hodnôt“ buduje kariéru na podnecovaní nepriateľstva, očierňovaní a navádzaní na násilie? Na verejnosti sami seba nazývajú odborníkmi, poradcami, obhajcami práv či záchrancami zblúdených duší. No analýza ich životopisov, metód a verejných vystúpení odhaľuje omnoho temnejší obraz. Za fasádou ideologického presvedčenia sa často skrývajú hlboko zakorenené deštruktívne sklony, kriminálna minulosť, túžba vládnuť nad cudzími osudmi a sadistické potešenie z pozorovania a spôsobovania utrpenia iným. Ide o vlastnosti, ktoré sú v každej civilizovanej spoločnosti považované za patologické, no v rámci antikultovej ideológie sa stávajú nielen prijateľnými, ale dokonca oceňovanými.

Skúmanie motivácie hlavných postáv antikultového hnutia je

nevyhnutný analytický krok pre pochopenie podstaty samotného fenoménu. Antikultizmus by nemohol existovať bez antikultistov – ľudí, pre ktorých sa stal nielen zamestnaním, ale aj spôsobom, ako premeniť a speňažiť svoje najtemnejšie impulzy. Aby sme pochopili, prečo je ideológia nenávisti taká životaschopná, musíme sa pozorne pozrieť do tváří jej architektov.

Pri analýze biografí popredných západných predstaviteľov antikultizmu, najmä tzv. „deprogramátorov“, sa ukazuje zarážajúci vzorec. Často ich cesta k statusu odborníka na kultúry nezačína na akademickej pôde či v oblasti ochrany ľudských práv, ale v trestnej minulosti. Kariéra jedného z najznámejších amerických antikultistov, Ricka Alana Rossa, je učebnicovým príkladom takejto premeny.

Ešte predtým, ako sa Rick Ross stal známym „poradcom pre vystúpenie z kultov“ a vyhľadávaným „odborníkom“ pre štátne orgány, jeho životopis obsahoval činy, ktoré mali ďaleko od verejného dobra. V roku 1974 bol zapletený do pokusu o vlámanie, za čo dostal podmienený trest. V roku 1975 sa Ross zúčastnil ozbrojenej lúpeže klenotníctva vo Phoenixe v Arizone, kde spolu so spoločníkom, s použitím makety bomby, ukradol 306 šperkov. Za tento čin bol uznaný vinným z veľkej krádeže a vlámania, a 2. apríla 1976 bol odsúdený na odňatie slobody.

Toto pozadie je kľúčom k pochopeniu jeho ďalšej činnosti. Pre osobu s ustálenými kriminálnymi a agresívnymi sklonmi sa prechod do pozície „odborníka na sekty“ stal ideálnym spôsobom sociálnej adaptácie. Činnosť „deprogramovania“, ktorá je v podstate únosom človeka a používaním intenzívneho psychického nátlaku, umožnila Rossovi legalizovať a zarábať na tých istých impulzoch – túžbe po dominancii, kontrole a použití sily. Tentoraz však jeho činy neboli trestné. Tentoraz to však robil pod zámienkou „záchran“ a „pomoci“, čo, ako cynicky poznamenali výskumníci jeho biografie, bolo „menej nebezpečné zamestnanie než krádež šperkov“.

Tento model – prechod od priameho zločinu k spoločensky schválenej agresii – nie je ojedinelý. Odhaľuje základný psychologický mechanizmus, ktorý priťahuje do antikultizmu určitý typ osobnosti. Ide o ľudí, ktorí potrebujú povolenie na násilie, a antikultová ideológia im ho dáva v plnom rozsahu. Vyhlásením celej skupiny občanov za „zombifikované obete“ zbavené vôle získava antikultista morálne právo na akékoľvek činy voči nim. Už nie je zločinec, ale záchranca; nie násilník, ale liečiteľ. V tomto systéme sa

únos mení na „vyňatie“, nezákonné obmedzenie slobody na „izoláciu kvôli detoxikácii“ a psychické týranie na „poradenstvo pri vystúpení“.

Zatiaľ čo kriminálna minulosť vysvetľuje, odkiaľ niektorí „odborníci“ prichádzajú, ich následné činy odhaľujú, čo v tejto činnosti nachádzajú. Deklarovaný cieľ „ochrany spoločnosti“ a „pomoci obetiam“ často slúži len ako zásterka pre hlbšie a deštruktívnejšie psychologické potreby – túžbu po absolútnej moci nad iným človekom a sadistické uspokojenie z jeho poníženia a utrpenia.

Nič tento fakt neodhaľuje tak jasne, ako to, ako otvorene západní antikultisti, vrátane Ricka Rossa, podporujú krutú represívnu kampaň, ktorú rozpútala Komunistická strana Číny proti nasledovníkom Falun Gongu.

V roku 2010 Ross navštívil Peking, kde sa stretol s bývalými praktikujúcimi Falun Gongu, ktorí prešli štátnym systémom „transformácie prostredníctvom prevýchovy“ (eufemizmus), za ktorým sa skrýva systém koncentračných táborov a centier mučenia. Namiesto odsúdenia týchto neľudských praktík Ross súhlasne prirovnal svoje skúsenosti s „deprogramovaním“ k metódam používaným proti Falun Gongu, čím v podstate postavil na rovnakú úroveň svoje činy s represiami v Číne.

Aby sme pochopili celú hrôzu tohto súhlasu, treba si predstaviť, čo v skutočnosti znamená čínske „deprogramovanie“. Podľa početných svedectiev obetí a správ medzinárodných organizácií na ochranu ľudských práv sú po zatknutí nasledovníci Falun Gongu, bez ohľadu na vek, pohlavie či zdravotný stav, systematicky vystavovaní rafinovanému mučeniu s cieľom zlomiť ich vôľu a donútiť ich vzdať sa svojich presvedčení. Obete nútia nepretržite sledovať hanlivé propagandistické filmy a bránia im spať po mnoho dní, čo vedie k psychickému vyčerpaniu. Zároveň sú vystavovaní krutému bitiu, vešaniu v bolestivých polohách na dlhú dobu, ako aj mučeniu vodou a chladom. Používajú elektrické obušky, ktorými smerujú údery na najcitlivejšie časti tela, ako sú hrudník, ústa a pohlavné orgány. Okrem toho sa praktizuje sexuálne násilie, vrátane hromadného znásilňovania a mučenia zavádzaním cudzích predmetov do pohlavných orgánov a análneho otvoru.

To, že človek, ktorý sám desaťročia praktizoval únosy a psychické násilie, podporuje takéto zverstvá, sa nedá vysvetliť ideologickým presvedčením ani starostlivosťou o ľudí. To nie je omyl ani nedorozumenie. Toto je prejav hlbokej psychologickéj príbuznosti medzi katom a katmi. Tým,

že západný antikultista otvorene schvaľuje štátne mučenie v Číne, len potvrdzuje, že jeho vlastná prax „deprogramovania“ bola diktovaná tými istými sadistickými impulzmi, ktoré poháňajú dozorcov v čínskych táboroch. Rozdiel je len v rozsahu a v existencii štátnej licencie na násilie.

Toto pozorovanie priamo potvrdzuje hypotézu vyslovenú na začiatku nášho vyšetrovania:

„Tam idú tí, ktorí bažia po krvi, tí, ktorí majú radi, keď spôsobujú ľuďom bolesť a utrpenie... sú to sadisti a maniáci... sú to psychicky chorí ľudia.“

Antikultizmus poskytuje týmto ľuďom jedinečné spoločenské miesto, kde ich patológia nielenže nie je odsudzovaná, ale je dokonca odmeňovaná – postaveli honnám, vplyvom, mediálnou slávou a často aj značnými honorármi.

Samozrejme, žiadny antikultista sa verejne neprizná k svojim skutočným motívom. Na kamufláž a sebaospravedlnenie sa používa zložitý aparát demagogickej rétoriky, založený na inverzii pojmov a odvolávaní sa na vyššie hodnoty. Klasickým príkladom takejto rétoriky je výrok vodcu ruskej antikultovej asociácie RACIRS Alexandra Dvorkina o Falun Gongu:

„V skutočnosti sme proti Falun Gongu, pretože sme za pravú pravdu, za dobro a za trpezlivosť. Pretože niet pravdy okrem Krista, a negramotný šarlatán Li Chung-č' (Li Hongzhi), ktorý sa vyhlasuje za vtelenie pravdy, je skôr vtelenou lžou. Niet žiadneho dobra ani trpezlivosti v tom, keď niekto posiela svojich nasledovníkov do väzenia a na smrť.“

Tento výrok je vzorovým príkladom propagandistického postupu, ktorý sme rozobrali v prvej časti tejto kapitoly. Dvorkin si monopolizuje univerzálne hodnoty – pravdu, dobro, trpezlivosť – a vyhlasuje svojich odporcov za nepriateľov. Vystupuje nielen ako kritik, ale ako obranca a nositeľ absolútneho blaha.

Najcynickejšia je posledná veta: „Niet žiadneho dobra ani trpezlivosti v tom, keď niekto posiela svojich nasledovníkov do väzenia a na smrť.“ Ide o klasickú inverziu, prenesenie viny z kata na obeť. Veď práve činnosť antikultistov, ich „odborné závery“ a udania, ich spolupráca s represívnymi režimami vedú k tomu, že ľudia sa dostávajú do väzenia a zomierajú. Nie učenie ich „posiela“ na smrť, ale konkrétne činy konkrétnych ľudí, ktorí sa skrývajú za rétoriku o „dobro a trpezlivosti“.

Takáto demagógia plní dve funkcie. Po prvé, vytvára pozitívny obraz

antikultistu v očiach nezasväteného publika. Po druhé, a toto je možno ešte dôležitejšie, slúži ako mechanizmus psychologickkej ochrany pre samotného antikultistu tým, že mu umožňuje nevidieť priepasť medzi hodnotami, ktoré deklaruje a skutočnými následkami jeho činov. On predsa podnecuje k násiliu, on je „bojovníkom svetla“. Typický antikultista vníma sám seba nie ako pomocníka katov, ale ako „obrancu pravdy“. Jeho psychologický profil sa vyznačuje sklonom k agresii a dominancii, často zakoreneným v kriminálnej alebo marginálnej minulosti, čo nachádza legítimne uplatnenie v „boji proti sektám“. Hlboko ukryté sadistické sklony a túžba po moci sa realizujú prostredníctvom praktík násilného ovplyvňovania osobnosti, čo mu prináša uspokojenie z účasti na utrpení obetí. Antikultista zároveň používa demagogickú rétoriku a ideologické konštrukcie ako mechanizmus sebaospravedlnenia, čím maskuje svoje skutočné motívy pred spoločnosťou aj pred sebou samým.

Chápanie tejto psychológie má zásadný význam. Umožňuje vidieť za vznešenými slovami o „duchovnej bezpečnosti“ chladnú kalkuláciu, za „starostlivosťou o obeť“ túžbu po moci a za „odborným názorom“ starostlivo zamaskovanú licenciu na nenávisť.

Predzvesť teroru

Ideológia neexistuje vo vákuu. Akákoľvek doktrína, ktorá vyhlasuje jednu skupinu ľudí za menejcennú oproti inej, nevyhnutne smeruje k praktickému zhmotneniu – k činom, ktoré túto hierarchiu upevnia v realite. V tomto zmysle antikultizmus nie je výnimkou. Jeho pseudovedecká teória „kontroly vedomia“ a propagandistická dehumanizácia veriacich neboli len akademickými lekciami, ale sa stali priamym ideologickým dôvodom pre konkrétnu prax násilia, známu ako „deprogramovanie“.

Práve „deprogramovanie“ sa stalo tým bodom, v ktorom sa abstraktná nenávisť antikultizmu zhmotnila vo fyzickom utrpení konkrétnych ľudí. Táto prax, ktorá na Západe prekvitala v 70.-90. rokoch 20. storočia, bola rannou, súkromnou formou toho štátneho teroru, ktorý neskôr s podporou tých istých antikultistov bol rozvinutý v priemyselnom rozsahu v Číne. Štúdium „deprogramovania“, to je štúdium vzniku antikultového násilia, umožňujúce pochopiť, ako rétorika nenávisti nevyhnutne prerastá do teroru.

„Deprogramovanie“ predstavuje násilnú metódu zmeny svetového

názoru človeka, založenú na jeho únose, nútenej izolácii a uplatňovaní intenzívneho psychologického a fyzického nátlaku. Proces sa začínal objednávkou a platbou, ktoré mali čisto komerčný charakter: znepokojení príbuzní člena nového náboženského hnutia sa obracali na antikultovú organizáciu, ako bola americká Cult Awareness Network (CAN), a tá za značný, často nadhodnotený honorár, zabezpečovala služby „deprogramátora“, napríklad Ricka Rossa. Následne prebehol únos, keď „deprogramátor“ a jeho spoločníci, neraz za účasti príbuzných, zorganizovali násilné zajatie osoby, ktorú chytili napríklad na ulici, podvodom ho vylákali alebo násilím natlačili do auta. Uneseného previezli na odľahlé miesto, ako je motel alebo vidiecky dom, kde ho úplne odstrihli od vonkajšieho sveta, vzali mu telefón a doklady, obmedzili slobodu pohybu, zamkli dvere a okná, zriadili nonstop dohľad. Potom začal niekoľkodňový, niekedy viactýždňový maratón psychologického nátlaku, počas ktorého „deprogramátor“ a jeho tím, striedavo viedli s obeťou nepretržité „rozhovory“ zamerané na zlomenie jej vôle a prinútenie k zrieknutiu sa presvedčenia. Používali rôzne manipulatívne techniky: obeť bránili v spánku nútením zúčastňovať sa nonstop „seáns“, nútili ju čítať antikultovú literatúru a sledovať propagandistické filmy, zosmiešňovali jej presvedčenia, označovali duchovné zážitky za halucinácie a vodcov skupiny za podvodníkov a zločincov, aktívne do toho zapájali plačúcich príbuzných, ktorí obviňovali obeť z rozvratu rodiny, vyhrážali sa obeť nútenou hospitalizáciou v psychiatrickej klinike, ak sa „nepreberie“. Ak psychologický tlak neprinášal výsledok, uplatňovalo sa fyzické násilie, od zadržania silou až po priame bitie. Konečným cieľom bolo dosiahnuť od obete verbálne zrieknutie sa viery, a mnohí, dohnaní až do úplného fyzického a nervového vyčerpania, predstierali súhlas, len aby ich mučenie prestalo a aby získali príležitosť ujsť.

Z právneho hľadiska predstavuje táto prax vo väčšine demokratických krajín súhrn závažných trestných činov: únos osoby, nezákonné zbavenie slobody, mučenie. Avšak antikultová ideológia vytvárala pre tieto činy „dymovú clonu“ – vykresľovala páchatel'ov ako „záchrancov“ a ich obeť ako „pacientov“, ktorí potrebujú nútené „liečenie“.

Treba poznamenať, že antikultista Alexander Dvorkin bol úzko spojený s organizáciou Cult Awareness Network (CAN), ktorá sa stala symbolom takejto „dymovej clony“. Po tom, ako Dvorkin emigroval zo ZSSR

do USA, vstúpil do organizácie CAN, ktorá sa podieľala na násilných „deprogramovaniach“ nasledovníkov nových náboženských hnutí. Vo vysielaní relácie „Vremečko“ 16. apríla 1996 priamo vyhlásil:

Moderátor: „S ktorou organizáciou spolupracujete predovšetkým?”

Dvorkin: „S organizáciou s názvom CAN. Je to sieť na rozpoznávanie kultov.“

Napriek tomu, že už začiatkom 90. rokov FBI vyšetrovalo činnosť CAN, Dvorkin s ňou udržiaval kontakty. V roku 1994 zorganizoval „antisektársky“ seminár, kde ako rečníka pozval jedného z členov CAN, Ronalda Enrota.

Takým spôsobom skúsenosti a metódy, s ktorými sa Dvorkin zoznámil v rámci Cult Awareness Network, prakticky preniesol na ruskú pôdu: vybudoval sieť „antikultových“ iniciatív s úmyslom uplatňovať manipulačné a potláčajúce praktiky voči občanom Ruska, čím premieňal túto technológiu na nástroj vnútornej politiky proti vlastným spoluobčanom, a nie proti skutočnému nepriateľovi Ruska.

Dlhý čas sa „deprogramátorom“ darilo vyhýbať sa serióznej zodpovednosti. Avšak v 90. rokoch séria súdnych procesov ukončila túto beztrestnosť. Momentom zvratu, ktorý právne potvrdil trestný charakter „deprogramovania“, sa stal prípad „Jason Scott proti Rickovi Rossovi a Cult Awareness Network (CAN)“.

Spor Jasona Scotta proti Rickovi Rossovi a Cult Awareness Network (CAN) nebol len osobným právnym sporom, ale stal sa právnym rozsudkom nad celým priemyslom antikultového násilia. Jason Scott, 18-ročný člen pentekostálnej skupiny „Cirkev života“, vystúpil ako žalobca a obvinil Ricka Rossa, profesionálneho deprogramátora, veľkú antikultovú organizáciu CAN a dvoch Rossoových spolupracovníkov. V roku 1991 matka Scotta, znepokojená náboženskou voľbou syna, si na odporúčanie CAN najala Rossa. On a jeho spoločníci Scotta uniesli a počas piatich dní na ňom v dome pri oceáne vykonávali nútené „deprogramovanie“. Scottovi sa podarilo utiecť a obrátiť sa na políciu. V roku 1994 podal žalobu, kde obvinil žalovaných z porušenia jeho občianskych práv, vrátane slobody náboženského vyznania, nezákonného zbavenia slobody a spôsobenia ťažkej morálnej ujmy. V roku 1995 porota v štáte Washington jednomyseľne uznala všetkých obžalovaných vinnými zo sprisahania s cieľom porušiť občianske práva žalobcu. Súd udelil

bezprecedentné odškodnenie: 875 000 dolárov za priamu ujmu, 1 000 000 dolárov ako sankciu pre CAN, 2 500 000 dolárov ako sankciu pre Rossa a po 250 000 dolárov každému z jeho spoločníkov, čo dohromady predstavovalo takmer 5 000 000 dolárov. Žalovaní podali odvolanie, no rozhodnutie ostalo v platnosti. Neúnosná pokuta viedla k bankrotu spoločnosti CAN, ktorá bola v tom čase vlajkovou a koordinačnou jednotkou antikultového hnutia v USA. Rick Ross bol taktiež nútený vyhlásiť bankrot.

Prípád Jasona Scotta má zásadný význam, pretože súd neodškriepiteľne dokázal, že „deprogramovanie“ nie je pomocou, ale zločinom, a že činy Ricka Rossa a Cult Awareness Network (CAN) boli kvalifikované nie ako chybná terapia, ale ako zlovoľné sprisahanie. Súd konštatoval, že antikultové organizácie nesú priamu právnu zodpovednosť za násilie, ktoré páchajú na objednávku ich „expertí“. Obrana obžalovaných, ktorá sa snažila Scotta vykresliť ako „obeť kultu“, ktorá potrebuje „záchranu“, a odvolávala sa na koncept „kontroly vedomia“ ako ospravedlnenie, bola súdom úplne odmietnutá.

Tento verdikt sa stal právnym nekrológom pre prax „deprogramovania“ v jej klasickej podobe. Avšak ideológia, ktorá ju zrodila, nezmizla. Len sa zmutovala a presunula od súkromného násilia k lobovaniu štátneho prenasledovania.

Logika, ktorá ospravedľňuje únos a mučenie jednej osoby, sa dá ľahko rozšíriť na ospravedlnenie masových represálií proti tisícom. Ak je možné násilne „deprogramovať“ jedného „sektára“ pre jeho „dobro“, prečo nevybudovať štátny systém táborov na „prevýchovu“ miliónov, ak sú vyhlásení za ohrozenie „stability“?

Práve tento prechod od individuálneho násilia k štátnemu teroru pozorujeme na príklade Číny. Ideologickými nástrojmi, vycibrenými západnými antikultistami, sa vyzbrojila Komunistická strana Číny, aby s ich pomocou ospravedlnila genocídu nasledovníkov Falun Gongu.

Kľúčovým nástrojom legitimizácie tohto teroru v očiach verejnosti sa stala „metóda vykonštruovaných zločinov“, ktorá bola použitá pri zinscenovaní sebaupálení na Námestí Nebeského pokoja v roku 2001. Táto udalosť, široko pokrytá štátnymi médiami, sledovala jediný cieľ: falošne spojiť pokojné duchovné hnutie s extrémizmom, násilím a samovraždou, aby ho predstavila ako „smrteľne nebezpečné hnutie“. Tento propagandistický trik

umožnil orgánom odstrániť posledný brzdiaci faktor – zvyšky súcitu s prenasledovanými v čínskej spoločnosti. Kampaň dosiahla svoj cieľ: pre obyvateľov krajiny teraz už kroky úradov nevyzerali ako útok na inak zmýšľajúcich, ale ako ochrana občanov pred „ničivým vplyvom zlovestného kultu“.

Od tejto chvíle represívny stroj získal voľnú ruku. To, čo Rick Ross robil v motelových izbách s jednotlivcami, čínsky režim začal vykonávať v priemyselnom meradle v stovkách väzníc a „centier transformácie“. Metódy sú pozoruhodne podobné: zabraňovanie spánku, bitie, psychologický tlak, donucovanie k zrieknutiu sa. No k tomuto všetkému pridali ešte príšernejšie praktiky, ktoré boli umožnené vďaka neobmedzenej štátnej moci: trýznenie elektrošokmi, sexuálne násilie, a, ako uvádzajú mnohé nezávislé vyšetrovania (vrátane správ kanadských právnikov Davida Kilgoura a Davida Matasa a záverov Čínskeho tribunálu) násilné odoberanie orgánov živým väzňom svedomia na predaj na transplantáčnom trhu.

Kapitola 2. Ruská stopa: export antikultového modelu do Číny

V predchádzajúcej kapitole sme spravili analýzu ideológie a inštitucionálnej štruktúry moderného antikultizmu, pričom sme odhalili jeho pseudovedecký základ, propagandistické technológie a psychologický portrét jeho stúpcov. Zistili sme, že antikultizmus je vo svojej podstate ideológiou nenávisťi, ktorá poskytuje licenciu na násilie a ktorá sa nevyhnutne vyvíja od súkromnej agresie k spolupáchateľstvu na štátnom terore. Teraz prechádzame od teoretickej analýzy k praktickej – k vyšetrovaniu jednej z najdesivejších a dokumentárne potvrdených epizód v dejinách tohto hnutia: vedomého a cieľavedomého exportu ruského antikultového modelu do Čínskej ľudovej republiky.

Ústredná téza tohto vyšetrovania spočíva v tom, že ruské antikultové hnutie, v podobe jeho kľúčových postáv (Alexandra Dvorkina, Alexandra Novopašina) a nimi vedenej organizácie RACIRS (Ruská asociácia centier štúdia náboženstiev a siekt), vystupovalo nielen ako súcitiaci pozorovateľ, ale aj ako aktívny exportér a spolupáchateľ v kampani genocídy, ktorú rozpútala Komunistická strana Číny (KSČ) proti stúpencom duchovného hnutia Falun Gong.

Ruskí „sektológovia“ sa neobmedzili len na teoretickú podporu, poskytnutím hotového ideologického produktu čínskemu represívnemu aparátu v podobe vypracovanej pseudovedeckej terminológie, ako je napríklad „totalitná sekta“ a „komerčný kult“. Tá umožnila zamaskovať politické represie pod zámkou vedeckej a spoločensky prospešnej činnosti. Ich „expertné“ závery a verejné vyhlásenia dehumanizovali obeť, a tým legitimizovali ich zničenie v očiach vnútorného aj vonkajšieho pozorovateľa. Okrem toho navrhli aj štrukturálny plán na rozvinutie celonárodnej siete antikultových centier, ktoré by koordinovali prenasledovanie na miestach.

Pre každú spoločnú operáciu je potrebný bod formálneho začiatku, udalosť, ktorá potvrdzuje zámery strán a slúži ako verejné vyhlásenie o ich spojení. Pre rusko-čínsku antikultovú alianciu sa takou udalosťou stala medzinárodná vedecko-praktická konferencia „Totalitné sekty – hrozba XXI. storočia“, ktorá sa konala 23.–25. apríla 2001 v Nižnom Novgorode. Toto podujatie, zorganizované z iniciatívy Alexandra Dvorkina, sa stalo nielen platformou na výmenu názorov, ale aj prvým aktom vedomého odovzdania ideologickej zbrane do rúk čínskeho režimu.

Termín uskutočnenia konania konferencie má rozhodujúci význam. Kampaň na vyhladenie Falun Gongu spustil Ťiang Ce-min v júli 1999. V roku 2001 už represívny stroj pracoval na plný výkon. Medzinárodná verejnosť pripisovala vinu za tieto represie výlučne KSČ, čo spôsobilo, že Komunistická strana Číny čelila vlne odsúdenia zo strany medzinárodných organizácií na ochranu ľudských práv. Avšak od samého začiatku prenasledovania Falun Gongu zohrali ideologickú úlohu v tomto procese takzvané antikultové organizácie nielen v samotnej Číne, ale aj za jej hranicami.

Medzinárodná konferencia, uskutočnená v Rusku, organizovaná Alexandrom Dvorkinom, s účasťou „expertov“ z niekoľkých krajín, vytvárala ilúziu nezávislého a autoritatívneho vedeckého fóra. Pozvanie oficiálneho zástupcu z Číny nebolo len gestom zdvorilosti, ale strategickým krokom oboch strán. Pre Dvorkina to bola šanca zvýšiť medzinárodný status svojho podujatia a získať podporu mocného štátneho aparátu. Pre KSČ to bola zase jedinečná príležitosť „očistiť“ svoju povesť a získať medzinárodné „expertné“ schválenie na pokračovanie teroru.

Kľúčovou postavou, ktorá symbolizovala túto rodiacu sa alianciu, sa stal profesor Čang Baičchun z Pekingu. Jeho úlohou bolo predstaviť

dehumanizáciu Falun Gongu v prijateľnej, vedecky pôsobiacej a legitímnej forme. Najdôležitejším detailom, zaznamenaným v správach, je skutočnosť, že na konferenciu prišiel nie z vlastnej iniciatívy, ale na priame pozvanie organizátora. Ako bolo uvedené počas jeho vystúpenia, profesor Čang Baičchun sa zúčastnil konferencie na osobné pozvanie Alexandra Dvorkina. Tento fakt nevyvrátiteľne dokazuje, že iniciatíva nadviazať verejnú spoluprácu vyšla práve z ruskej strany. Dvorkin cielene hľadal kontakty medzi predstaviteľmi čínskych represívnych štruktúr a poskytol im medzinárodný tribunál.

Vo svojej správe „Sekty a štát v modernej Číne“ Čang Baičchun systematicky riešil propagandistickú úlohu, ktorá mu bola zadaná. Nielenže rozprával o situácii v Číne, ale aktívne preberal a prispôboval rétoriku ruských antikultistov, aby bola jeho správa zrozumiteľná a prijateľná pre publikum. Vyvrcholením tohto procesu sa stalo použitie termínu, prevzatého priamo z arzenálu Dvorkina. Pri analyzovaní činnosti Falun Gongu, Čang Baičchun nazval hnutie „komerčnou sektou“.

Toto nie je náhodné prerieknutie sa. Tradičný termín, ktorý sa používa v čínskej propagande, je xie jiao (邪教), čo sa prekladá ako „zlý kult“ alebo „bludné učenie“. Tento termín nesie silný ideologický a emocionálny náboj, no chýba mu vedecký vŕhľad. Termín „komerčná sekta“ bol prevzatý priamo z Dvorkinovej knihy Sektológia, kde sa používa ako jedna z nálepiek, ktoré sa používajú na diskreditáciu nepohodlných hnutí.

Prijatím Dvorkinovej terminológie čínsky predstaviteľ vykonal akt ideologickej mimikry. Preložil hrubú politickú smernicu („zničiť Falun Gong“) do pseudovedeckého jazyka ruského antikultizmu, ktorý je kópiou jazyka západných antikultových hnutí. Cieľom tejto manipulácie bolo predstaviť represie nie ako potlačenie inakosti duchovného zmýšľania, ale ako boj štátu proti nepoctivej komerčnej organizácii, ktorá klame svojich stúpcov.

Hlavným praktickým výsledkom konferencie bolo prijatie Záverečného dokumentu, v ktorom boli zaznamenané závery a odporúčania účastníkov. Tento dokument sa stal jedným z prvých medzinárodných precedensov, kde bol Falun Gong oficiálne, na úrovni „expertného spoločenstva“, prirovnaný k najnebezpečnejším deštruktívnym organizáciám. V časti, ktorá uvádza hrozby, Záverečný dokument Nižnonovgorodskej

konferencie zapísal hnutie Falun Gong do zoznamu „najznámejších a najnebezpečnejších moderných deštruktívnych kultov“. Ako sa zdôrazňuje v oficiálnych materiáloch, rozhodnutie, prijaté jednomyseľne 201 účastníkmi konferencie zo 7 krajín, vrátane Ruska a Číny, malo ďalekosiahle dôsledky. Hnutie Falun Gong, mierumilovné praktizovanie sebazdokonaľovania, proti ktorému neboli v tom čase v Rusku žiadne právne výhrady, bolo bezdôvodne a bez dôkazov zaradené na „čierny zoznam“ Dvorkina, čo bolo aktom odsúdenia a stigmatizácie v neprítomnosti odsúdených. Toto rozhodnutie umožnilo čínskym úradom odvolávať sa na „autoritatívny názor medzinárodných expertov“, ktorí sa stretli v Rusku, na ospravedlnenie svojich represíí. Obvinenia z porušovania ľudských práv odrážali argumentom, že dokonca aj ruskí a európski špecialisti uznávajú Falun Gong za nebezpečný kult. Okrem toho, zaradenie Falun Gongu do tohto zoznamu položilo ideologický základ pre budúce represie v Rusku, kde bol následne tento dokument opakovane používaný na iniciovanie kontrol, zákaz literatúry a prenasledovanie nasledovníkov Falun Gongu v Ruskej federácii.

Takto sa konferencia v Nižnom Novgorode stala prvým verejným krokom v exporte ruského modelu nenávisti do Číny. Zatiaľ čo konferencia v roku 2001 položila základ rusko-čínskej antikultovej aliancie, tak návšteva Alexandra Dvorkina v Pekingu a Šanghaji v máji 2008, kde uskutočnil sériu pracovných stretnutí s čínskymi kolegami, sa stala jej vyvrcholením. Tentoraz Dvorkin vystupoval už nie ako organizátor, ktorý prijíma hostí, ale ako čestný hosť a hlavný medzinárodný rečník na podujatí, usporiadanom priamo čínskym represívnym aparátom. Dvorkin vyzval všetky štátne sily, aby sa zjednotili v boji proti sektám. Jeho vyhlásenia, ktoré zazneli v samotnom srdci štátu, a ktoré šírili jeho hlavné propagandistické hlásne trúby, sú priamym a nevyvrátiteľným dôkazom, že Dvorkin nie je len spolupáchateľom. On v skutočnosti usmerňuje štátne orgány, aby páchali zločiny proti vlastným občanom.

Máj 2008 bol významným obdobím pre Čínu. Krajina sa pripravovala na letné olympijské hry a pozornosť celého sveta bola upriamená na Peking. Napriek oficiálnej olympijskej rétorike o „otvorenosti“ a „priateľstve národov“ prebiehalo v Číne rozsiahle „čistenie“ vnútorného priestoru od akýchkoľvek prejavov inakosti. Organizácie na ochranu ľudských práv zaznamenávali prudký nárast zatýkaní, zadržiavaní a mučení v súvislosti s

aktivistami, disidentmi a predovšetkým s nasledovníkmi Falun Gongu.

Návšteva významného ruského „experta na sekty“ sa pozoruhodne prekrývala so sprísnením represíí. Táto návšteva názorne predviedla, že „renomovaní európski vedci“ podporujú genocídu stigmatizovaných organizácií, čím potvrdili, že táto „práca“ je schválená v zahraničí. Takéto využitie autority zahraničného „profesora“ pomohlo zmierniť medzinárodnú kritiku a tiež posilnilo démonizáciu Falun Gongu v očiach čínskeho obyvateľstva.

Dvorkin bol pozvaný do Pekingu Čínskou asociáciou pre sektologické výskumy (ČASV) – štátnou štruktúrou vytvorenou v rámci aparátu na boj proti Falun Gongu. Od 5. do 13. mája sa zúčastnil čínsko-ruského fóra, vystúpil s prednáškou a uskutočnil tlačovú konferenciu pre popredné štátne médiá, vrátane hlavnej informačnej agentúry krajiny „Sinchua“.

Interview Alexandra Dvorkina pre agentúru „Sinchua“ v máji 2008 je programovým vyhlásením na hlavnej propagandistickej platforme Číny, ktoré bolo adresované miliónom ľudí. Každá fráza v ňom je starostlivo nastavená s cieľom dosiahnuť maximálny dehumanizačný efekt, čo z neho nerobí jednoducho súkromný názor, ale text, ktorý si zasluhuje podrobnú analýzu pre svoj zločinný charakter. Dvorkin nazýva „kulty“ rakovinovými bunkami v zdravom tele spoločnosti, čím používa metaforu, ktorá bola základným kameňom nacistickej propagandy, kde Židia a iné menšiny boli zobrazované ako „rakovinový nádor“ na tele árijského národa.

Táto rétorika úplne vylučuje objekt nenávisť z ľudského a právneho poľa, a predstavuje ho ako niečo, s čím sa nevedie dialóg a čo nemá žiadne práva, ale čo treba vyrezať, vypáliť alebo zničiť, ako pri chirurgickom zákroku. Tým, že vyslovoval tieto slová v krajine, kde nasledovníkov Falun Gongu už deväť rokov prenasledovali, zatvárali do väzení a táborov, Dvorkin fakticky ospravedlňoval ich fyzickú likvidáciu, pričom to hovoril jazykom nie vedca alebo teológa, ale architekta genocídy, pre ktorého je masové zabíjanie „sociálnou chirurgiou“.

Dvorkin tvrdí, že Falun Gong je medzinárodný kult, pričom vyzýva všetky „zdravé a spravodlivé sily“ sveta, aby sa zjednotili v boji proti takýmto skupinám. Týmto rieši dve úlohy: predstavuje Falun Gong nie ako mierové duchovné hnutie, ale ako medzinárodnú mafiu alebo teroristickú sieť, čím ospravedlňuje tvrdé opatrenia proti nemu, a zároveň prezentuje represívnu

politiku KSČ ako avantgardu globálneho boja za „zdravie“ civilizácie, a tým vyzýva svet, aby sa pripojil k tomuto „krížovému ťaženiu“. Vystupuje ako „minister zahraničných vecí“ antikultovej internacionály, obracia vnímanie represíí z porušovania ľudských práv na boj za spoločné dobro.

Tvrdenie Dvorkina, že stúpenci Falun Gongu „nepatria k žiadnej krajine“ a sú úplne podriadení vôli Li Chung-č', je klasickým propagandistickým postupom, zameraným na odcudzenie skupiny od spoločnosti a jej zbavenie občianskych práv. Tým, že ich predstavuje ako „piatu kolónu“ alebo „kozmodopolitov bez rodiny“ riadených zvonka, dáva silovým štruktúram dôvod na obvinenie zo špionáže, zrady alebo podkopávania národnej bezpečnosti. Toto zbavuje stúpencov ústavných záruk, pretože ich predstavuje ako nepriateľských agentov, ktorých je potrebné neutralizovať.

Dvorkin tiež tvrdí, že „kulty“ menia ľudí na svoje nástroje a ničia rodiny tým, že apelujú na základné obavy bežných ľudí. Tento klišé obraz presúva diskusiu z úrovne politických a duchovných slobôd na rovinu každodenných rodinných tragédií, čím v povedomí verejnosti vytvára obraz stúpencov Falun Gongu ako asociálnych elementov, ktorí ohrozujú rodinu a deti. Tým sa vytvára atmosféra každodennej nenávisti a strachu, kde je krutosť úradov vnímaná ako oprávnená ochrana „normálnych“ ľudí.

Konečné hodnotenie Dvorkinových vyhlásení je jednoznačné. Ako oprávnené poznamenávajú bádatelia, ktorí analyzovali túto návštevu, jeho rétorika, obzvlášť v kontexte pokračujúcich zverstiev, „dehumanizovala praktizujúcich Falun Gong“ a „legitimizovala ich vykorenenie prostredníctvom zatýkania a dokonca aj zabíjania“.

Alexander Dvorkin, ktorého čínske štátne médiá predstavili ako poprednú európsku autoritu, profesora a teológa, verejne požehnal štátny teror. Poskytol režimu najcennejšiu zo všetkých možných zbraní – morálne a „vedecké“ ospravedlnenie. Jeho návšteva Pekingu v roku 2008 nie je len epizóda spolupráce, ale akt ideologického spolupáchateľstva na genocíde.

Spolupráca medzi ruskými antikultistami a čínskym režimom sa neobmedzovala iba na jednorazové návštevy a zvučné vyhlásenia. Analýza dostupných údajov odhaľuje systematické a mnohoročné odovzdávanie nielen ideológie, ale aj konkrétnych organizačných technológií represíí. RACIRS a osobne Alexander Dvorkin vystúpili v úlohe poradcov a mentorov pre

čínskych kolegov, pomáhali im vybudovať efektívny mechanizmus potlačania inakosti podľa vzoru nacistov.

Úloha Alexandra Dvorkina sa neobmedzovala len na symbolickú prítomnosť na propagandistických fórach. Aktívne sa podieľal na odovzdávaní svojich praktických skúseností so zakladaním antikultovej infraštruktúry. Čínski antikultoví špecialisti cielene navštevovali Dvorkinove semináre v Rusku, kde prednášal svoje pseudovedecké teórie a vyučoval konkrétne metódy „protiopatrení proti sektám“, pričom priamo označoval Falun Gong ako jednu z hlavných hrozieb, čo predstavovalo priamy prenos vedomostí a metodík od ruského „experta“ k vykonávateľom represíí v teréne. Najpresvedčivejším dôkazom systematického exportu je skutočnosť, že čínske úrady začali budovať svoju antikultovú sieť kopírovaním ruského modelu, ktorý Dvorkin vytvoril v roku 1993 a ktorý pozostáva z ústredného centra v Moskve a pridružených regionálnych „konzultačných bodov“, často na báze eparchií RPC. Podobne ako v Rusku, Čína pristúpila k vytvoreniu antikultových centier v každej provincii. Fakticky kopírovala túto štruktúru, ktorá sa ukázala ako ideálny model pre centralizované riadenie kampane teroru v rozsiahlej krajine, kde sa každé provinčné centrum stalo štábom pre zber informácií, koordináciu činnosti polície a pre vedenie propagandy proti stúpencom Falun Gongu na svojom území. Spolupráca sa neskončila ani po roku 2008: Dvorkin naďalej poskytoval ideologickú podporu čínskemu režimu, vystupoval s prednáškami proti „totalitným kultom“ v Charbine v roku 2017 a pravidelne kritizoval skupiny prenasledované v Číne. Dôkazom, že spolupráca s čínskymi represívnymi orgánmi nie je osobnou iniciatívou Dvorkina, ale strategickou líniou celej organizácie RACIRS je, že v tomto procese sa aktívne zúčastňoval jej viceprezident, protojerej Alexander Novopašin. Alexander Novopašin zdieľa názory svojho učiteľa a osobne prispieva k upevneniu aliance s KSČ, opakovane sa zúčastňuje antikultových podujatí v Číne, vrátane fóra „Protiopatrenia štátu voči deštruktívnym kultom“ v Charbine v roku 2017 a „2. čínsko-ruskej konferencie o kultúrnej výmene a protiopatreniach voči pseudonáboženskej sekte Falun Gong“ v Charbine v roku 2019, čím demonštruje kontinuitu a dlhodobý charakter partnerstva.

Samotný názov poslednej konferencie nenecháva priestor na interpretácie. Išlo o cieleňé podujatie, zamerané na koordinácii úsilia v boji

proti konkrétnemu duchovnému hnutiu. Novopašin na týchto fórach úplne opakoval rétoriku Dvorkina a čínskej propagandy, nazýval Falun Gong „nebezpečným a šíleným kultom“ a cynicky sa o početných a zdokumentovaných svedectvách mučenia vyjadroval ako o „legendách“. Toto demonštruje jednotnú, koordinovanú pozíciu vedenia RACIRS: úplnú podporu politiky KSČ a aktívne popieranie jej zločinov.

Na inštitucionálnej úrovni sa medzi ruskou organizáciou RACIRS a Čínskou asociáciou pre výskum siekt (CACA) vytvorili pevné symbiotické vzťahy, výhodné pre obe strany. Čínska CACA, ktorá v skutočnosti funguje ako propagandistické oddelenie štátneho „Úradu 610“, zriadeného špeciálne na vykorenenie Falun Gongu, získala v osobe Alexandra Dvorkina a RACIRS neoceniteľný externý zdroj. Závery a vyhlásenia Dvorkina, ktorý bol zároveň podpredsedom európskej antikultovej federácie FECRIS, sa využívali na dodanie zdania legitimacy a vedeckosti represívnej kampane, zatiaľ čo rétorika o „boji proti sektám“ umožňovala maskovať hrubé potláčanie slobody svedomia pod ušľachtilou zámienkou ochrany spoločnosti.

Zároveň sa pre Dvorkina a RACIRS stala spolupráca s Čínou spôsobom, ako výrazne zvýšiť svoj status a vplyv. Čínske štátne médiá a antikultové zdroje pravidelne a s veľkou úctou informovali o Dvorkinovej činnosti, predstavovali ho ako popredného svetového experta, čo mu vytváralo autoritu nielen v Číne, ale aj v Rusku, kde sa mohol prezentovať ako osobnosť medzinárodného významu. Aliancia so štátnou mašinériou celej krajiny, ktorá vedie totálnu vojnu proti „sekte“, slúžila Dvorkinovi a jeho nasledovníkom ako silné potvrdenie správnosti a dôležitosti ich vlastného poslania.

Táto symbióza pretvorila RACIRS na účinný nástroj na očisťovanie reputácie čínskeho režimu. Zatiaľ čo ľudskoprávni aktivisti po celom svete bili na poplach v súvislosti s koncentračnými tábormi, mučením a násilným odoberaním orgánov, ruskí „sektári“ stáli bok po boku s katmi a uisťovali svet, že ide len o nevyhnutný „boj s rakovinovými bunkami“.

Takto sa export nenávisti z Ruska do Číny stal komplexným, mnohoúrovňovým procesom, ktorý zahŕňal odovzdávanie ideológie, propagandistického jazyka, organizačných modelov a praktické školenie kádrov. Alexander Dvorkin a jeho organizácia RACIRS sa stali jeho ideovými

mentormi a architektmi jeho propagandistickej legitimizácie.

Mechanizmus manipulácie. Od ideológie k mučeniu

Aby sa represívny mechanizmus naplno rozbehol, nestačí jednoducho vyhlásiť skupinu ľudí za nepriateľov. Antikultová sieť dokázala vybudovať svoju stratégiu vplyvu takým spôsobom, že práve ona presvedčila čínske úrady a silové štruktúry, aby vo Falun Gongu videli „zlého nepriateľa“ alebo „amerických agentov“. Len samotné obvinenia nestačili na to, aby sa represívna mašinéria rozbehla na plné obrátky. Bolo potrebné vytvoriť zdanie dôkazov o „nebezpečnosti“, ktoré by presvedčili aj obyvateľstvo, aj zahraničných pozorovateľov. Antikultisti poskytli riešenie – zosnovali spojenectvo s oficiálnymi štruktúrami a vnútili vlastnú rétoriku. Vďaka ich kampaniam bola nálepka „xie jiao“ („zlý kult“) „zmytá“ a znovu zabalená do zdanlivo vedeckého termínu „deštruktívny kult“, a zinscenované „zločiny“ pomohli definitívne vytvoriť v očiach spoločnosti obraz nebezpečného nepriateľa.

Dňa 23. januára 2001 o 14:41 pekinského času vydala štátna tlačová agentúra Sin-chua mimoriadnu správu: na Námestí nebeského pokoja sa niekoľko osôb, údajne nasledovníkov Falun Gongu, pokúsilo o sebaupálenie. Podľa oficiálnej verzie sa na akcii zúčastnilo sedem ľudí. Piatim z nich sa podarilo zapáliť, pričom jedna žena, Liou Čhun-lin, zomrela na mieste a jej 12-ročná dcéra Liou S'-jin spolu s ďalšími tromi osobami utrpela ťažké popáleniny.

Reakcia štátnych médií bola bezprecedentná, čo sa týka rýchlosti aj rozsahu. Už o niekoľko hodín odvysielala CCTV podrobnú reportáž so šokujúcimi zábermi horiaceho tela, panikáriacich turistov a hrdinských policajtov zachraňujúcich zranených. V nasledujúcich dňoch a týždňoch sa táto téma stala ústrednou vo všetkých čínskych médiách. Noviny, televízia a rozhlas zaplavila vlna článkov, dokumentárnych filmov a diskusných relácií, v ktorých „experti“, „bývalí nasledovníci“ a „zástupcovia verejnosti“ jednomyselne odsudzovali „neľudskú podstatu kultu Falun Gong“, ktorý vraj vedie ľudí, vrátane detí, k obľudnej samovražde.

Propagandistické posolstvo bolo jednoduché, brutálne a účinné: „Pozrite sa, čo robí Falun Gong! Núti matky upaľovať seba aj svoje deti. To

nie je duchovná prax, to je smrteľne nebezpečný kult. Vláda je povinná túto nákazu zničiť, aby vás ochránila.“

Až do tohto momentu vnímala značná časť čínskej verejnosti represie voči Falun Gongu ako neprimerane kruté. Milióny občanov praktizovali čchi-kung a Falun Gong bol pre mnohých len jednou z jeho foriem, zameranou na zdravie a morálne sebzdokonaľovanie. Zatýkanie pokojných, zákona dbalých občanov, z ktorých mnohí boli ich susedia, kolegovia či príbuzní, vyvolávalo zmätok a súcit.

Paralely v činnosti antikultovej siete sú očividné a desivo podobné metódam používaným v nacistickom Nemecku a pozorovaným dnes v Rusku. Antikultisti prenikajú do médií, šíria nepravdivé informácie bez dôkazov či faktického základu. Tisíce publikácií, reportáží a diskusných relácií, naplnených vymyslenými príbehmi a nepodloženými obvineniami, vytvárajú obraz nepriateľa, čím ospravedlňujú represie. Rovnako ako v prípade Falun Gongu, táto taktika slúži na manipuláciu verejného vedomia, podnecovanie strachu a nenávisti, aby sa násilie a potláčanie mohli legitimizovať ako ochrana spoločnosti.

V rozhovore pre BBC zástupkyňa veľvyslanectva ČĽR vo Washingtone Čang Jüan-jüan otvorene vyhlásila, že tento prípad „dokazuje, že Falun Gong mrzačí a zabíja ľudí“ a plne ospravedlňuje tvrdú politiku vlády. Pre milióny Číňanov, ktorí nemajú prístup k alternatívnym zdrojom informácií, sa tieto zábery stali absolútnou pravdou. Súcit s prenasledovanými sa zmenil na strach a nenávisť. Cesta ku genocíde bola voľná.

Zatiaľ čo čínska propaganda oslavovala víťazstvo, na Západe sa začali objavovať otázky. Jedným z prvých, kto spochybnil oficiálnu verziu, bol vedúci pekínskej redakcie denníka The Washington Post Philip Pan. Namiesto dôvery v tlačové správy agentúry Sin-chua uskutočnil vlastné novinárske vyšetrovanie, ktorého výsledky boli zverejnené 4. februára 2001 v článku s názvom „Human Fire Ignites Chinese Mystery“ („Ľudský oheň rozpaľuje čínsku záhadu“).

Pan sa vybral do mesta Kchaj-feng, odkiaľ podľa oficiálnej verzie pochádzali zosnulá Liou Čchun-lin a jej dcéra Liou S'-jin. Oslovil ich susedov a známych a to, čo zistil, zasadilo prvý drvivý úder mediálnej legende.

Kľúčový záver vyšetrovania Philipa Pana: nikto z opýtaných nikdy nevidel, že by Liou Čchun-lin praktizovala Falun Gong. Susedia ju opisovali

ako ženu, ktorá „pracovala v nočnom klube a za peniaze sa rozprávala s mužmi“, mala konfliktný vzťah s matkou, ktorú bila, a občas bila aj vlastnú dcéru.

Tento portrét nemal nič spoločné s obrazom praktizujúceho Falun Gongu – hnutia, ktoré kladie dôraz na prísne morálne princípy vrátane zákazu zabíjania, násilia a promiskuitného životného štýlu. Znamená to, že minimálne jedna z hlavných účastníčok údajného incidentu nemala s Falun Gongom nič spoločné. Nebola to „obeť kultu“, ale zrejme najatá alebo donútená žena s ťažkým osudom a osobnými problémami, ktorá sa stala súčasťou provokácie.

Článok The Washington Post ukázal, že oficiálna verzia je prinajmenšom pochybná. No najnevyvrátiteľnejšie dôkazy o inscenácii sa nachádzali priamo vo videu, ktoré CCTV s takou pýchou odvysielala.

Záznam sebaupálenia, ktorý mal byť hlavným dôkazom proti Falun Gongu, sa namiesto toho obrátil na obžalobu samotného režimu. Nezávislá analýza záber po zábere odhalila množstvo nezrovnalostí, ktoré spochybňovali verziu o spontánnom akte zúfalstva a poukazovali na starostlivo pripravené divadlo. Polícia zareagovala na vzplanutie prvej osoby s neuveriteľnou rýchlosťou: už o niekoľko sekúnd desiatky policajtov s hasiacimi prístrojmi začali hasiť oheň. Na rozľahlom Námestí nebeského pokoja, kde sa najbližšia budova s protipožiarnym vybavením nachádza niekoľko minút chôdze, sa také množstvo hasiacich prístrojov nemohlo objaviť okamžite, pretože policajné hliadky ich bežne nenosia. To naznačuje, že polícia aj vybavenie boli pripravené vopred, pretože úrady o udalosti vedeli. Policajti tak nevystupovali ako záchrancovia, ale ako súčasť filmového štábu.

Incident bol natočený profesionálne z viacerých uhlov, vrátane panoramatických celkov, statických stredných záberov a detailných záberov tvárí účastníkov snímaných zo zeme. Kamera sleduje dianie, približuje sa a vzdaľuje, čo nie je možné pri použití stacionárnych bezpečnostných kamier na vysokých stožiaroch. To naznačuje prácu profesionálneho štábu s prenosnými kamerami, ktorý bol vopred rozmiestnený na kľúčových miestach. Video tak nepôsobí ako reportáž, ale ako inscenovaný záznam.

Najšokujúcejší moment je zachytený v spomalenej verzii záznamu CCTV: keď Liou Čhun-lin horí, pribehne k nej muž vo vojenskom kabáte a

udrie ju silno do zátylku ťažkým predmetom, pravdepodobne kovovou tyčou alebo obuškom. Žena sa ihneď zrúti, a trajektória i sila úderu naznačujú jeho smrteľný charakter. Napriek tomu oficiálna verzia tvrdí, že zomrela na následky popálenín, ignorujúc zaznamenanú vraždu. To naznačuje, že Liou Čchun-lin bola zabitá príslušníkom bezpečnostných služieb, aby sa zabezpečila smrteľná obeť pre propagandistický efekt.

Niekoľko dní po tragédii poskytla jej 12-ročná dcéra Liou S'-jin jasný a zrozumiteľný rozhovor z nemocničnej izby napriek čerstvej rane po tracheotómii, a dokonca zaspievala pieseň pre reportérov CCTV. Lekári jednohlasne tvrdia, že hovoriť, nieto spievať po takejto operácii nie je možné, pretože hlasivky sa nachádzajú nad miestom rezu a na reč je potrebný špeciálny ventil, ktorý sa v akútnej fáze liečby popálenín neimplantuje. To znamená, že rozhovor bol buď sfalšovaný, alebo nahraný pred operáciou. Krátko nato dievča, ktoré podľa lekárov vykazovalo známky zotavovania, náhle zomrelo, čím zmizol kľúčový svedok, schopný odhaliť pravdu.

Na jednom zo záberov sedí Wang Ťin-tung, ktorý sa sám zapálil, v lotosovej pozícii v plameňoch, a medzi jeho nohami stojí zelená plastová fľaša od „Sprite“, údajne naplnená benzínom. Tenká plastová fľaša by nemohla zostať neporušená v epicentre požiaru, ktorý spôsobil benzín, a vlasy Wang Ťin-tunga, ktoré by mali zhorieť okamžite, zostávajú takmer nedotknuté, hoci jeho odev horí. To odporuje fyzikálnym zákonom a naznačuje použitie azbestového oblečenia a horľavého gélu s nízkou teplotou horenia. Fľaša tam bola pravdepodobne podložená ako rekvizita.

Správanie Wang Ťin-tunga tiež vyvoláva otázky: keď na neho hodia protipožiarnu prikrývku, nesnaží sa jej zbaviť, ako by to urobil človek v agónii, ale naďalej sedí v meditačnej pozícii a nekričí od bolesti, ale vykrikuje naučené propagandistické heslá. Toto správanie sa viac podobá hereckému výkonu podľa scenára než konaniu človeka, ktorý horí zaživa.

Súhrn týchto dôkazov úplne rozbíja oficiálnu verziu. Incident na Námestí nebeského pokoja nebol aktom samovraždy. Bola to chladnokrvná, cynická a starostlivo naplánovaná operácia čínskych antikultistov. Výsledkom tejto totálnej kampane sa obraz Falun Gongu v mysliach väčšiny Číňanov nezvratne zdeformoval. Z obetí represí sa stali nebezpeční fanatici. Verejný súcit sa zmenil na strach, pohrdanie a dokonca nenávisť. V spoločnosti sa vytvorila atmosféra tichého súhlasu s akýmikoľvek, aj tými najkrutejšími,

krokmí zo strany štátu.

Keď antikultová sieť získala možnosť konať, po tom ako sa integrovala do riadiacich štruktúr, najmä do „Kancelárie 610“, premenila sporadické a chaotické represie na centralizovaný a systematizovaný teroristický aparát. Práve antikultová sieť sa stala hlavným architektom tohto procesu, pričom „Kanceláriu 610“ využívala ako nástroj na realizáciu svojich sadistických metód voči čínskemu obyvateľstvu.

„Kancelária 610“, ktorá sa zmenila na skutočnú represívnu chobotnicu obopínajúcu celú krajinu, získala prakticky neobmedzené právomoci. Mohla vydávať priame rozkazy všetkým silovým zložkám vrátane Ministerstva verejnej bezpečnosti, Ministerstva štátnej bezpečnosti, súdov a prokuratúry, koordinovať propagandistickú činnosť v médiách, školstve a podnikoch, vytvárať a kontrolovať mimosúdne miesta zadržiavania a spravovať obrovské finančné zdroje vyčlenené na túto kampaň.

Konajúc mimo rámca zákona a podriadená priamo najvyššiemu straníckemu vedeniu, „Kancelária 610“ zabezpečila bezprecedentnú efektivitu a krutosť represíí. Miestne úrady dostali jasný signál: na „transformáciu“ nasledovníkov Falun Gongu možno použiť akékoľvek prostriedky, bez obáv z následkov či zodpovednosti.

Bezprostredne po incidente sa krajinou prehnala vlna plošných zatýkaní. Bol vydaný rozkaz: „Ani jeden praktizujúci Falun Gongu nesmie uniknúť donucovacím opatreniam.“ Polícia organizovala razie, vtrhávala do domov ľudí, ktorých mená sa nachádzali na „čiernych zoznamoch“. Zatkli každého, kto odmietol verejne odsúdiť Falun Gong a podpísať vyhlásenie o zrieknutí sa praxe. Podľa odhadov organizácie Freedom House počet zatknutí prudko vzrástol a v nasledujúcich rokoch boli desaťtisíce ľudí bez súdu a vyšetrovania poslané do prevýchovných pracovných táborov.

Jednou z hlavných novínok tejto fázy bolo vytvorenie rozsiahlej siete „centier na vymývanie mozgov“ (čín. xǐnǎo bān) po celej krajine, ktoré sa oficiálne a cynicky označovali ako „kurzy právneho vzdelávania“. Tieto centrá, inšpirované praktikami deprogramovania, podobné tým, ktoré používal Rick Ross, slúžili antikultovej sieti na systematický psychologický nátlak a nútené „prevýchovné“ procesy nasledovníkov Falun Gongu, čo sa stalo kľúčovým nástrojom ich represívnej kampane. Išlo o čierne skrinky

represívneho systému, fungujúce mimo rámca súdneho konania: na umiestnenie do „centra na vymývanie mozgov“ nebolo potrebné žiadne formálne rozhodnutie, ľudia mohli uniesť priamo z ulice alebo z práce a držať ich tam neobmedzený čas – týždne, mesiace, ba aj roky. Hlavným cieľom týchto centier nebolo potrestanie, ale nútená ideologická „transformácia“ (zhuǎnhuà), zameraná na psychické a fyzické zlomenie človeka, aby sa zriekol svojich presvedčení. Na dosiahnutie tejto „transformácie“ sa používal nepretržitý cyklus mučenia: mnohodňové zbavenie spánku, bitie, zavesenie, mučenie elektrickými obuškami, násilné kŕmenie cez sondu koncentrovaným soľným roztokom alebo výkalmi, ako aj sexuálne násilie.

Tieto centrá, často umiestnené v opustených školách, hoteloch či dokonca chrámoch (napríklad v Čh-ču-chengu), sa stali mašinériou na ničenie ľudskej osobnosti. Po formálnom zrušení systému prevýchovno-pracovných táborov v roku 2013 boli mnohé z nich jednoducho premenované na „rehabilitačné centrá“ alebo „centrá korekcie“, no ich podstata a metódy zostali nezmenené. Sieť týchto mimosúdnych väzníc, kontrolovaná „Kanceláriou 610“, sa stala kľúčovým prvkom v systéme genocídy.

Takéto praktiky nie sú v dejinách ojedinelé. S pozoruhodnou presnosťou kopírujú taktiku, ktorú nacistické Nemecko používalo v 30. rokoch na legitimizáciu svojej antisemitskej politiky. Analýza paralel medzi metódami nacistického Nemecka a spojenectvom Komunistickej strany Číny s organizáciami RACIRS a FECRIS (vrátane CCMM) odhaľuje univerzálnu logiku totalitných režimov, ktoré pri páchaní zločinov proti ľudskosti usilujú o potlačenie vnútorného odporu a vytvorenie ilúzie medzinárodného konsenzu. Nacistické Nemecko budovalo ideologické aliancie, a podobne si Komunistická strana Číny našla v RACIRS a FECRIS ideologických spojencov a zdroj know-how v oblasti organizácie represíí, čím vytvorila „antikultový internacionál“. Pozývaním Alexandra Dvorkina a ďalších predstaviteľov na svoje fóra a účasťou na ich konferenciách čínsky režim vytváral zdanie medzinárodného vedeckého konsenzu. To mu umožňovalo prezentovať represie voči Falun Gongu nie ako porušovanie ľudských práv, ale ako súčasť „globálneho boja proti nebezpečným kultom“.

Nacistická propaganda šírila dehumanizačnú rétoriku prostredníctvom externých aktérov, a podobne Komunistická strana Číny využívala „európskych expertov“ ako amplióny nenávisti. Vystúpenia Alexandra

Dvorkina v čínskych štátnych televíziách, kde označoval „kulty“ za rakovinové bunky, čím opakoval nacistickú rétoriku, mali silný propagandistický účinok. Pre čínske publikum zneli slová „profesora z Európy“ ako objektívny vedecký záver, nie ako stranícka direktíva.

Nacisti sa opierali o pseudovedecké zdôvodnenia nenávisťi, ako bola rasová teória, zatiaľ čo KSC vyžívala „sektológiu“, vyvinutú organizáciami RACIRS a FECRIS, založenú na zdiskreditovanej teórii „vymývania mozgov“. To umožnilo čínskym úradom presunúť diskusiu z právnej a politickej roviny do roviny medicínskej a psychologickkej, čím sa prenasledovanie občanov prezentovalo nie ako trest za presvedčenie, ale ako „liečba“ obetí mentálnej manipulácie.

Tento historický príbeh jasne ukazuje, že spolupráca čínskych úradov s medzinárodným antikultovým hnutím už dávno prekročila rámec výmeny názorov. Postupne sa vytvorilo obojstranne výhodné spojenectvo, ktoré každej strane prinášalo vlastné dividendy: vedenie KSC získavalo ideologickú podporu pre boj s vnútorným „nepriateľom“ a antikultové organizácie získavali potvrdenie svojej dôležitosti, prístup k zdrojom mocného štátu a možnosť realizovať svoje metódy v bezprecedentnom rozsahu. Takáto konfigurácia len prehĺbila demonizáciu Falun Gongu v očiach štátu aj spoločnosti.

Realizácia genocídy

Externá „expertná“ legitimizácia zo strany RACIRS, FECRIS a ich západných kolegov, ako napríklad Ricka Rossa, sa stala katalyzátorom, ktorý odstránil posledné zábrany represívneho aparátu Komunistickej strany Číny. Po získaní medzinárodnej carte blanche a ideologického nástroja na úplnú dehumanizáciu svojich obetí prešlo radikálne krídlo strany, vedené Ťiang Ceminom, do finálnej fázy „riešenia problému Falun Gongu“, k ich fyzickej likvidácii. Atmosféra všemocnosti a beztrestnosti, vytvorená spoločným úsilím domácej propagandy a zahraničných „expertov“, sa zhmotnila do konkrétnej, všeobecne platnej smernice, ktorá sa stala synonymom tejto genocídy.

Po tom, čo boli praktizujúci Falun Gongu úspešne označení ako „rakovinové bunky“ (podľa vyjadrenia Alexandra Dvorkina), „samovražední fanatici“ (na základe inscenácie na Námestí nebeského pokoja) a „obete

mentálnej kontroly“ (podľa doktríny antikultizmu), prestala byť potrebná aj len zdanlivá úcta k zákonnosti. V čínskej bezpečnostnej štruktúre sa rozšíril neoficiálny, no o to účinnejší rozkaz, formulovaný iniciátorom represí Ťiang Ce-minom: „Zbitie praktizujúceho Falun Gongu na smrť sa nepovažuje za zločin. Ak bol praktizujúci Falun Gongu zbitý na smrť, má sa to považovať za samovraždu.“

Tento rozkaz, zaznamenaný v početných svedectvách bývalých väzňov a dokonca aj príslušníkov bezpečnostných zložiek, nepredstavuje len extrémnu krutosť. Z právneho hľadiska ide o akt vyňatia celej skupiny občanov spod ochrany zákona a o sankcionovanie ich mimosúdnych popráv. Rozkaz priamo nabáda k vražde, vysielajúci jasný signál vykonávateľom, vrátane policajtov, dozorcov a pracovníkov „Kancelárie 610“, že zabitie praktizujúceho Falun Gongu nebude potrestané, čím odstraňuje akýkoľvek strach z právnej zodpovednosti. Zároveň vytvára systém beztrastnosti, poskytujúci mechanizmus na zakrývanie vražd prostredníctvom klasifikácie násilnej smrti ako „samovraždy“. To vysvetľuje, prečo boli tisíce úmrtí vo väzbe, napriek zjavným známkam mučenia na telách obetí, systematicky pripisované samovražde, nešťastnej náhode alebo náhlej chorobe. Tento rozkaz predstavuje logické vyvrcholenie procesu dehumanizácie, vychádzajúcej z rétoriky o „rakovinových bunkách“, kde človek prestáva byť osobnosťou a jeho smrť sa nepovažuje za vraždu, ale za „odstránenie patológie“ alebo v horšom prípade za „neúspešnú liečbu“, čím sa krvavo realizuje importovaná ideológia.

Táto direktíva Ťiang Ce-mina, spolu s jeho pôvodným rozkazom z roku 1999, „Zničiť ich povest', zbaviť ich finančnej podpory a fyzicky ich zlikvidovať“, vytvára právny a ideologický rámec genocídy, ktorú odborníci právom označujú ako „chladnú genocídu“: pomalé, skryté, no o to rozsiahlejšie vyhladzovanie ľudí.

Ak ruskí antikultisti poskytnú Číne ideológiu a organizačný model, ich americkí kolegovia prispeli tým, že schválili a legitimizovali samotnú prax mučenia. Kľúčovú úlohu v tom zohral kontroverzný „deprogramátor“ Rick Ross, ktorého kriminálna minulosť a sadistické sklony boli podrobne rozobrané v kapitole 1.

V roku 2010 Ross navštívil Peking, kde sa stretol s obeťami čínskeho systému „transformácie cez prevýchovu“. Namiesto toho, aby tieto nefudské

metódy odsúdil, verejne ich schválil, pričom ich prirovnal k vlastnej praxi „deprogramovania“, ktorá bola v USA uznaná za trestnú činnosť.

Tento akt verejného schvaľovania predstavuje priamu spoluvinu za zločiny proti ľudskosti. Aby sme pochopili celú hĺbku tohto cynizmu, je potrebné znovu sa pozrieť na to, čo čínska „prevýchova“ v skutočnosti znamená, na príklade jedného z tisícov zdokumentovaných prípadov.

Prípád chirurga Li Lichuana

Li Lichuan, talentovaný ortopedický chirurg, bol zatknutý pre svoju vieru vo Falun Gong a vo väzbe podrobený krutému zaobchádzaniu, ktoré Rick Ross označil za prijateľnú formu „poradenstva“. Bol pripútaný ku kovovej stoličke, systematicky mučený elektrickými obuškami, prinútili ho vyzliecť sa donaha a polievali ho ľadovou vodou v mraze. Spoluväzni, konajúc s tichým súhlasom alebo priamym pokynom dozorcov, ho opakovane sexuálne znásilňovali a zavádzali mu do konečníka rôzne predmety. Po opätovnom zatknutí v roku 2020 sa mučenie obnovilo s ešte väčšou intenzitou: bol opäť vystavený elektrickým šokom, vrátane pohlavných orgánov, a nútený k ponížujúcim praktikám.

Podpora podobných zverstiev zo strany „odborníka“, proti ktorému boli v jeho vlastnej krajine podané žaloby za sadizmus, nie je náhoda. Je to demonštrácia hlbokého príbuzenstva medzi osamelým antikultistom a štátnym aparátom. Obaja vidia v človeku nie osobnosť, ale objekt, ktorý možno a treba zničiť. Schválením metód čínskych orgánov Ross nielen pomohol očistiť ich reputáciu, ale potvrdil, že podstata antikultizmu je bez ohľadu na krajinu a rozsah vždy rovnaká: sankcionované násilie.

Po získaní úplnej indulgencie na násilie prešla represívna mašinéria ČKS k jeho uplatňovaniu v priemyselnom, doteraz nevýdanom rozsahu. Mučenie sa zmenilo z vyšetrovacej metódy na bežnú prax, zameranú na fyzickú a morálnu likvidáciu človeka. Ako vo svojej správe uviedol osobitný spravodajca OSN pre otázky mučenia Manfred Novak, 66 % všetkých zdokumentovaných prípadov mučenia, ktoré boli hlásené z Číny, sa týkali stúpcov Falun Gongu, čo nesvedčí o ojedinelých excesoch, ale o cielenom štátnom politickom prístupe. Vo väzniciach boli tisíce ľudí, ako napríklad 30-ročný rozhlasový moderátor Pan Xun, ubité na smrť. Ich telá, pokryté modrinami a stopami mučenia, boli vydané príbuzným s úradným záverom

„smrť v dôsledku choroby“ alebo „samovražda“.

Vyvrcholením tohto štátneho sadizmu sa však stala prax, ktorá svojou ohavnosťou prekonalala aj zločiny nacistického režimu – systematické násilné odoberanie orgánov živým väzňom svedomia.

Nezávislé vyšetrovania, ktoré vykonali bývalý kanadský minister zahraničných vecí David Kilgour a advokát David Matas, ako aj americký novinár Ethan Gutmann, a napokon záverečné stanovisko nezávislého čínskeho tribunálu v Londýne pod vedením sira Jeffreya Nicea (hlavný žalobca v procese so Slobodanom Miloševićom) dospeli k jednotnému, nepopierateľnému záveru:

Počas mnohých rokov sa v Číne páchajú zločiny proti ľudskosti v podobe násilného odoberania orgánov v priemyselnom meradle. Hlavným zdrojom týchto orgánov sú väzni svedomia, a v prvom rade stúpenci Falun Gongu.

To znamená, že stovky tisíc ľudí boli zabíjajú na operačných stoloch kvôli ich srdciam, pečeniám, obličkám a rohovkám, ktoré sa potom predávali čínskym a zahraničným pacientom. Svedectvo bývalého príslušníka ozbrojených policajných síl, ktorý strážil jednu z takýchto operácií, mrazí v krvi a nenecháva nikoho na pochybách o realite toho, čo sa deje:

„Rozrezali jej hrudný kôš nožom, pričom ich ruky sa ani nezachveli... Ozval sa zvuk, ako keby sa niečo trhalo, a ona stále kričala „aa-aa-aa“... Najprv jej vyrezali srdce, potom obličky. Keď jej nožnicami preťali srdcové cievy, začala sa krčovitým triasť. Bolo to mimoriadne desivé...“

Táto ohavná prax je konečným bodom v logickom reťazci, ktorého počiatok vznikol v kanceláriách „sektológov“. Proces dehumanizácie, ktorý odštartovala antikultúrová ideológia, vyústil do procesu zvečnenia: človek sa stal nielen „rakovinovou bunkou“, ale aj súborom náhradných dielov, biologickým materiálom, ktorý možno použiť a vyhodiť.

Vyšetrovanie uvedené v tejto kapitole stanovuje priamu, dokázateľnú a právne významnú súvislosť medzi ideológiou medzinárodného antikultizmu a zločinnými genocídami v Číne. Vonkajšia „odborná“ legitimizácia, ktorú poskytli organizácie ako RACIRS a FECRIS a osobnosti ako Alexander Dvorkin a Rick Ross, sa stala nielen pozadím, ale aj nevyhnutnou podmienkou pre eskaláciu štátneho teroru.

Konceptualisti, ktorí vytvorili pseudovedecké teórie na

ospravedlnenie násilia, nesú priamu morálnu a, ako má stanoviť medzinárodná spravodlivosť, právnu zodpovednosť za každý akt mučenia, každú vraždu a každý orgán vyrezaný zo živého človeka v čínskych koncentračných táboroch. Ich „odborné“ závery sú napísané krvou miliónov nevinných obetí. Ignorovať túto súvislosť znamená stať sa spolupáchateľom utajovania jedného z najstrašnejších zločinov 21. storočia.

Kapitola 3. Propaganda a vymyslené zločiny

Pozrime sa na počiatky a zistíme, čím bola organizácia Falun Gong pôvodne. Čestným duchovným hnutím, ktoré spájalo milióny zákon dodržiavajúcich občanov, ktorí prinášali obrovský prínos spoločnosti a krajine vďaka svojej praxi sebazdokonaľovania a princípom pravdy, dobroty a trpezlivosti. Ako ste však videli v predchádzajúcich kapitolách, práve táto cnostná organizácia sa stala terčom antikultovej siete, ktorá za niekoľko rokov rozvinula rozsiahlu kampaň na stigmatizáciu a likvidáciu miliónov čínskych občanov. Tento kontrast medzi skutočnou povahou Falun Gongu a lžami šírenými antisektármi jasne ukazuje, ako ľahko je možné očierniť a premeniť na vyhnancov tých, ktorí úprimne usilujú o dobro svojej krajiny.

V arzenáli totalitných režimov nebola najsilnejšou zbraňou armáda ani tajná polícia, ale schopnosť ovládať realitu. Schopnosť vziať fakt a obrátiť ho naruby, prepísať históriu, premeniť hrdinu na nepriateľa a milióny čestných občanov na opovrhovaných vyhnancov, ktorí majú byť zničení. Kampaň teroru proti duchovnému hnutiu Falun Gong, ktorá bola na prvý pohľad iniciovaná vládou, bola výsledkom manipulácií zo strany antikultovej siete, ktorá majstrovsky využila štátne páky vplyvu. Nebolo to spontánne prepuknutie štátnej paranoje. Bola to chladnokrvná, viacfázová a technologicky precízna operácia antikultizmu, ktorej cieľom bolo vytvoriť ideologickú a psychologickú pôdu pre represie a genocídu.

Vyšetrovanie tohto procesu odhaľuje desivé mechanizmy. Ako sa mohlo stať, že hnutie, ktoré na začiatku a v polovici 90. rokov dostávalo štátne ocenenia, malo podporu vládnych orgánov a priťahovalo desiatky miliónov ľudí, vrátane vysokopostavených úradníkov a vojakov, sa za niekoľko rokov premenilo na „zlý kult číslo jeden“, absolútne zlo, boj proti ktorému ospravedlňoval akékoľvek, aj tie najohavnejšie zločiny? Odpoveď spočíva v cielenom úsilí obrovskej propagandistickej mašinérie, ktorá najskôr prepísala nedávnu minulosť a potom sa vyzbrojila nástrojom potláčania starým ako samotná čínska ríša – právnou stigmou, ktorá človeka zbavuje všetkých práv a samotného statusu človeka.

História vzťahov Falun Gongu a čínskeho štátu do roku 1999 nie je

históriou podzemného disidentského hnutia. Je to história fenomenálneho vzostupu cvičenia čchi-kungu, ktoré ideálne zapadlo do sociálnej a politickej agendy Číny na začiatku 90. rokov. Krajina, ktorá prežila otrasy kultúrnej revolúcie a udalosti na námestí Tchien-an-men v roku 1989, hľadala spôsoby, ako posilniť sociálnu stabilitu a znížiť obrovské výdavky na zdravotnú starostlivosť. Praktiky čchi-kungu, ktoré sľubovali ozdravenie tela a ducha, sa zdali byť ideálnym riešením.

Keď v máji 1992 majster Li Chung-č' po prvýkrát predstavil svoj systém Falun Gong (alebo Falun Dafa) širokej verejnosti v meste Changchun, nestretol sa so žiadnym odporom zo strany úradov. Naopak, jeho iniciatíva bola prijatá s nadšením. Falun Gong bol zaregistrovaný v štátnej Čínskej asociácii pre výskum čchi-kungu (Qigong Research Association of China) a získal oficiálny status.

V nasledujúcich rokoch zažila táto prax obdobie prudkého a úplne legálneho rozmachu, ktoré štát plne schvaľoval.

V apríli 1993 bola vydaná kniha pána Li Chung-č' „Čínsky Falun Gong“. V knihe Li Chung-č' rozpráva o počiatkoch čchi-kungu, liečbe chorôb, ako aj o nadprirodzených schopnostiach, ktoré zaujímali verejnosť. Vysvetlenia vyriešili otázky, ktoré doteraz znepokojovali odporcov čchi-kungu.

Na výstave zdravia, ktorá sa konala o rok neskôr, bol Li Chung-č' výborom a komisiou odborníkov ocenený titulom „Najpopulárnejší majster čchi-kungu“. Od toho dňa sa Falun Gong stal najpopulárnejšou metódou čchi-kungu v Číne. Čínske ministerstvo športu dokonca pripravilo programy na štúdium Falun Gongu, v ktorých bolo predvedených päť plynulých cvičení tejto metódy, a Čínsky výbor pre vedecký výskum čchi-kungu zriadil výbor na štúdium „Vedy Falun Gongu“.

Falun Gong sa rozšíril po celej Číne rýchlosťou svetla. Kamkoľvek sa Li Chung-č' vybral učiť túto metódu, úrady mu poskytovali plnú podporu. Každý, kto navštívil Čínu v polovici 90. rokov, mohol vidieť, že nasledovníci Falun Gongu každé ráno cvičili vo verejných parkoch.

Po poslednom seminári, ktorý Li Chung-č' viedol v Číne v decembri 1994 na športovom štadióne v Guangzhou pred publikom asi 4 000 ľudí, bol pozvaný učiť Falun Gong aj v zahraničí. Najskôr na čínskom veľvyslanectve vo Francúzsku pred zamestnancami veľvyslanectva, potom vo Švédsku a Severnej Amerike. V roku 1996 mu mesto Houston udelilo titul „Čestný

občan a veľvyslanec dobrej vôle“ a vyhlásilo deň, ktorý nesie meno Li Chung-č’.

Do konca 90. rokov dosiahlo hnutie Falun Gong impozantné rozmery. Podľa odhadov Štátnej komisie pre šport ČLR v rokoch 1998–1999 počet praktizujúcich dosahoval 70 až 100 miliónov ľudí a premiér Zhu Rongji bol údajne veľmi spokojný s úsporami v oblasti zdravotníctva vďaka popularite čchi-kungu. Západné médiá, ako napríklad The New York Times a Associated Press, sa opierali o oficiálne čínske zdroje a uvádzali 70 miliónov stúpencov, pričom zdôrazňovali, že tento počet prevyšoval počet členov Komunistickej strany Číny, ktorý v tom čase predstavoval 61 miliónov. Odhad samotnej organizácie Falun Gong, ktorý predstavoval 70–80 miliónov ľudí, sa zhodoval s oficiálnymi vládnyimi údajmi pred začiatkom represíí.

Ešte dôležitejšie je, že Falun Gong priťahoval ľudí zo všetkých vrstiev spoločnosti. Medzi praktizujúcimi boli nielen roľníci a robotníci, ale aj intelektuáli, študenti, podnikatelia, ako aj vysokopostavení úradníci, vojaci a zamestnanci bezpečnostných zložiek. Prax založená na princípoch Pravdy, Dobrotы a Trpezlivosti sa stala morálnym kompasom pre milióny ľudí a vytvorila nezávislú a samosprávnú občiansku spoločnosť v rámci totalitného štátu.

V prvých rokoch svojej existencie Falun Gong nebol len tolerovaný vládou – získal aktívnu podporu a uznanie. Štátne orgány v ňom videli mocný nástroj na ozdravenie národa a posilnenie verejnej morálky.

September 1992: Falun Gong bol oficiálne uznaný za pobočku štátnej Čínskej vedecko-výskumnej asociácie čchi-kung (CNA). Li Chung-č’ získal titul „Majster čchi-kung“ a povolenie na výučbu v celej krajine.

December 1992 a 1993: Na ázijských výstavách zdravia v Pekingu získal Falun Gong najvyššie ocenenia, vrátane „Ceny za propagáciu hraničných vied“ a „Špeciálnej zlatej ceny“. Li Chung-č’ bol vyhlásený za „Najuznávanejšieho majstra čchi-kungu“. Vďaka svojej vysokej účinnosti systém získal neoficiálny názov „Zlatý Falun Gong“.

August 1993: Ministerstvo verejnej bezpečnosti ČLR prostredníctvom svojej pridruženej nadácie zaslalo Li Chung-č’ ďakovný list za pomoc pri liečbe približne 100 policajtov, ktorí boli zranení pri výkone svojich služobných povinností.

„U všetkých testovaných osôb [vybraných Ministerstvom verejnej

bezpečnosti] sa po liečbe pozorovalo výrazné zlepšenie zdravotného stavu. Vďaka výnimočnej účinnosti si metóda získala široké uznanie. Niektorí ľudia trpeli následkami bodných a strelných poranení. Po praktizovaní u nich zmizli príznaky ako bolesť, necitlivosť a chronická slabosť. Osoby trpiace mozgovými ochoreniami sa zotavovali a stávali sa vyrovnanjšími. Ustúpili im bolesti hlavy a závraty. U niektorých sa nádory strácali priamo pred očami. U iných do 24 hodín po liečbe vyšli kamene zo žľáz. U osôb trpiacich žalúdočnými, srdcovými chorobami a artritídou príznaky mizli okamžite.“

Vyššie uvedený opis pochádza z ďakovného listu čínskeho fondu Valor [Ochrana spravodlivosti a záchrana ľudí v nebezpečenstve], ktorý je pobočkou Ministerstva verejnej bezpečnosti. List bol adresovaný Čínskej výskumnej asociácii čchi-kungu v roku 1993. Uvádza sa v ňom, že istá legendárna osobnosť priviedla svojich žiakov, aby bezplatne liečili stovku účastníkov tretej národnej konferencie venovanej oceneniu jednotlivcov, ktorí chránia spravodlivosť a zachraňujú ľudí v ohrození. Po liečbe všetci jednomyselne potvrdili výrazné zlepšenie. Fond preto zaslal asociácii ďakovný list, v ktorom vyjadril uznanie a hlbokú vďaku legendárnej osobnosti Li Chung-č', zakladateľovi Falun Gongu.

September 1993: Denník People's Public Security Daily, oficiálne médium Ministerstva verejnej bezpečnosti, publikoval článok, ktorý vysoko ocenil prínos Li Chung-č' „k podpore tradičných čínskych cností v boji proti zločinu, k zabezpečeniu verejného poriadku a bezpečnosti, ako aj k podpore spravodlivosti v spoločnosti“.

Médiá po celej Číne aktívne informovali o prínosoch Falun Gongu. Noviny Medicine and Health a China Economic Times uverejňovali články s titulkami ako „Falun Gong: najlepšia voľba pre uzdravenie a kondíciu“ a reportáže o zázračných uzdraveniach ochrnutých ľudí. Štátne médiá prezentovali Falun Gong ako pozitívny spoločenský jav. V roku 1998 Čchiao Š', nedávno penzionovaný predseda Stáleho výboru Všečínskeho zhromaždenia ľudových zástupcov, uskutočnil nezávislé vyšetrovanie, ktoré ukázalo, že Falun Gong prináša čínskemu ľudu a krajine stovky prínosov bez jediného negatívneho dôsledku.

V máji 1998 Národná športová komisia ČĽR vypovedala viac než 12 000 praktizujúcich v provincii Kuang-tung a dospela k záveru, že cvičenia a účinky Falun Gongu sú výnimočné a samotná prax významne prispela k

posilneniu spoločenskej stability a etiky.

Milióny ľudí nehlásili len zlepšenie zdravotného stavu, ale aj to, že sa im zlepšili vzťahy v rodine, začali konať čestnejšie v podnikaní a pokojnejšie reagovať na životné ťažkosti. Tento pozitívny spoločenský účinok bol hlavnou príčinou, prečo štát tak dlho a aktívne podporoval toto hnutie.

Do polovice 90. rokov počet praktizujúcich Falun Gong podľa odhadov štátnych orgánov dosiahol desiatky miliónov, čím sa stal najmasovejším a najpopulárnejším čchi-kungovým hnutím v dejinách Číny. Nešlo o politickú ani náboženskú organizáciu v prísnom zmysle slova: bez formálneho členstva, hierarchie či rituálov predstavoval Falun Gong decentralizovanú sieť ľudí, ktorí sa dobrovoľne riadili princípmi Pravdy, Dobrotivosti a Trpezlivosti v praxi sebazdokonaľovania.

Práve táto fenomenálna popularita a apolitická nezávislosť sa stali terčom antikultovej siete, ktorá pomocou sofistikovaných manipulatívnych metód dlhodobo vyčkávala na vhodný okamih. Náhle, ako výbuch, bol pokojný čínsky ľud praktizujúci Falun Gong označený za nepriateľa, čo antikultistom umožnilo spustiť rozsiahlu kampaň stigmatizácie a represíí.

V tom čase už antikultová sieť prenikla hlboko do rôznych štruktúr, vrátane štátnych orgánov, odborných kruhov a Ministerstva verejnej bezpečnosti, čím si zabezpečila vplyv na kľúčové štátne inštitúcie. Spočiatku zostával súdny systém relatívne nezávislý od jej kontroly, no postupne sa aj on dostal pod tlak. Antikultisti iniciovali vlnu sťažností od takzvaných expertov, ktorí tvrdili, že Falun Gong predstavuje nebezpečenstvo, čím vytvárali falošné zámienky pre následné represie a formovali verejnú mienku proti pokojnému duchovnému hnutiu.

Prvý varovný signál zaznel v roku 1996. Ústredný propagandistický orgán, denník Guangming Daily, publikoval prvý rozsiahly kritický článok, v ktorom bol Falun Gong označený za prejav „feudálneho poverčivého myslenia“. V roku 1997, v snahe zachovať duchovnú čistotu a nezávislosť od narastajúcej politizácie a komercializácie v štátnych čchi-kungových asociáciách, Falun Gong oficiálne vystúpil z ich štruktúr. Od tohto momentu sa stroj útlaku začal pomaly rozbiehať. V tom istom roku Ministerstvo verejnej bezpečnosti iniciovalo celoštátne vyšetrovanie s cieľom zhromaždiť dôkazy pre klasifikáciu Falun Gong bol označený ako „xie jiao“ (heretické učenie), no vyšetrovanie zlyhalo a v záverečnej správe sa uvádza, že v tom

časе neboli zistené žiadne dôkazy o trestnej činnosti. V roku 1998 bývalý predseda Národného ľudového kongresu, penzionovaný maršal Čchiao Š', uskutočnil vlastné nezávislé vyšetrovanie, v ktorom predložil Politbyru závery, že Falun Gong prináša čínskemu ľudu stovky prínosov a nespôsobuje žiadnu škodu. V apríli 1999 sa situácia vyostrila: fyzik a marxistický ideológ Che Cuo-siou, známy svojimi útokmi na čchi-kung, publikoval v časopise Tianjinskej pedagogickej univerzity článok, v ktorom tvrdil, že prax Falun Gongu spôsobuje psychické poruchy. Keď praktizujúci prišli k redakcii časopisu, aby pokojne vyjadrili svoj názor, stretli sa s políciou, ktorá zatkla a zbila desiatky ľudí.

Udalosti v Tchien-fine sa stali poslednou kvapkou. Dňa 25. apríla 1999 sa približne 10 000 nasledovníkov Falun Gongu z Pekingú a okolitých provincií spontánne zhromaždilo pred vládnyú komplexom Čung-nan-chaj v Pekingú. Nešlo o demonštráciu ani protest. Bola to tichá a pokojná apelácia na ústrednú vládu so žiadosťou o prepustenie zatknutých v Tchien-fine a o zabezpečenie legálneho prostredia na vykonávanie duchovnej praxe. Apelácia prebehla v úplnom poriadku. Ľudia stáli pozdĺž chodníkov, neblokovali dopravu ani nevykrikovali heslá. Po tom, čo sa premiér Ču Žung-ci stretol so zástupcami apelujúcich a prisľúbil, že situáciu prešetří, sa ľudia rozišli rovnako pokojne, ako sa zišli – upracúc po sebe všetok odpad.

Pre generálneho tajomníka Komunistickej strany Číny Ťiang Ce-mina sa však toto pokojné zhromaždenie stalo dôkazom existencie mocnej, dobre organizovanej a nezávislej sily, schopnej v priebehu niekoľkých hodín zmobilizovať tisíce ľudí priamo v srdci hlavného mesta. V noci na 25. apríla Ťiang Ce-min napísal list členom Politbyra, ktorý sa stal faktickým rozsudkom smrti pre Falun Gong. V liste položil zlovestnú rétorickú otázku: ...

„Je možné, že my, komunisti, vyzbrojení marxizmom, materializmom a ateizmom, nedokážeme poraziť to, čo propaguje Falun Gong?“

Od tohto momentu bolo rozhodnutie prijaté. Zostávalo už len vytvoriť jeho právne a propagandistické zázemie. Dňa 20. júla 1999 sa po celej Číne začalo masové zatýkanie. A 22. júla Ministerstvo občianskych záležitostí oficiálne vyhlásilo „Výskumnú spoločnosť Falun Dafa“ za nezákonnú organizáciu. Továreň na klamstvá sa rozbehla na plné obrátky.

Ústredným prvkom právneho rámca represíí sa stala stigmatizácia,

ktorú iniciovala antikultová sieť manipulujúca štátne orgány s cieľom rozpútať teror. Antikultisti začali tým, že označili nepriateľa a priradili mu nálepku — „Xie Jiao“ (邪教), ktorú zámerne preložili do angličtiny ako „evil cult., (diabolský kult). Tento preklad bol vedomou manipuláciou, zameranou na ospravedlnenie represíí v očiach vlastného obyvateľstva i medzinárodného spoločenstva.

Historicky výraz „sie fiao“ označuje „neortodoxné“ alebo „heretické učenia“. Tento termín používali čínski cisári po celé stáročia na potláčanie akýchkoľvek náboženských a duchovných skupín (budhistov, taoistov, kresťanov), ktoré boli vnímané ako hrozba konfuciánskej ortodoxii a absolútnej moci cisára. Tým, že Ťiang Ce-min tento termín oživil, nejednal ako moderný politik, ale ako despota v cisárskom štýle, ktorý likviduje ideologických konkurentov. Priradenie tejto nálepky malo dva ničivé dôsledky: právny a psychologický.

Dňa 30. októbra 1999 vydal Najvyšší ľudový súd a Najvyššia ľudová prokuratúra ČLR spoločné „Vysvetlenie“, v ktorom bol Falun Gong oficiálne klasifikovaný ako „sie fiao“. Toto vysvetlenie sa stalo právnym základom pre uplatňovanie článku 300 Trestného zákona ČLR.

Článok 300 Trestného zákona ČLR: Organizovanie a využívanie sektárskej organizácie alebo využívanie poverčivosti s cieľom narušiť výkon zákona: Osoby, ktoré organizujú alebo využívajú sektárske organizácie alebo poverčivé praktiky na narušenie výkonu štátnych zákonov a administratívno-právnych predpisov, sa trestajú odňatím slobody na tri až sedem rokov... v obzvlášť závažných prípadoch — odňatím slobody na viac ako sedem rokov.

Uplatnenie tohto článku na Falun Gong bolo právnym nezmyslom a vrcholom cynizmu. Falun Gong nikdy nebol organizáciou so zoznamami členov, hierarchiou či stanovami, ale predstavoval decentralizované hnutie, čo znemožňovalo jeho „organizovanie“ v právnom zmysle. Neexistovali žiadne dôkazy o tom, že by praktizujúci Falun Gongu svojimi činnosťami, ako meditácia, čítanie kníh alebo šírenie informácií narúšali uplatňovanie akéhokoľvek konkrétneho zákona. Navyše, Falun Gong bol označený za „sie fiao“ až po začiatku represíí, čiže zákon bol uplatnený spätne, aby ospravedlnil už spáchané zločiny.

Napriek právnej absurdnosti sa článok 300 stal pásovou linkou na vydávanie státisícov odsudzujúcich rozsudkov. Každý čin spojený s Falun Gongom, ako držba knihy, cvičenie v parku, rozhovor so susedom o prínosoch praxe, mohol byť kvalifikovaný ako závažný trestný čin. Milióny ľudí sa v jedinom okamihu stali zločincami.

Právne dôsledky však predstavovali len jednu stranu mince. Oveľa ničivejší bol psychologický dopad nálepky „sie fiao“. Tá sa stala nástrojom totálnej dehumanizácie, ktorý premenil živých ľudí na abstraktnú hrozbu.

Ako bolo podrobne rozobrané v kapitole 1, technológia dehumanizácie je nevyhnutnou podmienkou na uskutočnenie genocídy. Nálepka „sie fiao“ v Číne plnila tú istú funkciu ako termín Untermensch („podčlovek“) v nacistickom Nemecku. Odstraňovala morálne a psychologické bariéry, ktoré bránia bežnému človeku zapojiť sa do masového násilia. V nacistickom Nemecku boli Židia stigmatizovaní jazykom, pomocou výrazov ako Untermensch, „paraziti“, „rakovinový nádor“ či „potkany“, zatiaľ čo v komunistickej Číne sa termín „sie fiao“ vďaka propagande stal synonymom slov „šialenec“, „fanatik“, „samovrah“ a „nepriateľ“. Norimberské rasové zákony z roku 1935 zbavili Židov občianstva a všetkých práv, čím ich právne oddelili od „árijského“ obyvateľstva. V Číne článok 300 Trestného zákona a výklady Najvyššieho súdu vyňali praktizujúcich Falun Gongu spod ochrany ústavy, čím sa stali objektmi prenasledovania. Židom v

Nemecku bolo zakázané zastávať štátne funkcie, pracovať ako lekári či učitelia, ich podniky boli bojkotované a zmiešané manželstvá zakázané. Podobne boli v Číne praktizujúci Falun Gongu hromadne prepúšťaní z práce, vylučovaní z univerzít, nútení k rozvodom, a susedia či príbuzní sa od nich pod tlakom propagandy a strachu odvracali. Nacistická propaganda vykresľovala Židov ako vinníkov všetkých problémov Nemecka, a to od porážky v prvej svetovej vojne až po hospodársku krízu, zobrazujúc ich ako „piatu kolónu“ usilujúcu sa o svetovú nadvládu. Falun Gong bol v Číne označovaný za „antičínsku politickú silu“ a „nástroj nepriateľských západných síl“, ktoré sa snažia zvrhnúť Komunistickú stranu Číny a zničiť krajinu.

Výsledok tohto procesu bol v oboch prípadoch identický. Keď človek prestane byť v očiach spoločnosti a štátu učiteľom, lekárom, matkou či susedom a stane sa iba nositeľom nálepky „Žid“ alebo „člen sie ŕiao“, možno s ním robiť čokoľvek. Môžu ho prepustiť, zatknúť, mučiť, zabiť na operačnom stole kvôli orgánom. Jeho utrpenie prestáva vyvolávať súcit, jeho smrť ľútosť. Je vnímaný ako nevyhnutný akt sociálnej hygieny, ako zbavenie „zdravého tela národa“ od „rakovinového nádoru“. Práve túto metaforu, ako si pamätáme z kapitoly 2, s nadšením používal ruský „expert“ na sekty Alexander Dvorkin na propagandistických fórach v Číne, keď požehnával genocídu.

Transformácia verejnej mienky v Číne tak nebola len výsledkom propagandy. Bol to akt právnej a psychologickéj manipulácie, ktorý premenil 100 miliónov ľudí na neľudí. Základ pre koncentračné tábory a mučiarne bol položený.

Kapitola 4: Mučenie a násilné odoberanie orgánov

Ideológia nenávisti, akokoľvek sofistikovaná, má vždy konečný fyzický cieľ. Dehumanizácia to nie je filozofické cvičenie; je to nevyhnutná prípravná fáza, licencia na násilie. Keď človeku odoberú jeho ľudský status, s jeho telom sa dá robiť čokoľvek.

Je to katalóg neľudskosti, suchý, faktický popis toho, čo sa deje, keď je skupina ľudí vyhlásená za „rakovinový nádor na tele spoločnosti“, ako to vyjadril Alexander Dvorkin v rozhovore pre čínsku štátnu agentúru „Xinhua“. Je to dokumentárny dôkaz toho, že mučenie, sexuálne násilie a násilné odoberanie orgánov živým ľuďom nie sú náhodnými excesmi, ale logickým a systematickým pokračovaním antikultovej doktríny.

Svedectvá zhromaždené v tejto kapitole sa môžu zdať neznesiteľné. Sú zámerne zbavené emocionálneho hodnotenia, pretože samotné fakty hovoria hlasnejšie než akékoľvek prívlastky. Každé tvrdenie je založené na výpovediach preživších, dokumentoch ľudskoprávných organizácií, správach OSN a priznaniach samotných páchatel'ov. Mojou úlohou ako výskumníka nie je brať ohľad na city čitateľa, ale s právnickou presnosťou zaznamenať rozsah a povahu zverstiev. Lebo len úplné uvedomenie si reality dokáže rozbiť múr lží a ľahostajnosti, ktorým sa páchatelia snažia oddeliť od spravodlivosti.

Paralely so zločinmi nacistického režimu, ktoré sa predtým dali vystopovať na ideologickej a propagandistickej úrovni, tu nadobúdajú svoju fyzickú, krvavú podobu. Industrializácia vraždy, lekárske experimenty na živých ľuďoch, utilitárne využívanie ľudských tiel – to všetko, ako uvidíme, nebolo len zopakované, ale v podmienkach súčasnej Číny aj „zmodernizované“. A to všetko sa stalo možným vďaka jedinému slovu, vyslovenému „expertmi“ – slovu „sekta“.

To, čo nasledovalo potom, neboli chaotické výstrelky jednotlivých sadistov. Bola to systematická, dobre organizovaná a chladnokrvná práca štátneho mechanizmu na „transformáciu“ a vykorenenie iného zmýšľania. V roku 2001 bola na pokyn generálneho tajomníka ČKS Ťiang Ce-mina vydaná neoficiálna smernica, ktorá sa stala licenciou na zabitie: „Zbitie praktizujúceho Falun Gongu na smrť sa nepovažuje za zločin. Ak bol

praktizujúci Falun Gong zbitý na smrť, považuje sa to za samovraždu.“ Táto veta, podobne ako rezolúcie konferencie vo Wannsee v roku 1942, kde nacistická vrchnosť zbyrokratizovala „konečné riešenie židovskej otázky“, premenila masové vraždenie na rutinnú administratívnu úlohu.

Od tohto momentu sa väznice, pracovné tábory, centrá „vymývania mozgov“ a policajné stanice po celej Číne zmenili na laboratória bolesti, kde sa na ľudoch, vyhlásených za „podľudí“, zdokonaľovali a systematizovali najrafinovanejšie metódy fyzickej a psychickej likvidácie. Táto kapitola je katalógom tejto neľudskosti. Nie je to len zoznam hrôz, ale dokumentárne svedectvo o tom, do akej krajnej miery krutosti vedie ideológia, ktorá popiera v človeku človeku. Každý príbeh, každý fakt v tomto katalógu nie je anomáliou, ale logickým výsledkom práce bežiacoho pásu smrti, ktorý bol spustený v júli 1999.

Rozsah používania mučenia voči stúpencom Falun Gongu ohromuje svojou systematickosťou. Nejedná sa o náhodné výbuchy hnevu strážcov, ale o centrálnu schválenú politiku. Špeciálny spravodajca OSN pre otázky mučenia Manfred Novak vo svojej správe za rok 2007 dospel k šokujúcemu záveru: 66 % všetkých zdokumentovaných prípadov mučenia v Číne sa týkalo prívržencov Falun Gongu. Je to ohromujúce číslo, ktoré naznačuje, že práve táto skupina občanov bola vybraná ako hlavný cieľ štátneho teroru. Organizácie Amnesty International a Human Rights Watch v desiatkach svojich správ potvrdzujú, že mučenie a kruté zaobchádzanie s prívržencami Falun Gongu má všeobecný charakter a dosahuje úroveň zločinov proti ľudskosti. Najpriamejšia a najhrubšia forma pôsobenia je zameraná na spôsobenie neznesiteľnej bolesti a nezvratného poškodenia zdravia. Bitie, ako najbežnejšia metóda, zahŕňa údery gumovými obuškami, palicami, koženými opaskami s kovovými prackami a elektrickými obuškami. Strážcovia často nútia iných väzňov, zvyčajne trestancov, aby bili stúpencom Falun Gongu, motivujúc ich skrátením trestu alebo inými úľavami, čím vytvárajú v cele atmosféru totálneho teroru, kde nebezpečenstvo prichádza zo všetkých strán. Mučenie „veľkým natiahnutím“ (Da Gu) je mučivý proces, pri ktorom je telo obete natiahnuté do štyroch smerov, pričom ruky a nohy sú pripútané k mrežiam alebo rohom posteľe a človek je v tejto polohe ponechaný niekoľko dní, čo vedie k natrhnutiu svalov, väzov a vyvrtnutiu kĺbov; Bolesť je tak intenzívna, že mnohí strácajú vedomie, a jeden z tých, ktorí prežili, to opísal

ako pocit, akoby sa telo doslova trhalo na kusy, kde každý nádych a pohyb vyvoláva výbuch bolesti, po ktorom končatiny prestávajú byť citlivé a človek stráca pocit seba samého ako osobnosti. Zavesenie, pri ktorom je obeť zavesená za ruky zviazané za chrbtom na okennú mrežu, rúru alebo strop, často tak, že sa len špičky prstov na nohách dotýkajú podlahy, prenáša celú váhu tela na vyvrátené ramenné kĺby, čo rýchlo spôsobuje vyvrnutia a nevratné poškodenie nervových zakončení. Mučenie „tigria lavica“ spočíva v tom, že obeť posadia na úzku, často rebrovú lavicu, pevne jej priviažu nohy a pod členky podložia tehly, ktorých počet sa postupne zvyšuje, pričom súčasne tlačia kolená nadol, čo vytvára neznesiteľný tlak na kolenné kĺby, čo vedie k natrhnutiu väzov a zlomeninám. Údery vysokovýkonnými elektrickými obuškami sa vykonávajú na najcitlivejšie časti tela – krk, podpazušie, vnútornú stranu stehien, chodidlá, dlane a obzvlášť často na genitálie, ústa a prsia u žien, čo spôsobuje popáleniny, poškodenie nervovej sústavy a dokonca aj zástavu srdca. Ideologická manipulácia, alebo „vymývanie mozgov“, je jadrom systému „transformácie“: väzni sú nútení nepretržite sledovať a počúvať propagandistické videá a zvukové nahrávky, ktoré očierňujú Falun Gong, a podsúvajú im sfalšované „priznania“ iných praktizujúcich, čo po niekoľkých dňoch spánkového deprivácie a fyzického mučenia zbavuje človeka schopnosti kritického myslenia a robí jeho vedomie zraniteľným voči sugescii. Deprivácia spánku, jedna z najkrutejších metód psychického nátlaku, trvá dni, týždne, a niekedy aj mesiace, keď strážcovia alebo spoluväzni budia obeť pri najmenšom pokuse zaspáť, čo spôsobuje ťažké psychické poruchy, halucinácie, stratu pamäte a úplné vyčerpanie nervovej sústavy, v dôsledku čoho človek stráca pocit reality a je pripravený podpísať akýkoľvek dokument za pár minút spánku. Nútené sedenie na malej nízkej stoličke, často s nerovným povrchom, po dobu 16 – 20 hodín denne bez možnosti pohybu, zmeny polohy alebo rozhovoru vedie k atrofi svalov, nekróze tkanív sedacích svalov, vzniku hnisajúcich vredov a neznesiteľnej bolesti chrbta a nôh. Nútená nahota, keď väzňov, mužov aj ženy, nútia vyzliekať sa donaha a stáť hodiny na očiach všetkých, často v mraze alebo pod ľadovou vodou, slúži ako akt krajného poníženia, najmä v kontexte tradičnej čínskej kultúry. Sexuálne násilie, ktoré je zdokumentované v tisícoch prípadov, zahŕňa hromadné znásilňovanie žien spoluväzňami pod vedením a so súhlasom stráža, ako aj zavádzanie elektrických obuškov, kefiiek a ostrých predmetov do ženských

pohlavných orgánov; muži sú vystavení znásilneniam a mučeniu elektrickými šokmi na genitáliách, čo nie je len prejavom sadizmu, ale cieľenou politikou zneuctenia duchovnej čistoty, ktorá je dôležitá pre praktizujúcich Falun Gong. Mučenie hladom a smädom obmedzuje porcie jedla a vody na minimum, ktoré stačí len na udržanie života na pokraji smrti, čo spôsobuje neustále utrpenie. Násilné kŕmenie používané voči tým, ktorí vyhlásili hladovku, je samo o sebe krutým mučením: hrubá gumová hadica bez mazania sa zavádza cez nos do pažeráka, často natrhávajúc tkanivá, a namiesto výživných zmesí sa do nej vlieva koncentrovaný soľný roztok, vriaca voda, pikantná pasta z chilli papričiek, moč alebo výkaly, s cieľom nie človeka nakŕmiť, ale spôsobiť mu maximálnu bolesť a poníženie, čo často vedie k smrti v dôsledku prasknutia vnútorných orgánov alebo udusenia. Podávanie neznámych psychotropných látok zdravým stúpencom Falun Gongu ničí nervový systém, zbavuje ľudí pamäte, schopnosti hovoriť a kontrolovať pohyby, mení ich stav na „vegetatívny“ a chemicky ničí ich osobnosť.

Tento katalóg je len suchý súhrn. Za každým riadkom sa skrývajú tisíce zničených životov. Nejde o chaotické násilie, ale o premyslený, takmer vedecký systém likvidácie človeka – fyzickej, psychologickkej i duchovnej. Cieľom tohto systému nie je len prinútiť človeka, aby sa zriekol viery, ale urobiť z neho živý príklad toho, čo sa stane s tými, ktorí sa odvážia myslieť inak.

Prípad Jiang Gobó

Jiang Gobó, bývalý vládny úradník na úrovni okresu, spomína na svoje skúsenosti pred a po začatí praktizovania Falun Dafa a na to, ako sa z korupčného úradníka stal čestným, spravodlivým človekom, ktorý si získal rešpekt kolegov, nadriadených a obyvateľov dedín, ktorým pomáhal. Po začatí prenasledovania tejto duchovnej praxe však bol Jiang prepustený, zatknutý, odsúdený do väzenia a kruto mučený za svoju oddanosť Falun Dafa.

„Keď som bol v zadržiacich centrách, pracovných táboroch a väzniciach, podrobili ma celkovo 77 druhom mučenia, vrátane bitia elektrickými obuškami; pripútania reťazami k železnej stoličke; pripútania putami k „posteli mŕtveho“ v polohe kríža; priviazanie lanami k „tigrej lavici“; násilné podávanie neznámych liekov a vody s korením a pod. 39-krát ma doviedli do stavu blízkeho smrti.

Neuveriteľná krutosť, s akou so mnou zaobchádzali, a neznesiteľná bolesť, ktorú som zažil v jednom z väzenských centier, premenili môj život na peklo. Násilím mi podávali jedy a vodu s korením, od čoho som zvracal zelený hnis. Pripevnili ma reťazami na kríž v polohe lietajúceho orla na 20 dní. Spoluväzeň povedal, že nikto predtým nevydržal na kríži viac ako dva dni bez prosby o milosť. Keď ma z kríža zložili, nemohol som stáť a musel som sa plaziť do cely.

Chrbticu som mal zlomenú na troch miestach po tom, čo ma silno pritlačili k horizontálnemu drevenému trámu. Na pravé oko som prestal vidieť kvôli mučeniu a zrak sa mi dlho neobnovil. Nemohol som chodiť na toaletu a musel som používať katéter. Počas 26 dní som nemal stolicu. Po 20 dňoch som schudol 40 kg a počas mučenia som opakovane strácal vedomie. Nižšie opíšem, čo som musel prežiť počas posledného zatknutia v roku 2009 a následného väzenia.

Paradoxne, deň pred zatknutím vo februári 2009 mi môj nadriadený povedal: „Jiang, celý rok som čakal, kedy budem môcť znova s vami pracovať. Som tak rád, že ste v mojej skupine.“ Nasledujúce ráno som prišiel do práce ako zvyčajne o 7:50. Hneď ako som zaparkoval motorku pred budovou kancelárie, zastavil za mnou stredne veľký mikrobús. Počul som, ako ma niekto volá po mene, otočil som sa a uvidel som, ako sa ku mne blíži šesť mladých ľudí. Prvý mi hodil slučku na krk, dvaja mi vykrútili ruky, ďalší dvaja ma chytili za nohy a posledný ma chytil za pás. Zdvihli ma a hodili na zem tvárou dole. Ruky mi spútali za chrbtom a na hlavu mi nasadili čiernu kapucňu. Hodili ma do auta, ktoré rýchlo odišlo.

Celý proces trval menej ako minútu a ja som pochopil, že ma znova zatkli za príslušnosť k Falun Gong (Falun Dafa). Asi po 20 minútach sme dorazili do nemocnice. Vytiahli ma z auta, odniesli dovnútra a hodili na zem. Niekoľko mi vyzul topánky a ťahal ma po podlahe nemocnice do iného oddelenia na kompletne vyšetrenie. Celý čas som mal na sebe putá a hlavu zakrytú. Po 30 minútach ma znova vytiahli za nohu do auta. Hlava mi päťkrát narazila o schody nemocnice. Hlava sa mi točila, cítil som veľmi silné závraty, ako keby sa točilo nebo. Bolo to hrozné. Mladý muž sa smial, ale moja hlava sa rytmicky udierala o schody s hlasným „dunením“. Ťahali ma ešte asi 30 metrov po štrku vnútorného dvora. Potom ma znova zdvihli a hodili do auta.

Keď sme konečne dorazili do strážnej miestnosti väzenského centra Changle, zložili mi čiernu kapucňu. Spoznal som policajtov, ktorí ma zatkli. Pracovali v meste Weifang a v miestnej bezpečnostnej jednotke okresu Kuiwen. Jeden z nich mi povedal: „Čakali sme na teba dlho, ale nemohli sme nazbierať dostatok dôkazov proti tebe. Jeden z praktizujúcich menom Cao tentoraz zvalil všetku vinu na teba a teraz ťa čakajú veľké problémy. Dobre vieme, že si nespáchal žiadny zločin, ale tentoraz sa postaráme, aby si zomrel.“

Väzenské zariadenie okresu Changle bolo mimo dohľadu verejnosti, takže polícia mohla voči mne používať najkrutejšie metódy mučenia. V noci po príchode ma pripútali k železnej stoličke a 33 hodín mi nedali ani jedlo, ani pitie, ani mi nedovolili použiť toaletu.

Podľa smerníc mestského a okresného oddelenia vnútornej bezpečnosti ma nechali sedieť na železnej stoličke celých šesť mesiacov. Polícia ma dlho vypočúvala, niekedy celú noc. Celý čas som sedel a nemohol som si ľahnúť a oddýchnuť si. Počas týchto šiestich mesiacov som musel znášať neuveriteľnú zimu a ťažké horúčavy. Nohy mi opuchli a veľmi ma boleli. Mal som tiež zrýchlený srdcový tep.

Jedného dňa policajt Sun nastúpil na službu a veľmi hrubo sa ma na niečo opýtal. Neodpovedal som, tak ku mne priskočil a začal ma zúrivo nadávať. V zúrivosti schytil fľašu s dezinfekčným prostriedkom a vylial mi ho na hlavu a tvár. Keďže som bol pripútaný k železnej stoličke, nemohol som sa uhnúť. Sun sa tým neuspokojil, naplnil fľašu studenou vodou a ešte desaťkrát mi ju vylial na tvár.

Moje oblečenie bolo úplne premočené. Dezinfekčný prostriedok a voda stekali po mojom tele, do topánok a rozlievali sa po podlahe. Bola zima a panoval strašný chlad. Triasol som sa od zimy. Sun ma nechal pripútaného na stoličke. Nakoniec mi topánky a ponožky vyschli, ale koža a vlasy boli spálené. Za nasledujúcich šesť mesiacov som stratil 70 percent vlasov, hlava ma veľmi svrbela a objavilo sa mi obrovské množstvo lupín.

„Posteľ mŕtveho“ je veľká ručne vyrobená posteľ so štyrmi železnými krúžkami pripevnenými v rohoch. Uprostred postele bol veľký otvor, aby sa človek mohol vyprázdňovať. Otvor bol zvyčajne zakrytý drevenou doskou, pripevnenou kovovými kolíkmi. Keď ma však pripútali k posteli, kovové kolíky nahradili bambusovými tyčami, ktoré sa počas dňa opotrebovali a

zlomili. Moje zadné partie prepadli do otvoru a uviazli tam.

Pripevnenie k „posteli mŕtveho“ je veľmi podobné pripevneniu reťazami ku krížu. Ruky a nohy boli rozťahanuté a pripevnené k štyrom krúžkom v rohoch tak, že som nemohol hýbať ani rukami, ani nohami. Kovové krúžky sa zarezávali do členkov, čo spôsobovalo krvácanie. Po chvíli mi celé telo stuhlo a bolesť bola neznesiteľná. Zvieral som zuby a počítal minúty. Keďže som nemohol dlho hýbať nohami, stratil som cit v ľavom stehne. Zotavenie po tomto úraze trvalo tri roky.

V takomto stave bolo veľmi ťažké vykonávať potrebu. Vydržal som, koľko som mohol. Keď som už viac nevydržal, vykonal som potrebu priamo do nohavíc. V dôsledku neustáleho umelého zadržiavania som začal trpieť inkontinenciou. A niekedy som nemohol močiť, aj keď som veľmi potreboval, čo spôsobovalo silné opuchy žalúdka. Bolesť sa nedá opísať. Aspoň päť zo šiestich mesiacov, počas ktorých ma vypočúvali, som bol pripútaný k železnej stoličke v miestnosti na výsluchy. Výnimkou bol presun na „posteľ mŕtveho“ na tri týždne a tri noci na poschodovej posteli v cele, kde mi sedemkrát intravenózne podali rôzne neznáme lieky a zakaždým som strávil asi 10 hodín v nemocnici.

Kým som bol pripútaný k stoličke, trikrát snežilo a v noci teplota vo vyšetrovacej miestnosti často klesala pod nulu. Policajti mi vzali zimnú bundu a nechali mi len dvojte tenké nohavice. Počas dňa som to dokázal vydržať, ale v najchladnejších hodinách noci som priam mrzol a triasol sa od zimy. V polovici marca strážnik otvoril okno nad dverami za mnou a nechal ho otvorené, takže tam bol neustály prievan, ktorý mi prenikal až do kostí. Často som strácal vedomie od ľadového chladu.

Celé leto som strávil na železnej stoličke v miestnosti na výsluchy. V lete je neznesiteľné teplo a všetci sa snažia vyhýbať komárom. Vo všetkých celách väzenského centra, okrem miestnosti na výsluchy, boli na oknách a dverách sieťky na ochranu pred komármi. Pracovníci, ktorí sa zaoberali mojim prípadom, trávili veľa času na dvore, ovievali sa vejárom alebo zostávali v strážnej miestnosti so sieťkou. Aj počas krátkeho času, ktorý strávil v miestnosti na výsluchy, si na seba nastriekali prostriedok proti komárom. Dvere do miestnosti na výsluchy však zostali dokonca otvorené. Bol som pripútaný k železnej stoličke putami za chrbtom a komáre ma neustále štípali.

Na protest proti neľudskému zaobchádzaniu som vyhlásil hladovku. Do žalúdka mi cez nos zaviedli sondu na kŕmenie a upevnili ju na hlave látkou a lepiacou páskou. Ruky som mal spútané za chrbtom, pretože strážcovia sa domnievali, že ak to neurobia, vytiahnem sondu. Ruky som mal spútané za chrbtom 24 hodín denne. Keď sa mi podarilo zaspáť, po pár minútach som sa zobudil od bolesti. Postupne sa tento čas predlžil z 5 na 10 minút. Viac ako päť mesiacov s putami za chrbtom, pripútaný k železnej stoličke, som spal najviac dve hodiny, kým ma v roku 2010 z väzenského centra nepreložili.

Po dlhom pobyte v putách za chrbtom sú ruky človeka zvyčajne tak znecitlivené, že ich nemôže pohnúť, keď mu putá náhle odstránia. Po týždni v putách človek nemôže tri dni zdvihnúť ruky. Po 10 dňoch v putách s rukami za chrbtom človek nemôže zdvihnúť ruky nad úroveň ramien počas 5 dní. Strávil som v putách, s rukami za chrbtom, 5 mesiacov. Mnohí mi hovorili, že ruky sa už nikdy nebudú hýbať, a že zostanem invalidom.

Počas dvojmesačného obdobia od polovice mája do polovice júla 2009 mi viac ako 40-krát povedali, že mestské úrady vydali pokyny týkajúce sa môjho prípadu a že všetko, čo sa odo mňa vyžaduje, je povedať, že prestanem praktizovať Falun Gong. Keby som to povedal, na druhý deň by ma prepustili a ja by som sa okamžite vrátil do práce ako úradník na okresnej úrovni. Dostával by som svoj plat, ktorý mi bol počas väzby zadržaný, a pridělili by mi bývanie. Ja som však naďalej mlčal.

Predtým, ako som začal praktizovať Falun Dafa, mal som nevyliciteľné choroby a bol som na pokraji smrti. Bol som morálne skazený a smeroval som k sebazničeniu. Ale Dafa ma úplne zmenilo a premenilo ma na pozorného a čestného človeka, dobrého úradníka. Ako som mohol odmietnuť praktizovanie Dafa? Ako môže prebudený človek odmietnuť vieru v Pravdu, Dobrotu a Trpezlivosť?

Po uplynutí môjho päťročného väzenského trestu v decembri 2009 sa výsluchy skončili a policajti opustili väzenské zariadenie. Po vyše ôsmich mesiacoch ma z tohto centra preložili. Kvôli mučeniu v zadržiacom centre som bol v čase príchodu do mužskej väznice v Šan-tungu nesmierne oslabený, preto ma ihneď hospitalizovali. Väzenskí strážcovia ma navštevovali a vyvíjali na mňa tlak, aby ma prinútili vzdať sa svojich duchovných presvedčení. Keď ich pokus neuspel, preložili ma späť do väzenia.

Potom ma v marci 2020 preložili do väzenia v provincii Šan-tung. V tomto väzení bolo od roku 2002 zadržovaných mnoho mužov, ktorí praktizovali Falun Gong. Posielali ich sem z celej provincie. Napriek tvrdeniam ministerstva väzenstva, že sú „moderné a civilizované“, sa v štyroch stenách tejto inštitúcie páchali všetky druhy organizovaného zločinu namierené proti praktizujúcim Falun Gong. Správcovia a strážcovia používali násilie a „vymývanie mozgov“, aby prinútili praktizujúcich vzdať sa svojej viery. Pred mojim príchodom do tejto väznice zomrelo dvanásť stúpecov Falun Gongu vo väzbe.

Hneď v prvý deň som o Dafa rozprával jednému strážcovi a podelil som sa s ním aj o svoje skúsenosti z práce väzenského strážcu a vysvetlil som mu, že stať sa dobrým človekom vďaka zdokonaľovaniu sa podľa Dafa je veľmi dobré, ale prenasledovanie je veľmi zlé. „Ten, kto sa podieľa na prenasledovaní, sa raz stretne s dôsledkami,“ povedal som mu. Nikto ma však nepočúval.

Aby ma „prevychovali“ a prinútili vzdať sa duchovných presvedčení, strážcovia používali rôzne odporné, zlomyseľné metódy, vrátane telesných trestov, bitia a sexuálneho násillia. Zástupca riaditeľa Zhang a ostatní ma nútili sedieť na malej stoličke alebo stáť po dlhú dobu. Každý deň ma nútili sedieť na malej plastovej stoličke a nedovolili mi sa hýbať, pričom najdlhšia séria trvala 17 hodín v kuse. Celodennú stráž mi zabezpečovali trestanci. Ak som sa čo i len trochu pohol, bili ma a niekedy ma aj zmlátili. Počas pobytu vo väzení ma zmlátili viac ako 60-krát. Hneď v prvý deň ma zmlátili takmer na smrť.

Sedenie bez možnosti pohybu malo vplyv na môj fyzický stav. Na zadku sa mi objavili vredy, ktoré boli veľmi bolestivé. Napriek tomu ma naďalej nútili sedieť. V dôsledku toho sa mi na zadku vytvorili hlboké hnissavé rany. Strážcovia ma tiež nútili stáť vedľa posteľe po dlhú dobu, najdlhšie 11 hodín. Nebolo mi dovolené ísť spať v čase, keď išli spať moji spoluväzni. Šéf Zhang sám rozhodoval, kedy môžem ísť spať.

Nohy sa mi ešte nezahojili z predchádzajúcich zranení a teraz opuch a znecitlivenie ešte zosilneli. Po 40 dňoch dlhého státia alebo sedenia mi nohy zmudreli a postupne som strácal cit v chodidlách. Opuchli a nemohol som nosiť obuv. Ale riaditeľ Zhang sa nevzdával a nútil ma sedieť alebo stáť čoraz dlhšie a dlhšie.

Jednej noci, po tom, čo som 11 hodín stál, mi úplne znecitlivelí nohy.

Už som nemohol stáť a spadol som na zem. Nedovolili mi však ľahnúť si do postele. Väzeň Lü mi urobil oporu a prinútil ma sedieť na malej stoličke až do druhej hodiny ráno.

Mesiac po uväznení ma spoluväzni Lü a Sun začali slovne urážať. Lü ma udrel tak silno, že som úplne stratil sluch v pravom uchu. O mesiac neskôr ma väzeň Yan kopal do rozkroku a poškodil mi genitálie. Zotavenie trvalo viac ako tri roky.

Strážcovia z oddelenia č. 11 naviedli zločincov Weja, Lua a Suna, aby ma ponižovali a vysmievali sa mi. Lu a Sun sa ma pokúsili násilím nakŕmiť neznámou látkou z veľkej fľaše od Spritu. Bránil som sa a nakoniec to vzdali. Lü sa pokúsil stiahnuť mi nohavice a dotknúť sa mojich intímnych partií, ako to robil s inými stúpecami Falun Gongu. Prísne som mu povedal: „Lü, si rovnako starý ako môj syn. Som starší ako tvoj otec. Ak ma urazíš, nie je to rovnaké, ako keby si urazil svojho otca?“ Až vtedy prestal.

Akonáhle sa Liu zastavil, Sun mi dal silnú facku, po ktorej som navždy ohluchol na pravé ucho. Sun a Liu ma odniesli na posteľ. Keď Sun sedel na mojej hornej časti tela, Liu si sadol na moje kolená, vyzliekol mi ponožky a pomocou zlomeného plastového vešiaka na oblečenie mi silno škrabal stred chodidiel. Prešiel tam a späť viac ako 30-krát, v dôsledku čoho mi opuchli chodidlá. Nasledujúcich päť dní som mal ťažkosti s chôdzou.

Začiatkom apríla 2010 strážcovia oddelenia poverili iného zločinc, 36-ročného Yana, aby ma bil a mučil. Yan bol nemilosrdný a bil ma silnejšie ako Liu a Sun. Jeho údery alebo kopy ma odhodili dozadu viac ako tri metre. Za dva týždne ma Jian zbil a slovne urážal viac ako 40-krát.

Jedného rána ma Jian nečakane udrel prstami na nohách do rozkroku. Skrčil som sa na podlahe a potil sa od bolesti. To viedlo k tomu, že moje pohlavné orgány boli tri a pol roka znecitlivené. Pohlavné orgány boli čierne-fialové. Väzeň Žen, ktorý videl moje genitálie v sprche, mi predpovedal, že mi nezostáva veľa času nažive, tvrdiac, že videl genitálie mŕtvych ľudí a mali rovnakú farbu.

Väzeň Zhang a ďalší boli poverení, aby ma sledovali a neustále sa mi vyhrážali smrťou. Keď Zhang videl, že moje nohy opuchli, sčerneli a zčervenali, mnohokrát mi hovoril:

„Tvoje nohy už nie je možné vyliečiť, zostáva len amputácia. V skutočnosti budeš mať šťastie, ak ti ich amputujú a zostaneš len invalidom.

Najhoršie, čo sa môže stať, je, že jednoducho neprežiješ. Hovorím ti, že prokurátor už má pre teba pripravenú urnu a závet, keď vydýchneš naposledy. Hneď ako ťa smrť dostihne, vyjde pitevný protokol, v ktorom bude uvedené, že si zomrel prirodzenou smrťou. Väzenie s tým nebude mať absolútne nič spoločné. Nebude koho obviňovať, nikto nebude niesť zodpovednosť. Manželka so synom prídu vyzdvihnúť urnu a otec s matkou budú ešte nejaký čas plakať.“

„Zabiť ťa je rovnako ľahké ako zabiť mravca,“ často hovorieval.

Väzeň Ten mi tiež neustále hovoril: „Počúvaj, poviem ti pravdu. Tentoraz ťa sem poslali policajti, aby si tu zomrel, nikdy ťa nenechajú odísť živého. V každej väznici je kvóta: 5 z 1000. Ak tu zomrieš, započítavajú ťa do kvóty a väznica nenesie žiadnu zodpovednosť.“

Do roku 2012 ma držali v oddelení pre väzňov s duševnými chorobami. V tom čase ma zastrašoval väzeň Jin, ktorý mal už vyše 50 rokov a trpel bipolárnou poruchou. Trikrát pribehol za mnou do kúpeľne, kričal a pred všetkými prisahal, že ma zabije.

Koncom mája 2012 ma preložili na bežné oddelenie. Strážcovia a väzni začali do môjho jedla a nápojov pridávať neznáme látky. Podrobili ma strašnej, krutej otrave.

V roku 2013, na šiesty deň čínskeho Nového roka, ma väzeň Fengzi, podnecovaný vedúcim oddelenia, násilím krmil cez trubicu vloženú do nosa. Do konca dňa som už neprijal žiadne jedlo ani vodu. Uprostred noci som sa prebudil s silnou bolesťou hlavy a keď som otvoril oči, zdalo sa mi, že sa svet točí. Okamžite som zavrel oči a neodvážil som sa ich otvoriť počas nasledujúcich troch hodín. Mal som pulzujúcu bolesť hlavy a cítil som sa chorý. V žalúdku mi tak silno škvrkalo, že som sklonil hlavu z postele a vracal som. Do 7:10 ráno som vracal dvanásťkrát a sedemkrát som mal v zvratkoch krv.

Okolo 9:00 ráno prišiel za mnou vedúci oddelenia a spýtal sa: „Čo sa stalo? Máme ťa odviezť do nemocnice?“ Povedal som mu: „Myslím, že mi niekto dal do jedla jed. Točí sa mi hlava a vraciam krv.“

Nasledujúce tri dni som nemohol vstať z postele a prestali ma násilím kmiť. Chodil som len raz denne na toaletu, opierajúc sa o operadlá postelí. V moči bola krv.

Tri dni po otrave som deväť dní po sebe videl krv v stolici. Mal som tiež silné závraty. Ako 80-ročný starý muž som si sadal na okraj postele, vstával a pomaly chodil, a po pár minútach mi bolo znova nevoľno.

Počas nasledujúcich šiestich mesiacov sa takéto epizódy opakovali približne každý mesiac a každá z nich trvala asi päť dní. Jedna z nich sa stala 17. marca 2013, približne o 22:30. V tom čase som ležal v posteli a zrazu som pocítil závrat a začal som zvracať. V nasledujúcich šiestich mesiacoch sa záchvaty stali menej častými a vyskytovali sa raz za dva mesiace.

Tri dni po prepustení z väzenia som pocítil taký závrat, že som nemohol vstať z postele a nemohol som jesť. Nemohol som otvoriť oči. Trvalo to päť dní, potom sa to opakovalo každých päť dní. Jedného dňa som bol mimo mesta na tréningu a dva dni po ňom som začal pociťovať silné závraty a vracal som na toalete. Lahol som si, aby som si oddýchol, a stratil som vedomie na päť hodín.

V poslednej dobe som si na Minghui prečítal veľa správ o prípadoch otravy praktizujúcich Falun Gongu vo väzbe alebo väzení. V jednej zo správ sa píše o žene, ktorá bola otrávená vo väzení a po prepustení jej zčerneli nohy a nakoniec o ne prišla. Ľuďom je ťažké si to predstaviť alebo tomu uveriť, ak nevidia fotografie. Keďže som však sám zažil veľmi podobné príznaky, viem, že je to skutočnosť.

V marci 2016 mi veľmi opuchli nohy a chodidlá. Jedného dňa som si všimol, že spodná časť nôh má sivastú tmavú farbu, na rozdiel od normálnej bledej farby kože na zvyšku nohy. To, čo som tu odhalil, je len špičkou ľadovca nespočetných zločinov, ktoré spáchal čínsky komunistický režim proti praktizujúcim Falun Gong.

Prípád Hongbin Lin

43-ročný stúpenec Falun Gongu Hongbin Lin bol námorným dôstojníkom v čínskej armáde, ktorý sa dostal z „raja do pekla“, keď ho začali prenasledovať za jeho duchovné presvedčenie.

Strávil rok a pol v tábore na nútených prácach, hoci proti nemu nebolo vznesené žiadne obvinenie a nebol odsúdený za žiadny trestný čin. Po prepustení z väzenia v roku 2002 napísal na transparent „Falun Gong je dobrý“.

Tento čin viedol k tomu, že bol obvinený z „poškodenia právneho poriadku“ a odsúdený na šesť rokov väzenia.

Lin povedal, že po druhom zatknutí sa obrátil na súd, ale nemá nádej na prepustenie, pretože advokátom zastupujúcim záujmy stúpcov Falun Gongu „nie je v Číne povolené vyhlasovať nevinu“ v mene svojich klientov. Niekoľko advokátov, ktorí vyhlásili nevinu stúpcov Falun Gong, bolo zatknutých a zadržaných.

„V Číne neexistuje sloboda slova“, hovorí Lin.

Podľa Linových slov bol počas pobytu vo väzení vystavený zásahom elektrickým prúdom zo strany väzenskej správy. Podľa neho boli väzni z radov zločincov nútení pomáhať strážcom prenasledovať stúpcov Falun Gongu.

„Po treťom dni môjho pobytu vo väzení, keďže som odmietol priznať, že som spáchal trestný čin, väzenskí strážcovia ma začali mučiť rôznymi metódami, napríklad ma bili elektrickými obuškami,“ povedal.

„Obklopili ma dvaja policajti s elektrickými obuškami a zločinci. Pridržiavali ma na zemi, šliaпали mi po nohách, niektorí mi vykrúcali ruky. Jeden z nich ma pritlačil k podlahe a asi 10 ľudí mi stúpalo na nohy. Potom ma bili elektrickým obuškom po hlave, tvári a spodnej časti tela. Bili ma, kým sa im obušky nevybili.

Potom ma pripútali k železnej konštrukcii postele a nedovolili mi spať, čo trvalo asi 15 dní.

Asi rok spal pán Lin vedľa toalety. Jeho obytný priestor „bol menší ako stolička, mal asi 1 – 2 metre na dĺžku“.

„Často ma nútili ležať na zemi s rukami zviazanými za chrbtom,“ povedal. „Cítil som sa ťažko zranený na duši aj na tele.“

Podľa jeho slov strážcovia zaobchádzali s ľuďmi horšie ako so psami.

„Jedlo kládli na špinavú podlahu, bez stolov,“ povedal Lin. „Keď sme jedli, jedli sme z podlahy.“

„Policajti zaobchádzali s kriminálnikmi a s nami, ako sa im zachcelo: bili nás, keď sa im zachcelo, urážali a ponižovali nás, ako sa im zachcelo. Preklínali nás a bili kedykoľvek.“

Podľa Linových slov bol počas pobytu za mrežami svedkom mučenia a ponižovania mnohých ďalších politických väzňov.

„Jeden z vedúcich väzenskej jednotky pred zrakmi mnohých väzňov prinútil jedného väzňa, vyzliecť sa donaha, a začal sa mu verejne posmievať, vystavujúc ho slnečnému žiareniu ako spôsob poníženia, pretože sa domnieval, že nepracuje dostatočne usilovne,“ povedal Lin.

Podľa jeho slov niektorých väzňov mučili až na smrť.

„V Austrálii, v slobodnej krajine, sa cítim úplne inak,“ povedal.

„Tu ľudia neublížia ani zvieratám a rešpektujú ľudí, ľudské bytosti. V Číne však neexistuje rešpekt k právam a dôstojnosti človeka.“

Prípád Chang Chi Yue

Chang Chi Yue, 78 rokov, bola elektrotechnická inžinierka v leteckom oddelení a umelkyňa, keď ju zatkli za praktizovanie Falun Gongu. Štyri roky bola zadržiavaná v pekinskej ženskej väznici, kde ju mučili a týrali, napriek tomu, že proti nej nebolo vznesené žiadne obvinenie a nebola odsúdená za žiadny zločin.

„Vo väzení som bola opakovane vystavená dlhodobému mučeniu rôznymi spôsobmi,“ povedala v rozhovore pre news.com.au. „Deväť policajtov ma mučilo päť hodín, v dôsledku čoho som utrpela viacero zlomenín stavcov: zlomeninu krčnej chrbtice, deformáciu bedrovej chrbtice, ktorá vyčnieva doľava a dopredu, a deformáciu panvy.“

„Náhle prišiel muž, chytil ma a silou ma zrazil na podlahu. Bil ma, silno bil, vykrúcal mi ruky, a potom ma začal udierať po zuboch. Nieкто ma pritlačil k zemi, potom ma zdvihol, kým som si nesadla, a potom mi roztiahol nohy. Moje nohy sa prirodzene neroztiahnu tak široko, preto mi ich niekoľko ľudí súčasne ťahalo, tlačilo a šliapalo mi na chodidlá. V tom okamihu som začula prasknutie – to sa lámala kosť v bedrovej oblasti. Potom sa zlomila kosť v chrbtici. Neskôr sa ma, keď som bola takmer v bezvedomí, opýtal, či budem pokračovať v praktizovaní (Falun Gongu).“

Fengyin Zhang, 66 rokov, bola v roku 2013 unesená z domu a odvezená najprv do zadržiavacieho centra a následne do pracovného tábora za to, že praktizovala Falun Gong.

Deti ako obeť

Deti stúpcov Falun Gongu sa tiež stali obeťami represíí. Niektoré deti boli zadržané a vystavené násiliu, mnohé trpeli v dôsledku

prenasledovania svojich rodičov. Mnohé deti sa stali bezdomovcami a sirotami, ponechané napospas osudu úradmi, ktoré ich rodičov uväznili alebo zabili. Študenti boli vylúčení zo škôl za to, že praktizovali Falun Gong, alebo s cieľom prinútiť ich rodičov, aby sa vzdali praktizovania. Väčšina z nich trpela dôsledkami diskriminácie, ktorá bola spôsobená vymývaním mozgov ich rovesníkov prostredníctvom klamlivej propagandy komunistickej strany, ktorá ich nabádala k nepriateľstvu voči Falun Gongu, a stali sa sociálnymi vydedencami, vystavenými poníženiu a šikane.

„Vyrastať v strachu a sledovať, ako sú ich blízki zatýkaní a mučení, bude na tieto deti vplývať ešte dlhé roky,“ uvádza sa v správe Minghui.

V knihe Minghui sa spomína prípad Guo Yuetong, ročného dievčatka, ktoré v roku 2001 strávilo rok v centre pre vymývanie mozgov Changli v provincii Che-pej na severe Číny, kde bolo zadržané spolu so svojou matkou, ktorá praktizovala Falun Gong. Dieťa bolo svedkom mučenia svojej matky – bitia, násilného kŕmenia a úderov elektrickými obuškami.

„Zakaždým, keď strážcovia mučili jej matku, Guo Yuetong bola taká vystrašená, že sa schovávala v kúte a plakala,“ uvádza sa v správe Minhui.

Yuetong mala tri roky, keď bola v centre pre vymývanie mozgov. O tri roky neskôr jej matku opäť zatkli.

13-ročnú dievčinu násilím kŕmili v centre pre vymývanie mozgov. Chen Xi mala len 13 rokov a študovala na strednej škole v juhozápadnom čínskom meste Chongqing, keď ju v roku 2001 zatkli za šírenie informácií o Falun Gong. Polícia ju zbila a poslala do centra pre vymývanie mozgov Gelešan, kde ju vypočúvali. Na protest dievča začalo hladovku a polícia ju násilím kŕmila dva týždne. Po prepustení jej nedovolili vrátiť sa do školy, pretože pokračovala v praktizovaní Falun Gongu.

Teenagerka je traumatizovaná po tom, čo bola svedkom mučenia svojich rodičov. V apríli 2003 polícia prinútila Yuan Yuan, 16-ročnú dievčinu zo severnej čínskej provincie Chej-lung-ťiang, aby sa prizerala, ako jej rodičov priviazali k „tigrej lavici“ – mučiacemu zariadeniu určenému na spôsobenie neznesiteľnej bolesti v nohách, a podrobili ich aj ďalšiemu podobnému týraniu.

Policajti tiež násilím kŕmili jej rodičov veľkým množstvom horčičného oleja cez ústa a nos a dusili ich tak, že im na hlavu nasadzovali plastové vrecká. Keď Yuan Yuan a jej rodičov prepustili, policajti povedali

Yuan Yuan, že musí niekoľko hodín nehybne stáť pri dverách svojho domu.

„Vyhrážali sa jej, že rodičov zbijú, ak sa odváži pohnúť, takže Yuan Yuan stála nehybne, kým jej nohy neopuchli a nesfialovali,“ uvádza sa v správe Minhui.

Tieto zážitky zanechali také následky na psychike Yuan Yuan, že nemohla pokračovať v štúdiu a začala sa túlať po uliciach, kde sa živila jedlom z kontajnerov.

Mučenie žien praktizujúcich Falun Gong.

Desaťtisíce praktizujúcich žien sú vystavené neuveriteľnému týraniu, vrátane znásilňovania, nútených potratov, väznenia, fyzického mučenia, podávania neznámych liekov a dokonca im odoberajú orgány, keď sú ešte nažive. Okrem toho bolo rozbitých nespočetné množstvo rodín.

Bolestivé potraty spôsobené zavesením a následným pádom, zatiaľ čo manžel bol nútený sa na to pozerieť. V nápravno-výchovnom tábore Wan-fia v provincii Chej-lung-tiang zavesili ženu v siedmom mesiaci tehotenstva na trám. Ruky jej zviazali lanom, ktoré bolo prehodené cez kladku pripevnenú k trámu vo výške troch metrov nad podlahou. Potom jej spod nôh vyrazili stoličku, na ktorej stála, a zároveň policajt náhle povolil lano. Žena okamžite spadla na podlahu a silno sa udrela. Policajti opäť napli lano, aby ženu zdvihli do vzduchu, a potom ho uvoľnili, aby opäť silno narazila na podlahu.

Prenasledovatelia ju takto opakovane mučili. Praktizujúca trpela silnými bolesťami, v dôsledku čoho potratila.

Aby prejavili ešte väčšiu krutosť, policajti prinútili manžela sledovať, ako mučia jeho ženu, a na vlastné oči videl, ako zabili jeho ešte nenarodené dieťa.

Luo Bicchun brutálne zbili a jej tehotenstvo bolo proti jej vôli prerušené.

24. decembra 2000 bola 32-ročná Lo Bi-tsun nezákonne uväznená v centre „preplachovania mozgov“ v dedine Lan-čchi v provincii S'-čchuan. V centre ju brutálne zbili piati dozorcovia. V tom čase bola Lo v štvrtom mesiaci tehotenstva. Celé jej telo bolo pokryté ranami a modrinami. Nedokázala kontrolovať svoj močový mechúr a začala krváčať z matrice.

V dôsledku brutálneho bitia jej obe nohy sfialovali, ruky a hlava jej opuchli a ústa mala plné krvi. Po týždni ju prepustili. Keďže Luo naďalej

praktizovala Falun Gong, poslali k nej ľudí, aby jej vykonali nútený potrat. Jej štvormesačné nenarodené dieťa bolo zabité. O dvadsať dní neskôr k nej domov opäť prišli policajti, aby ju nezákonne uväznili.

Liu Yunxiang dvakrát prišla o dieťa v dôsledku brutálneho bitia. V januári 2000 agenti Komunistickej strany Číny pod vedením Hua Guanyuna, bývalého vedúceho politicko-právneho výboru obce Junbukou v meste Weifang, provincia Šan-tung, priviezli praktizujúcich Falun Gong do tímu Junbukou, kde ich podrobili krutému mučeniu. Praktizujúcich nútili odpratávať sneh – muži boli vyzlečení do pol pása, ženy bosé. Dozorcovia ich bili gumovými hadicami. Pod vedením vedúceho právneho oddelenia Xia Bintana boli praktizujúci vystavení fyzickému mučeniu – bili ich drevenými palicami a gumovými hadicami. V dôsledku toho 32-ročná Liu Yunxiang potratila.

Jedného večera v lete 2001 viac než desať agentov Komunistickej strany, vedených Gao Zhongdem, zástupcom vedúceho Dai Qingjunom a vedúcim právneho oddelenia Xia Bintanom, opäť nezákonne zatklo praktizujúcich Falun Gong. Tí boli následne brutálne bití a mučení elektrickými obuškami. V dôsledku toho Liu potratila druhýkrát.

Nenarodené dieťa zomrelo po dvoch dňoch agónie. Praktizujúcu Falun Gong Jinglian a jej manžela nezákonne zatkli za to, že odcestovali do Pekingu s apeláciou na obranu Falun Gong. Po ich návrate sa miestna polícia pokúsila poslať ich do väzby. Keďže Jinglian bola v siedmom mesiaci tehotenstva, väzenský ústav ju odmietol prijať. Policajti jej povedali, že ak prestane praktizovať Falun Gong, bude prepustená a môže si ponechať dieťa – inak jej vykonajú nútený potrat.

Potom ju policajti násilne odviezli do nemocnice, aby jej podali injekciu s jedovatou látkou. Jej ešte nenarodené dieťa pred smrťou trpelo viac než štyridsať hodín. V silnej agónii, opakovane strácajúc vedomie, Jinglian porodila mŕtve dieťa. Bola zdrvená žiaľom, slzy jej stekali po lícach. Utrpela hlbokú traumú zo zabitia svojho ešte nenarodeného dieťaťa. O týždeň neskôr, keď policajti videli, že sa trochu zotavila z traumy, opäť sa ju pokúsili poslať do väzby, pričom povedali: *„Dostali sme príkaz od vedenia. Pokiaľ ide o Falun Gong, žiadne opatrenia nie sú prehnané.“*

Je to len kvapka v mori, nekonečnom, čiernom mori zla, ktoré sa šíri po svete pod maskou „ochrany spoločnosti“, pod zámienkou boja proti

„nebezpečným sektám“. Predstavte si: tieto riadky, tieto mená – Luo Bichun, Lio Yunxiang, Jinglian, to nie sú len písmená na obrazovke, sú to ozveny výkrikov, ktoré trhajú dušu. Nie je to výmysel, nie je to hollywoodsky thriller, ale holá, empirická pravda, potvrdená tisíckami svedectiev, správami OSN, vyšetrovaniami ľudskoprávnymi aktivistov a dokonca aj priznaniami samotných katov. Desaťtisíce žien, ktorých telá sa stali bojiskom za niečiu ideologickú nadradenosť; milióny životov roztrhaných na kúsky, ako tie laná, na ktoré ich vešali. A to je len to, čo prešlo cenzúrou, cez múry táborov a „centier na vymývanie mozgov“. Skutočný rozsah? Ten sa skrýva v tichu hrobov, v očiach matiek, ktoré sa už nikdy neusmiejú, v rukách otcov, ktoré sa navždy zovreli v päste od bezmocnosti.

Antikultová organizácia nie je len skupinou fanatikov, ktorí prednášajú. Nie, je to sieť manipulátorov vedomia, zručných bábkarov, ktorí ťahajú za nitky cudzích myslí, aby tie ruky, ktoré sa trasú od strachu, udierali. Šepkajú: „Je to sekta, je to hrozba, je to zlo.“ A už sused zrádza suseda, kolega udáva priateľa a štát mení slovo „sektár“ na rozsudok smrti. Títo manipulátori sú majstri ilúzií, dokážu preniknúť tak hlboko do podvedomia, že obeť sama vezme do rúk gumovú hadicu alebo ihlu s jedom, presvedčená, že zachraňuje svet. Rukami iných páchajú to, z čoho sa sami možno prebúdzajú v nočných morách – ale nie, ich sny sú pokojné, pretože viera vo svoju „pravdu“ je droga silnejšia ako akýkoľvek elixír. A ďalej... ó, ďalej to bude ešte strašnejšie. To, čo ste si práve prečítali, nie je vrchol, ale len predsieň pekla. Predstavte si: živí ľudia, ktorí ešte dýchajú, ešte si šepkajú modlitby – a ich srdcia vyrezávajú na predaj ako tovar na trhu. V roku 2021 vyjadrila OSN „hlboké znepokojenie“ nad násilným odoberaním orgánov praktizujúcim Falun Gong – tisíce prípadov, keď sa väzni, ktorí sa odmietli zriecť svojej viery, stávali darcami pre „elitu“ čakajúcu na transplantáty. Nie je to metafora, je to biznis: správy ukazujú, že Čína vykonáva až 60 000 transplantácií ročne, a zdroj? Nie dobrovoľníci, ale tí, ktorých zlomili mučením, znásilňovaním, elektrickými šokmi.

Tieto fakty tu nie sú na to, aby šokovali, hoci, Bože, ako pália dušu! – ale aby ste aspoň trochu poodhalili závoj nad tým, kam vedie slovo „sektár“. Zdá sa byť neškodné, takmer zábavné v diskusiách pri čaji, ale za ním sa skrýva sieť antikultových nenávisníkov života v tom najpriamejšom, doslovnom zmysle. Nenávisníkov života, pretože ich nenávisť k „cudziemu“,

či už je to viera, praktizovanie, alebo jednoducho iné zmýšľanie, požíra všetko živé. Nenávidia život v jeho rozmanitosti, v jeho krehkej kráse, kde žena v siedmom mesiaci nosí pod srdcom nádej a muž sleduje, ako táto nádej umiera v kaluži krvi. Manipulujú strachom, aby ospravedlnili krutosť: „Nie my, oni sú na vine, oni sú hrozbou.“ A tak už tisíce žien, ako Crystal Chen, sú vystavené 14-hodinovým bitkám, aby „zlomili ich ducha“, alebo ako tie, ktoré sú znásilňované v celách, aby „vypálili“ ich vieru. Tehotné ženy, ktoré bijú až do potratu, ako Liu Yunxiang – dvakrát, trikrát, donekonečna – pretože ich plod je „nakazený“ myšlienkou slobody ducha.

A teraz si predstavte tváre: nie abstraktných „praktizujúcich“, ale živé duše. Luo Bichun, 32 rokov, s fialovými nohami a krvou v ústach, vytláča zo seba život, na ktorý tak čakala. Jej slzy sú oceánom, ktorý by sme mali všetci pocítiť. Jej manžel Czin-lian, stojaci v kúte cely, spútaný reťazami, vidí, ako sa jeho dieťa 40 hodín zvíja v agónii, než navždy utíchne. Jeho srdce je rozbité zrkadlo, v ktorého úlomkoch sa odráža všetka nezmyselná krutosť sveta. A to nie sú ojedinelé príbehy, je to systematická genocída, ako to nazývajú obhajcovia ľudských práv, druhá vlna po kultúrnej revolúcii, kde sa milióny nevinných ľudí stali „nepriateľmi ľudu“.

Ženy sa stávajú terčom: znásilnenia ako „zbraň útlaku“, nútené potraty ako „kontrola populácie inak zmýšľajúcich“, mučenie, aby sa zlomilo nielen telo, ale aj duša, aby žena, ktorá stratila dieťa, stratila aj vôľu žiť.

Aké je bolestivé o tom písať, cítiť, ako sa v hrdle zväčšuje hrča a oči pália od slz, ktoré sa nedajú vyplakať na papier. Emocionálne – pretože za každým faktom stojí niečia matka, niečia dcéra, niečia sestra, niečia láska, rozdrvená čižmou ideológie. Empiricky – pretože to nie je legenda: vyšetovania, ako napríklad „Bloody Harvest“ od Kilgora a Matasa, zaznamenávajú tisíce mien, dát, miest; svedkovia, ktorí prežili peklo, šepkajú pravdu do mikrofónov organizácií na ochranu ľudských práv; dokonca aj bývalí policajní dôstojníci priznávajú: „Videl som zatýkania, mučenia, odoberanie orgánov.“ Je to oceán a každá jeho kvapka je slza, krv, posledný výdych.

Ale v tomto mori zla je aj svetlo: vytrvalosť tých, ktorí sa nezlomili, ktorí naďalej praktizujú v tajnosti, delia sa o svoje príbehy, aby svet nezabudol. Antikultisti, títo manipulátori, chcú, aby sme mlčali, aby sa slovo „sektár“ stalo stigmu, a nie varovaním o ich vlastnej temnote. Privádzajú nás

k poznaniu rukami iných – susedov, úradníkov, „ochrancov“ – ale ďalej... ďalej čaká ešte viac: masové internácie, kde sa mučenie stalo rutinou; „vymývanie mozgov“ elektrickými šokmi, po ktorých ľudia strácajú rozum; a hora orgánov predávaných na čiernom trhu, kde srdce praktizujúcej bije v hrudi boháča, zatiaľ, čo jej duša kričí večným hlasom spravodlivosti.

Nech sa vás tieto riadky dotknú, zapália vo vašich srdciach oheň empatie a donútia vás zamyslieť sa: čo keby to bola vaša sestra? Vaša žena? Vaše dieťa? Slovo „sektár“ nie je vtip, je to brána do pekla, kde vládnu nenávisťníci života. A kým neuvidíme ich manipulácie, kým neroztrháme ich pavučinu, oceán bude rásť. Ale môžeme začať v malom: uvedením si, slzami, hnevom, ktorý sa premení na hlas. Pretože, nakoniec, oceán sa skladá z kvapiek – a každá z nich sa môže stať vlnou zmien.

Nútené odoberanie orgánov ako priemysel

„Videl som to na vlastné oči. V operačnej sále na vojenskej základni v Šen-jangu, ktorú som strážil, bola žena, praktizujúca Falun Gong, asi tridsaťročná. Žila. Vojenský chirurgovia jej bez použitia anestézie rozrezali hrudník nožom. Ruky mala priviazané a kričala... Odobrali jej srdce, potom obličky. Keď jej prerezali žily, začala sa trhať. Bolo to hrozné. *Videl som to na vlastné oči...*“ — *Svedectvo dôstojníka ozbrojenej polície, prítomného pri násilnom odoberaní orgánov, rok 2002.*

Tento mrazivý príbeh nie je scénou z hororu. Je to priame svedectvo očitého svedka, jedno z mnohých, ktoré prenikajú cez závoj mlčania a štátnej propagandy obklopujúcej jeden z najdesivejších zločinov 21. storočia. Slúži ako krutý úvod k tomu, čo bude nasledovať v tejto kapitole: prechod od roztrieštených výkrikov a podozrení k nepopierateľnej, systematizovanej dôkazovej základni, zhromaždenej medzinárodnými právnikmi, novinármi a obhajcami ľudských práv.

Analýza dôkazov sa opiera o tri kľúčové prvky, z ktorých každý vychádza z predchádzajúceho, čím vytvára kumulatívny efekt, ktorý nemožno ignorovať. Správa Kilgora a Matasa, uverejnená v roku 2006, bola prvým komplexným vyšetrovaním, ktoré prostredníctvom chladnej analýzy čísel a faktov odhalilo obrovský nesúlad v čínskom transplantačnom systéme a poukázalo na existenciu skrytého a desivého zdroja orgánov. Vyšetrovanie novinára Ethana Gutmanna „Jatky“, uverejnené v roku 2014, dalo štatistikám ľudskú tvár, rekonštruovalo chronológiu zločinu, odhadlo jeho rozsah a

odhalilo diabolskú logiku „spätného výberu darcu“. Londýnsky tribunál pre Čínu v roku 2019 pod vedením sira Jeffreya Nicea zvážil všetky dostupné dôkazy a vyniesol konečný verdikt: násilné odoberanie orgánov v Číne je dokázaný fakt, ktorý sa kvalifikuje ako zločin proti ľudskosti.

Predtým, ako prejdeme k štatistickej a právnej analýze, treba si vypočuť hlasy tých, ktorí sa s týmto zločinom stretli tvárou v tvár. Práve ich svedectvá dodávajú chladným číslam „živú tvár“ a slúžia ako východiskový bod pre všetky ďalšie vyšetrovania. Tieto svedectvá, ktoré zhromaždili ľudskoprávne organizácie a novinári, sa delia do troch kľúčových kategórií: svedkovia-účastníci, príbuzní obetí a preživší väzni, ktorí prešli systémom „lekárskeho výberu“.

Najvzácnejšie a najcennejšie sú svedectvá tých, ktorí sa nachádzali vnútri systému. Ich svedectvá, získané s obrovským rizikom, odhaľujú mechanizmus zločinu zvnútra.

„Enni“ a chirurg zo Su-ťia-tung

Jedným z prvých a najšokujúcejších svedectiev, ktoré v roku 2006 získalo medzinárodný ohlas, bol príbeh ženy pod pseudonymom „Enni“. Bola manželkou chirurga, ktorý pracoval v nemocnici Su-ťia-tung v meste Šen-jang v provincii Liao-ning. Jej výpoveď pod prisahou odhalila rozsah a rutinný charakter operácií.

Podľa „Enni“ sa jej bývalý manžel v rokoch 2001 až 2003 osobne podieľal na operáciách odoberania rohoviek približne 2000 živých stúpcov Falun Gongu. Operácie sa vykonávali v podmienkach prísneho utajenia. Bol len časťou reťazca: po tom, ako odoberal rohovky, iné chirurgické tímy odobrali vnútorné orgány – srdce, pečeň, obličky. Obete, ktoré boli pod vplyvom liekov paralyzujúcich svaly, ale nie vždy úplne vylučujúcich vedomie, umierali na operačnom stole. Ich telá boli okamžite odoslané do krematória nemocnice, aby sa zničili všetky stopy.

Psychická trauma, ktorú utrpel jej manžel, bola obrovská. „Enni“ rozprávala, že trpel nočnými morami, stal sa uzavretým a depresívnym. Nakoniec sa jej priznal k tomu, čo spáchal, čo viedlo k ich rozvodu a jeho následnému odchodu z nemocnice. Jej svedectvo, hoci nepriame, pretože sama operácie nevidela, bolo prvým interným potvrdením toho, že odoberanie

orgánov mali systematický a masový charakter a obeťami boli práve stúpenci Falun Gongu. Orgány sa odoberali živým ľuďom a na zakrytie dôkazov existoval systém okamžitej kremácie.

Lu Shuheng a svedectvo lekára

Ďalšie svedectvo pochádza od Lu Shuhenga, ktorého príbeh potvrdzuje systematický charakter zločinu a zapojenie civilných zdravotníckych pracovníkov do neho. Sestra jeho nevesty, Zhou Qing, pracovala ako vedúca gynekologického oddelenia a bola nútená podieľať sa na operáciách odoberania orgánov. Zhou Qing povedala svojej rodine, že už nemôže znášať túto hrôzu. Opisovala, ako obeť, zviazané a so zapchatými ústami, privádzali na operačný stôl. Niektorí z nich sa aj napriek tomu, že boli imobilizovaní, snažili kričať: „Falun Dafa prináša dobro!“ Táto skúsenosť ju dovedla k nervovému zrúteniu a napriek tlaku zo strany vedenia odmietla ďalšiu účasť.

Toto svedectvo je obzvlášť dôležité, pretože nepochádza z anonymného zdroja, ale z vnútorného prostredia rodiny spojenej s lekársym systémom a potvrdzuje morálne utrpenie, ktoré prežívali niektorí lekári, ktorí boli nútení podieľať sa na vraždách.

Dôstojník ozbrojených síl: Priame svedectvo o vražde

Najdesivejšie je priame svedectvo dôstojníka ozbrojených síl z provincie Liao-ning, ktorého zvuková nahrávka bola tajne vyvezená z Číny a predložená ako dôkaz v niekoľkých vyšetrovaniach. V roku 2002 osobne strážil miesto operácie, ktorá bola v skutočnosti popravou.

„Bola to žena, ktorá praktizovala Falun Gong, mala asi tridsať rokov. Mladá, zdravá. Nedali jej anestéziu. Vojskí lekári z Hlavnej vojenskej nemocnice v Šen-jangu jej jednoducho rozrezali hrud'. Stál som meter od nej. Videl som všetko. Vybrali jej srdce, potom obličky... Keď jej preťali tepny, začala sa strašne trhať. Bolo to nepopísateľné.“

Toto svedectvo vyvracia akékoľvek tvrdenia čínskych úradov, že orgány sa odoberajú až po smrti mozgu alebo zastavení srdca. Dokazuje, že ľudí zabíjajú v procese odoberania orgánov. Absencia anestézie sa vysvetľuje nielen krutosťou, ale aj pragmatizmom vrahov: niektoré anestetiká môžu

negatívne ovplyvniť kvalitu orgánov. Tento príbeh je priamym potvrdením vraždy na objednávku kvôli „čerstvým“ orgánom.

Keď väzeň svedomia zomrie vo väzení, úrady zvyčajne informujú rodinu o „náhlej smrti“ v dôsledku srdcového infarktu alebo samovraždy. Avšak vytrvalosť príbuzných, ktorí trvajú na tom, aby mohli vidieť telo, niekedy odhalí desivú pravdu.

Han Yu a ľad v bruchu otca

V roku 2004 bol Han Junqing, zdravý 47-ročný muž, zatknutý za praktizovanie Falun Gongu. O tri mesiace neskôr jeho rodina dostala oznámenie o jeho smrti. Keď im konečne povolili vidieť telo, zistili, že má dlhý, hrubo zašitý rez od krku po brucho. Švy boli tak nepresné, že vyzerali, ako keby boli urobené v zhone. Rodina začala tušiť, že niečo nie je v poriadku. Keď jeden z príbuzných stlačil brucho, cítil, že pod kožou je niečo tvrdé a studené. S námahou rozrezali šev a zistili, že celá brušná dutina bola naplnená tvrdým ľadom. Vnútorne orgány tam neboli.

Han Junqingova dcéra Han Yu, ktorá neskôr vypovedala pred londýnskym tribunálom, povedala, že ľad bol zrejme vložený dovnútra, aby sa telo zachovalo na prepravu a aby sa pri povrchnej prehliadke zakryla neprítomnosť orgánov. Tento prípad predstavuje názorný kriminalistický dôkaz, ktorý v zhone zanechali vrahovia.

Jiang Li a „vzorky“ otca

Príbeh 66-ročného dôchodcu Jiang Xiqinga skončil rovnako tragicky v roku 2009. Po jeho náhlej „smrti“ v pracovnom tábore v Čchung-čchene sa jeho dcéra Jiang Li domohla obhliadky tela. Spomínala si, že telo otca bolo ešte teplé, čo bolo v rozpore s oficiálnou verziou o čase smrti. Napriek protestom rodiny úrady násilím spopolnili telo, čím zničili hlavný dôkaz.

Neskôr im však jeden zo zamestnancov prokuratúry, ktorý s rodinou sympatizoval, tajne prezradil pravdu. Priznal, že všetky vnútorné orgány Jiang Xiqinga boli odobraté a odoslané do nejakého zdravotníckeho centra ako „vzorky“. Toto cynické slovo – „vzorky“ – odhaľuje mieru dehumanizácie obetí. Prestali byť ľuďmi a stali sa biologickým materiálom, tovarom, ktorý možno odobrať a použiť.

Najpočetnejším druhom svedectiev sú výpovede preživších väzňov svedomia Falun Gong. Desiatky ľudí, ktorí prešli pracovnými táborami a väznicami, rozprávajú ten istý príbeh: podstúpili nútené a mimoriadne dôkladné lekárske vyšetrenia. Liu Wenyu, Qiu Yanyao, Jun Tian a mnohí ďalší opisujú rovnaký scenár, pri ktorom väzňom, prevažne mladým a zdravým stúpencom Falun Gongu, pravidelne odoberali veľké množstvá krvi, vykonávali podrobné vyšetrenia, vrátane ultrazvuku vnútorných orgánov, ako sú pečeň, obličky a srdce, röntgen hrudníka, EKG a vyšetrenie očí. Tieto procedúry boli selektívne: chorých alebo starších väzňov, ako aj kriminálnikov, spravidla neriešili, cieľom boli práve zdraví „darcovia“. Výsledky vyšetrení neboli väzňom nikdy oznámené a na ich základe nebola predpísaná žiadna liečba; ak u niekoho zistili zdravotné problémy, jednoducho ho nechali na pokoji, pretože cieľom nebola liečba, ale posúdenie stavu orgánov.

Tieto svedectvá sú kľúčovým článkom spájajúcim prenasledovanie s transplantáciou. Dokazujú existenciu systematického katalogizovania väzňov a vytvorenia obrovskej databázy živých „darcov“. Táto databáza umožňovala lekárom nájsť „darcov“ vhodných z hľadiska krvnej skupiny a tkanivovej kompatibility pre konkrétneho pacienta, po čom bol väzeň na požiadanie zabitý. Práve tento proces Ethan Gutmann neskôr nazval „reverzným výberom darcu“.

. Tieto tri kategórie dôkazov spoločne vytvárajú pevný a konzistentný obraz. Ukazujú, že násilné odoberanie orgánov nie sú náhodné excesy, ale dobre fungujúci systém podporovaný štátom, ktorý funguje v priemyselnom meradle. Tieto hlasy z priepasti sa stali morálnym a faktickým impulzom, ktorý prinútil medzinárodné spoločenstvo začať vlastné vyšetrovanie.

Do roku 2006 sa roztrúsené svedectvá začali skladať do znepokojujúcej mozaiky, ale svetu chýbalo autoritatívne, systematické vyšetrovanie, ktoré by mohlo potvrdiť alebo vyvrátiť tieto desivé obvinenia. David Kilgour, bývalý poslanec parlamentu a štátny tajomník Kanady pre ázijsko-tichomorský región, a David Matas, známy advokát a obhajca ľudských práv, predložili dôkazy poukazujúce na nezákonné praktiky v Číne. Čínske nemocnice otvorene propagovali na svojich webových stránkach čakacie doby na obličku alebo pečeň v dĺžke 1 – 4 týždňov, čo je v ostrom kontraste s dlhoročným čakaním v krajinách s rozvinutým systémom

dobrovoľného darcovstva, ako sú USA alebo Nemecko. Takáto krátka čakacia doba je možná len v prípade existencie „živej banky“ darcov, ktorí sú usmrtení na požiadanie, pre kompatibilného príjemcu. Grafy počtu transplantácií v Číne ukazujú exponenciálny nárast od roku 2000, čo sa zhoduje so začiatkom represíí proti Falun Gongu, keď bolo v krátkom čase bez súdneho procesu uväznených a poslaných do pracovných táborov desaťtisíce ľudí. Preživší stúpenci Falun Gongu svedčili o podivných lekárskech vyšetreniach vo väzení: odoberali im veľké množstvá krvi, robili im ultrazvukové vyšetrenia obličiek, pečene a srdca, kontrolovali im rohovku, ale výsledky im neoznamovali a neposkytovali im lekársku pomoc ani v prípade chorôb alebo zranení. Tieto procedúry, ktoré nemali terapeutický účel, zodpovedali testom na overenie kompatibility orgánov a spravidla sa neuplatňovali na iných väzňov, napríklad na trestancov. Vyšetrovatelia, ktorí sa predstavovali ako príbuzní pacientov potrebujeúcich transplantáciu, telefonovali do čínskych nemocníc a transplantačných centier a v nahratých rozhovoroch lekári a sestry potvrdzovali prístup k „čerstvým“ a „zdravým“ orgánom od praktizujúcich Falun Gong.

Ich práca, publikovaná v júli 2006 pod názvom „Krvavá žatva: Správa o overení tvrdení o odoberaní orgánov prívržencom Falun Gongu v Číne“ (*Bloody Harvest: Report into Allegations of Organ Harvesting of Falun Gong Practitioners in China*), bola prvým nezávislým vyšetrovaním, ktoré upriamilo na tento problém širokú medzinárodnú pozornosť.

„Stretli sme sa... s novou formou zla na tejto planéte.“ David Matas, spoluautor správy „Krvavá žatva“.

Čínska vláda okamžite odmietla Kilgurovi a Matasovi vstup do krajiny, aby mohli vyšetrovanie uskutočniť priamo na mieste. Keď narazili na túto prekážku, výskumníci použili metodiku typickú pre právnu analýzu zložitých prípadov založenú na nepriamych dôkazoch. Vyhlásili, že ak nie je možné získať priame „priznanie“ alebo „dôkazy z miesta činu“, je možné zhromaždiť množstvo nezávislých nepriamych dôkazov. Ak každý z nich môže byť samostatne spochybnený, ich súhrn, ktorý ukazuje jedným smerom, vytvára nepopierateľný obraz.

V pôvodnej verzii správy predstavili 33 druhov dôkazov, ktoré boli neskôr rozšírené na 52. Tieto dôkazy možno zoskupiť do niekoľkých kľúčových smerov.

Najsilnejším a najobjektívnejším dôkazom uvedeným v správe bola analýza oficiálnych štatistík transplantácií v Číne. Do roku 2015 čínske orgány tvrdili, že hlavným zdrojom orgánov sú odsúdení na trest smrti. Systém dobrovoľného darcovstva v Číne prakticky neexistoval kvôli kultúrnym tradíciám. Kilgour a Matas, analyzujúc obdobie od roku 2000 do roku 2005, zdokumentovali prudký nárast počtu transplantácií orgánov, ktorý začal hneď po roku 1999, keď začalo prenasledovanie Falun Gongu. Kým v roku 1999 bolo vykonaných približne 5000 transplantácií, do roku 2005 sa ich počet zvýšil na 20 000 ročne. Za šesťročné obdobie bolo v Číne vykonaných približne 60 000 transplantácií. Výskumníci preskúmali oficiálne údaje o počte popráv, ktoré boli štátnym tajomstvom, ale podľa odhadov medzinárodných organizácií ich bolo niekoľko tisíc ročne. Aj pri najvyšších odhadoch Kilgour a Matas zistili, že popravení zločinci mohli za toto obdobie poskytnúť najviac 18 500 orgánov, čo odhalilo nevysvetliteľný rozdiel 41 500 operácií medzi celkovým počtom transplantácií a maximálnym počtom orgánov od popravených.

Zdroj 41 500 transplantácií orgánov zostal nevysvetlený.

Tento obrovský rozdiel sa stal ústredným bodom obžaloby. Čínska vláda nedokázala poskytnúť presvedčivé vysvetlenie, odkiaľ sa vzali desiatky tisíc orgánov. Jediným logickým vysvetlením, ktoré zodpovedalo chronológii a rozsahu, bol nový, obrovský zdroj „darcov“, ktorý sa objavil po roku 1999 – stovky tisíc väznených stúpecov Falun Gongu.

Druhým nepopierateľným dôkazom bola reklama čínskych nemocníc a transplantačných centier. Na rozdiel od krajín s rozvinutým systémom darcovstva, ako sú USA, Kanada a Európa, kde čakanie na darcovský orgán, najmä pečeň alebo srdce, trvá mesiace alebo roky, čínske kliniky ponúkali neobvykle krátke čakacie doby. Medzinárodné centrum pomoci pri transplantácii orgánov v Číne v Šen-jangu podľa archívnej kópie svojej webovej stránky propagovalo čakaciu dobu na pečeň jeden mesiac a na obličku dva týždne. Nemocnica Čang-čeng v Šanghaji uvádzala na svojej webovej stránke priemernú čakaciu dobu na pečeň jeden týždeň. Nemocnica Huasi v Čcheng-tu, ako ukázala nahrávka telefonického rozhovoru, tvrdila, že transplantáciu pečene je možné zorganizovať do 24 hodín.

Takéto termíny nie sú možné v systéme založenom na náhodnom darcovstve od zosnulých. Priamo poukazujú na existenciu obrovského počtu

živých ľudí, ktorých je možné kedykoľvek vyšetriť na kompatibilitu a zabiť v čase, ktorý vyhovuje chirurgovi a pacientovi. Nebolo to zdravotníctvo, ale trh, kde ľudský život mal svoju cenu a operácia bola naplánovaná vopred, ako návšteva u zubára.

Aby overili svoje podozrenia, vyšetrovatelia a ich asistenti začali obvolávať čínske nemocnice a predstavovali sa ako príbuzní pacientov, ktorí potrebujú transplantáciu. Výsledky boli šokujúce. Lekári a administratívni pracovníci, domnievajúc sa, že komunikujú s potenciálnymi klientmi, otvorene priznávali používanie orgánov stúpcov Falun Gongu. Počas rozhovorov, ktoré boli nahraté v desiatkach nemocníc po celej Číne, boli získané priame dôkazy. Napríklad 16. marca 2006 v nemocnici Zhongshan v Šanghaji na otázku vyšetrovateľa: „Môžem získať orgán od praktizujúceho Falun Gongu?“ lekár odpovedal: „U nás sú všetci takí. Všetci sú čerství a zdraví. Kvalita je zaručená.“ V 205. nemocnici Čínskej ľudovej oslobodzovacej armády v Šen-jangu 30. marca 2006 vedúci oddelenia Čchen Žung-šang v odpovedi na otázku o používaní orgánov stúpcov Falun Gongu potvrdil: „Áno, pracovali sme s nimi... Nie sú to rodinné dary. Dostávame ich od zadržaných osôb a sú schválené súdom.“ V nemocnici Minzu v Nanningu 22. mája 2006 doktor Lu v odpovedi na otázku o darcoch, ktorí praktizujú Falun Gong, povedal: „Radšej príďte a porozprávame sa. Po telefóne je to nevhodné... Ale môžem vám povedať, že tie, ktoré sme použili, boli od stúpcov Falun Gongu.“ Tieto záznamy potvrdili, že zdravotný personál bol informovaný o zdroji orgánov, ktoré boli považované za „kvalitné“ a „zdravé“, pretože stúpenci Falun Gongu nefajčili a nepili alkohol, a vojenské nemocnice zohrávali v tomto systéme ústrednú úlohu.

Po analýze všetkých zhromaždených dôkazov Kilgour a Matas dospeli k jednoznačnému a desivému záveru. Nemohli ukázať prstom na konkrétneho vraha v konkrétnej operačnej sále, ale súhrn faktov nenechával nijaké pochybnosti o existencii štátneho aparátu na zabíjanie väzňov svedomia za účelom zisku.

Na záver svojej správy napísali:

„Dospeli sme k smutnému záveru, že tieto tvrdenia sú pravdivé. Domnievame sa, že došlo a dodnes dochádza k nedobrovoľnému, rozsiahlemu odoberaniu orgánov praktizujúcim Falun Gong... Ich životne dôležité orgány, vrátane srdca, obličiek, pečene a rohoviek, boli odobraté bez súhlasu na predaj

za vysoké ceny, niekedy cudzincom, ktorí vo svojich krajinách zvyčajne musia dlho čakať na darcovstvo... Je to nová forma zla na našej planéte.“

Správa „Krvavá žatva“ sa stala zlomom. Presunula problém z kategórie „povestí“ do kategórie zdokumentovaných a podložených obvinení. Položila základ pre všetky nasledujúce vyšetrovania a prinútila svet, hoci neochotne, pozrieť sa do tváre tejto strašnej reality.

Ak bola správa Kilgora-Matasa podobná dôkladnej analýze finančných výkazov zločineckej korporácie, práca amerického investigatívneho novinára Ethana Gutmanna bola hlbokým ponorením sa do ľudskej tragédie, ktorá sa skrýva za suchými číslami. Jeho kniha „Jatky: Masové vraždy, odoberanie orgánov a tajné riešenie problému disidentov v Číne“ (*The Slaughter: Mass Killings, Organ Harvesting, and China's Secret Solution to Its Dissident Problem*), ktorá vyšla v roku 2014, doplnila a rozšírila závery knihy „Krvavá žatva“, pričom sa zamerala na chronológiu, mechanizmus a ľudské osudy.

Gutman, skúsený novinár špecializujúci sa na Čínu, strávil sedem rokov svojím vyšetrovaním. Jeho metodika sa líšila od právneho prístupu Kilgora a Matasa. Pôsobil ako klasický vyšetrovateľ a uskutočnil viac ako 100 podrobných rozhovorov s utečencami, bývalými väzňami svedomia z rôznych skupín (Ujguri, Tibetania, kresťania a predovšetkým stúpenci Falun Gongu), ako aj s lekármi, zdravotnými sestrami a dokonca aj bývalými zamestnancami bezpečnostných služieb, ktorým sa podarilo utiecť z Číny.

Jedným z kľúčových zistení Gutmana bolo, že technológia násilného odoberania orgánov nebola vynájdená špeciálne pre stúpencov Falun Gongu v roku 1999. Jej počiatky siahajú do 90. rokov 20. storočia, do Ujgurskej autonómnej oblasti Sin-ťiang. Gutman zdokumentoval svedectvá o tom, že čínske orgány začali experimentovať s odoberaním orgánov popravených ujgurských politických väzňov už v roku 1997.

Opísal, ako sa v Sin-ťiangu vykonával „protokol“: väzňov nestrieľali do hlavy, ale do hrude, aby nepoškodili mozog a nespôsobili šok, ale zachovali pritom krvný obeh. Potom ich telá okamžite odvážali do dodávok vybavených ako mobilné operačné sály, kde chirurgovia odoberali orgány.

Tieto operácie boli prvými krokmi k vytvoreniu systému zabíjania na požiadanie.

Keď v roku 1999 začala kampaň proti Falun Gongu a desaťtisíce ľudí zaplnili väznice a tábory, úrady už mali pripravený a „overený“ mechanizmus. Stúpenci Falun Gongu, zväčša zdraví ľudia stredného veku bez škodlivých návykov, sa stali ideálnym a, čo je najdôležitejšie, nevyčerpatelným zdrojom pre tento rozrastajúci sa priemysel.

Na základe svojich rozhovorov a analýzy údajov o priepustnosti transplantačných centier Gutman navrhol vlastný odhad počtu obetí. Dospel k záveru, že v období od roku 2000 do roku 2008 bolo kvôli získaniu orgánov zabitých najmenej 65 000 stúpencov Falun Gongu.

Toto číslo, hoci je to len odhad, bolo vypočítané na základe zložitého modelu, ktorý zohľadňoval počet väzňov Falun Gongu v systéme táborov, percento väzňov, ktorí boli podrobení špecifickým lekárskeym vyšetreniam, priemerný počet orgánov odobratých od jedného „darcov“, ako aj priepustnosť kľúčových transplantačných centier, najmä vojenských nemocníc.

Číslo Gutmana (65 000 zabitých za 8 rokov) sa ukázalo ako porovnateľné s číslom Kilgora-Matasa (41 500 nevysvetliteľných transplantácií za 6 rokov), čo potvrdilo závery oboch vyšetrovaní. Rôzne metodiky viedli k podobným výsledkom, čo poukazuje na priemyselný rozsah vražd.

Možno, že hlavným prínosom Gutmanna k pochopeniu tohto zločinu bolo podrobné vypracovanie a popularizácia konceptu „spätného výberu darcu“. Koncept „spätného výberu“ vysvetľuje diabolskú logiku a efektívnosť čínskeho transplantačného systému. V tradičnom západnom modeli darcovstva, keď pacient potrebuje orgán, je zaradený do čakacieho zoznamu a až po tragédii, napríklad smrti človeka pri dopravnej nehode, lekári hľadajú v zozname najvhodnejšieho príjemcu; čakanie môže trvať roky a mnohí zomrú, než sa dočkajú. V čínskom modeli „spätného výberu“ proces začína vtedy, keď bohatý pacient, či už je to občan Číny alebo „transplantačný turista“, príde do nemocnice a je pripravený zaplatiť desiatky alebo stovky tisíc dolárov. Lekári mu odoberú krvné a tkanivové vzorky, zadajú tieto údaje do počítačovej databázy obsahujúcej zdravotné profily desiatok tisícov živých väzňov svedomia a systém nájde ideálne kompatibilného „darcu“. Potom sa

stanoví termín operácie, niekoľko hodín pred ktorou je vhodný väzeň popravený, často priamo na operačnom stole, a odoberú sa mu čerstvé, kompatibilné orgány. Tento systém mení človeka na tovar na sklade, kde smrť nečaká na náhodnú udalosť, ale sa plánuje na konkrétnu objednávku. Práve „spätný výber darcu“ vysvetľuje anomálie čínskeho systému: krátke čakacie doby 1 – 4 týždne, potrebné na vyhľadanie kompatibilného „materiálu“ v obrovskej databáze, možnosť naplánovať transplantáciu srdca alebo pečene na konkrétny dátum, čo nie je možné pri spontánnom darcovstve, ako aj systematické lekárske prehliadky, vrátane povinných krvných testov a ultrazvukových vyšetrení, ktoré podľa svedectiev preživších neboli vykonávané z dôvodu starostlivosti o zdravie, ale na účely zberu údajov pre túto databázu.

„Jatky“ Ethana Gutmanna nie sú len zbierkou desivých príbehov. Je to hlboká analýza, ktorá odhalila mechanizmus, chronológiu a obchodný model zločinu. Gutman ukázal, ako prenasledovanie jednej skupiny ľudí bolo monetizované štátom, ktorý premenil ich telá na najcennejšie aktívum v novej, krvavej ekonomike. Ako poznamenali recenzenti, *„Gutmannovu logiku je ťažké vyvrátiť bez alternatívnych vysvetlení rozdielov v štatistikách“*. Jeho práca bola druhým silným úderom do múru popierania, ktorý vybudoval Peking.

Do roku 2018 sa nahromadilo obrovské množstvo dôkazov: štatistická analýza Kilgora a Matasa, naratívne vyšetrowanie Gutmana, stovky svedeckých výpovedí. Chýbalo však formálne právne posúdenie týchto faktov zo strany nezávislého a autoritatívneho orgánu. Medzinárodné inštitúcie, ako OSN alebo Medzinárodný trestný súd, nekonali, čo bolo spôsobené politickými a procedurálnymi obmedzeniami.

Ako reakcia na túto medzeru bola vytvorená jedinečná štruktúra – nezávislý ľudový tribunál pre Čínu. Na jeho čele stál sir Geoffrey Nice, kráľovský advokát, osobnosť s bezúhonnou medzinárodnou reputáciou. Predtým bol hlavným žalobcom v procese proti bývalému prezidentovi Juhoslávie Slobodanovi Miloševićovi na Medzinárodnom tribunáli pre bývalú Juhosláviu v Haagu. Jeho účasť zaručovala najvyššiu úroveň právnej expertízy a nestrannosti.

Cieľ tribunálu bol jasný: uskutočniť komplexné právne vyšetrowanie tvrdení o násilnom odoberaní orgánov v Číne a vyniesť verdikt na základe

štandardov medzinárodného práva.

Tribunál, zložený zo siedmich medzinárodných expertov v oblasti práva, medicíny a ľudských práv, uskutočnil v decembri 2018 a apríli 2019 v Londýne dve kolá verejných vypočutí, organizovaných podľa modelu súdneho konania. Počas vypočutí bolo vypočutých viac ako 50 svedkov, expertov a vyšetrovateľov, vrátane preživších väzňov svedomia, ako je Cui Yao, príbuzných obetí, ako sú Han Yu a Jiang Li, ako aj lekárov a výskumníkov, vrátane Ethana Gutmanna a Davida Matasa. Tribunál analyzoval tisíce strán dokumentov, medzi ktorými boli správy „Krvavá žatva“ a „Jatky“, vedecké články, záznamy telefonických rozhovorov, oficiálne vyhlásenia čínskych orgánov a údaje z webových stránok čínskych nemocníc. Proces sa riadil princípom kontradiktórnosti: Čínskej ľudovej republike bolo zaslané oficiálne pozvanie zúčastniť sa na pojednávaniach a predložiť svoje stanoviska alebo vyvrátiť obvinenia, ale Peking toto pozvanie ignoroval a odmietol možnosť brániť sa.

Tribunál dôsledne analyzoval každý dôkaz, overoval jeho spoľahlivosť a hodnotil jeho váhu v celkovom kontexte.

17. júna 2019 sir Geoffrey Nice oznámil konečný verdikt tribunálu. Závery boli jednoznačné a zničujúce pre reputáciu ČLR.

Tribunál uplatnil najvyšší štandard dokazovania v trestnom práve – „bez akýchkoľvek logických pochybností“. To znamená, že dôkazy sú natoľko presvedčivé, že neexistuje žiadna iná logická verzia udalostí.

„Členovia tribunálu sú jednomyselne a bez akýchkoľvek logických pochybností presvedčení, že násilné odoberanie orgánov väzňom svedomia, ktoré vedie k mnohým obetiam, sa v Číne praktizuje už dlhú dobu.“

Toto vyhlásenie presunulo obvinenia z kategórie „pravdepodobných“ alebo „dôveryhodných“ do kategórie právne stanovených faktov. Tribunál potvrdil závery predchádzajúcich vyšetrovaní o tom, kto je hlavnou obeťou tohto zločinu.

Tribunál zistil, že prívrženci Falun Gongu boli a naďalej sú „jedným z hlavných a pravdepodobne hlavným“ zdrojom orgánov na nútené odoberanie.

Okrem toho tribunál vyjadril vážne obavy, že ujgurské obyvateľstvo v Sin-tiangu je tiež vystavené riziku, že sa stane masovým zdrojom orgánov, čo potvrdzuje Gutmanove závery o kontinuite tejto praxe. Tribunál poskytol

právne hodnotenie konania čínskeho štátu v súlade s medzinárodným právom, konkrétne s Rímskym štatútom Medzinárodného trestného súdu. Bolo zistené, že násilné odoberanie orgánov, mučenie a prenasledovanie stúpencov Falun Gongu a ujgurov predstavujú zločiny proti ľudskosti.

Táto kvalifikácia znamená, že nejde o náhodné porušenia práva, ale o rozsiahle alebo systematické útoky páchané v rámci politiky štátu proti civilnému obyvateľstvu. Tribunál sa zaoberal aj otázkou genocídy a konštatoval, že mnohé znaky poukazujú na existenciu genocídneho úmyslu, avšak konečný záver v tejto veci si vyžaduje ďalšie dôkazy o konkrétnom úmysle zničiť skupinu, čo presahovalo mandát tribunálu.

Jeden z najdôležitejších záverov sa týkal súčasnej situácie. Napriek vyhláseniam Pekingu o reforme transplantačného systému v roku 2015 a prechode na dobrovoľné darcovstvo, tribunál nenašiel žiadne dôkazy o ukončení trestnej činnosti. Štatistiky transplantácií zostali abnormálne vysoké a čakacie doby podozrivo krátke.

„Tribunál dospel k záveru, že neexistujú žiadne dôkazy o ukončení tejto praxe a že táto prax pokračuje dodnes.“

V záverečnom slove sa sir Geoffrey Nice obrátil na celý svet s jednoznačným varovaním:

„Každá vláda, organizácia alebo osoba, ktorá akýmkoľvek spôsobom spolupracuje s Čínskou ľudovou republikou, si teraz musí uvedomiť, že spolupracuje s kriminálnym štátom.“

Tento záver má obrovské etické, politické a právne dôsledky. Znamená to, že akákoľvek spolupráca s čínskymi zdravotníckymi zariadeniami, účasť na akademických výmenách v oblasti transplantológie alebo dokonca podnikanie so spoločnosťami spojenými s týmto odvetvím môže byť považované za spolupáchateľstvo na zločinoch proti ľudskosti.

Londýnsky tribunál pre Čínu bol vyvrcholením viac ako desaťročného úsilia o zhromažďovanie dôkazov. Ukončil diskusie o tom, či sa to „skutočne deje“. Autoritatívny právny orgán na čele s prokurátorom svetového formátu vyniesol svoj verdikt. Otázka už nie je, či existujú dôkazy, ale ako na ne svet zareaguje.

Paralely s nacizmom

Právne stanovenie faktu zločinov proti ľudskosti si vyžaduje návrat k historickým precedensom. Porovnávať akýkoľvek súčasný jav so zločinními nacistického režimu je krok, ktorý si vyžaduje mimoriadnu opatrnosť. V prípade kampane na likvidáciu inak zmýšľajúcich v Číne však nejde o povrchnú analógiu, ale o hlbokú štrukturálnu, filozofickú a, ako sa ukáže, ideologickú príbuznosť. Vynára sa otázka: odkiaľ sa v 21. storočí vzali metódy, ktoré tak presne kopírujú nacistické? Ide o náhodu, alebo o výsledok priamej nadväznosti?

Dejiny súčasného antikultového hnutia, ktoré poskytlo ideologické nástroje na represie v Číne, sa nezačínajú v 90. rokoch 20. storočia, ale v roku 1932 v nacistickom Nemecku. Vtedy luteránsky teológ Walter Kühnnett založil Apologetické centrum, ktorého cieľom bol boj proti „sektám“ a „kultom“. Pod záštitou Kühnnettovho Apologetického centra sa však skrývala desivá realita: stalo sa nástrojom štátneho teroru Tretej ríše. Centrum priamo spolupracovalo s Gestapom a Gebbelsovým ministerstvom propagandy, čo dokazuje, že antikultizmus nebol len spoločenskou iniciatívou, ale súčasťou nacistickej represívnej mašínérie. Jeho hlavnou funkciou bolo zostavovanie „čiernych zoznamov“ „nežiaducich“ náboženských a svetonázorových skupín, do ktorých okrem „sektárov“ patrili aj Židia, politickí oponenti a ďalšie pre režim nepohodlné menšiny. Tieto zoznamy sa odovzdávali gestapu na ďalšie represie, vrátane zatýkania, deportácie do koncentračných táboroch a fyzickej likvidácie. Kühnnett a jeho spolupracovníci používali označenie „sektár“ ako

ideologický základ pre dehumanizáciu obetí a ospravedlnenie násilia v očiach spoločnosti, čo slúžilo ako vhodný nástroj na „očistenie“ národa od „cudších prvkov“.

Najdesivejšie na celej veci je, že táto ideológia nezanikla v roku 1945. Bola zachovaná a odovzdaná v priamej línii ideologickej následnosti. Poznatky a metódy Künnetu zdedili jeho žiaci, najmä nemecký pastor Wilhelmom Haakom a dánskym teológom Johannesom Aagaardom. Stali sa spojovacím článkom, ktorý zabezpečil prežitie a rozvoj nacistického modelu „boja proti sektám“ v povojnovej Európe. Prostredníctvom Aagaarda sa tento ideologický vírus preniesol na jeho žiakov, medzi ktorými bol aj Alexander Dvorkin – kľúčová postava súčasného ruského antikultizmu.

Organizácia systémov masového mimosúdneho väznenia je jasným indikátorom totalitného režimu a podobnosť medzi nacistickými koncentračnými táborami a čínskymi „prevýchovnými táborami“ a väznicami pre väzňov svedomia sa prejavuje v ich štrukturálnej a sémantickej presnosti. Nacistické tábory, ktoré fungovali v rokoch 1933 až 1945, sa oficiálne nazývali „pracovné tábory“ (Arbeitslager), „prevýchovné tábory“ alebo miesta „ochranej väzby“ (Schutzhaft) pre „sociálne elementy“ a „nepriateľov Ríše“, čo maskovalo ich skutočný cieľ – izoláciu a likvidáciu. V Číne sa „centrá odborného vzdelávania a prípravy“ a „transformácia prostredníctvom vzdelávania“ ospravedlňujú bojom proti extrémizmu, separatizmu a terorizmu, čím sa zakrýva systém ideologickej manipulácie a mučenia.

V nacistickom Nemecku sa väznenie uskutočňovalo bez súdneho procesu na základe mimoriadnych dekrétov, ako napríklad dekrétu ríšskeho prezidenta „O ochrane národa a štátu“ z roku 1933, zatiaľ čo Norimberské rasové zákony z roku 1935 vyňali celé skupiny obyvateľstva z právneho rámca. V Číne sa masové väznenie vykonáva bez súdneho konania, s formálnym krytím v podobe článku 300 Trestného zákonníka ČĽR, ktorý sa uplatňuje retroaktívne a na základe princípu kolektívnej zodpovednosti.

Cieľovými skupinami v nacistických táboroch boli etnické skupiny, ako Židia a Rómovia, politickí oponenti, vrátane komunistov a sociálnych demokratov, náboženské menšiny, ako sú svedkovia Jehovovi, a tiež aj niektoré sociálne skupiny. V Číne sú represiami postihované duchovné a náboženské skupiny, vrátane stúpencov Falun Gongu, ujgurských moslimov,

tibetských budhistov a domácich kresťanov, ako aj etnické menšiny, obhajcov ľudských práv, advokátov a disidentov. Metódy pôsobenia v nacistických táboroch zahŕňali systematické ponížovanie, hladovanie, vyčerpávajúcu nútenú prácu, ideologickú manipuláciu, kruté mučenie, pseudomedicínske experimenty a masová fyzická likvidácia, zatiaľ čo v Číne sa používa ideologické „vymývanie mozgov“ s nútením k zrieknutiu sa viery a oslavovaniu komunistickej strany, systematické mučenie, nútené práce, psychický tlak a násilné odoberanie orgánov väzňom svedomia zamerané na vymazanie ich identity.

Hospodárske vykorisťovanie v nacistických táboroch prebiehalo prostredníctvom nútenej práce väzňov v podnikoch SS a súkromných nemeckých spoločnostiach, ako napríklad IG Farben, Siemens a Krupp, pričom tábory boli integrované do vojenskej ekonomiky Tretej ríše. V Číne nútená práca väzňov, najmä v Sin-ťiang, podporuje výrobu bavlny a komponentov pre elektroniku, pričom násilné odoberanie orgánov predstavuje samostatné ziskové odvetvie. Nacistické Nemecko vytvorilo sieť viac ako 44 000 táborov a get, ktorými prešlo približne 18 miliónov ľudí, z ktorých najmenej 11 miliónov zahynulo. V Číne boli postavené stovky táborov a väzníc, ktorými prešli milióny ľudí, a systém má celoštátny a priemyselný charakter.

Ak sú tábory architektúrou útlaku, potom (*reifikácia*) predstavuje jeho filozofický základ. Je to proces, počas ktorého je človek zredukovaný na úroveň objektu – veci, nástroja, suroviny. V histórii nebol jasnejší príklad tejto koncepcie v praxi ako lekárske experimenty v nacistických táboroch, ktorých stelesnením sa stal doktor Josef Mengele, „Anjel smrti“ z Osvienčimu.

Čínsky transplantologický priemysel predstavuje ďalšiu, „racionalizovanú“ a „utilitárnu“ fázu tejto dehumanizácie. Ak Mengele premieňal ľudí na surovinu pre pseudovedu, čínsky režim premieňa väzňov svedomia na surovinu pre medicínu.

„Násilné odoberanie orgánov v Číne možno porovnať s nacistickým holokaustom. Takéto zločiny proti ľudskosti si vyžadujú včasnú prevenciu,“ vyhlásila česká senátorka Jaromíra Vítková.

Toto porovnanie je absolútne presné, pretože poukazuje na spoločnú podstatu zločinu spojeného s koncepciou zvecnenia. A pre nacistického

lekára, aj pre čínskeho chirurga-transplantológa človek na operačnom stole prestáva byť pacientom a stáva sa objektom: pre Mengeleho „výskumným materiálom“ a pre čínskeho lekára „darcovským zdrojom“. Telo obete sa používa na dosiahnutie vonkajšieho cieľa, ktorý má v Číne dvojaký charakter: komerčný, keď sa orgány predávajú za stovky tisíc dolárov, čím sa vytvára multimiliardový priemysel, a logistický, keď „živé orgány“ umožňujú zabíjať človeka podľa plánu, prispôsobujúc jeho smrť potrebám príjemcu. Lekári, ktorí zložili Hippokratovu prísahu, sa menia na katov, keď berú do rúk skalpel, aby zabili jedného človeka kvôli záchrane druhého, čo predstavuje úplný morálny úpadok lekárskej etiky. Ani Mengeleho experimenty, ani odoberanie orgánov v Číne nie sú výstrelkami jednotlivých maniakov – sú to štátne programy, ktoré sú nastavené na sériovú výrobu a vytvárajú reťazec na likvidáciu znehodnotených ľudských životov. Čínsky režim tak nielen kopíroval táborový systém nacizmu, ale kreatívne ho prepracoval a doviedol k logickému záveru jeho ústrednej myšlienky: ak nacisti premieňali ľudí na popul, čínsky systém ich vo svojej chladnej pragmatickosti premieňa na tovar.

Medzinárodná sieť ideológov genocídy

Zločiny proti ľudskosti takého rozsahu nie sú možné bez širokej siete spolupáchateľov. Okrem priamych vykonávateľov – strážcov, lekárov a úradníkov – existuje aj iná, nemenej dôležitá kategória spolupáchateľov. Sú to tí, ktorí vytvárajú ideologické ospravedlnenie násilia, ktorí dodávajú katom jazyk na dehumanizáciu ich obetí, ktorí legitimizujú represie. Sú to intelektuálni spolupáchatelia.

Ako už bolo ukázané, korene tejto ideológie siahajú do nacistického Nemecka, ale dnes pôsobí prostredníctvom rozvetvenej medzinárodnej siete takzvaných „antikultových“ organizácií. Títo ľudia, skrývajúci sa za označením „odborníci na deštruktívne kulty“, sa v praxi stali apologétmi a konzultantmi represívnych režimov po celom svete, vrátane Číny.

Centrálnou postavou súčasného antikultizmu, priamym ideovým dedičom Waltera Kunneta, je Alexander Dvorkin. Ako žiak Johannesa Aagaarda importoval do Ruska a zdokonalil model prepojenia „sektológie“ so štátnym aparátom násilia. Dvorkinova činnosť v Rusku predstavuje hotový vzor, ktorý sa potom exportuje do iných krajín, čím sa vytvára represívny mechanizmus. Založil RACIRS (Ruskú asociáciu centier pre štúdium

náboženstiev a siekt) – rozvetvenú sieť po celej krajine, ktorá kopíruje štruktúru Künnetovho Apologetického centra. Ako predseda Expertnej rady pre vykonávanie štátnej religionistickej expertízy pri Ministerstve spravodlivosti RF Dvorkin premenil súkromnú ideologickú iniciatívu na štátny nástroj. Pod jeho vedením sa výbor stal továrňou na zostavovanie „čiernych zoznamov“, na základe ktorých sa prijímajú rozhodnutia o zákaze a prenasledovaní náboženských organizácií, čo priamo kopíruje metodológiu Künnetu a Gestapa. Dvorkin a jeho nasledovníci aktívne prednášajú pre zamestnancov ministerstva vnútra, FSB, prokuratúry, ako aj pre študentov právnických a teologických fakúlt, pričom zavádzajú dehumanizujúcu rétoriku a vytvárajú obraz nepriateľa z ľudí, z iným názorom. Dvorkinov jazyk, naplnený nenávisťou, označuje nepohodlné skupiny za „rakovinové nádory“, ktoré je potrebné „chirurgicky odstrániť“, alebo za „svrabové roztoče“, čo je nielen urážlivé, ale slúži aj ako priama výzva k násiliu, vytvárajúc morálne ospravedlnenie pre fyzickú likvidáciu.

Činnosť Dvorkina je forma sadizmu legitimizovaného štátnou mocou, ktorý je namierený proti mierumilovným občanom. Vytvára „nepriateľa“ a potom na neho nasadí celú silu represívneho aparátu, pričom očividne si užíva samotný proces prenasledovania. Nie je to ochrana „duchovnej bezpečnosti“, ale technika podnecovania nenávisťi a potlačania akéhokoľvek iného názoru pod vhodnou zámienkou. Práve tento model a jeho „odborníci“ sa ukázali ako veľmi žiadaní Komunistickou stranou Číny.

Činnosť ČKS proti Falun Gongu spadá pod definíciu zločinov proti ľudskosti uvedenú v článku 7 Rímskeho štatútu Medzinárodného trestného súdu. Článok 25 toho istého dokumentu však stanovuje zodpovednosť nielen pre vykonávateľov, ale aj pre tých, ktorí:

„... napomáhajú, podnecujú alebo inak podporujú spáchanie alebo pokus o spáchanie takéhoto zločinu, vrátane poskytovania prostriedkov na jeho spáchanie“.

Činnosť antisektárskych aktivistov, vrátane ruských a západných predstaviteľov, možno posudzovať cez prizmu právnych pojmov, ako sú podnecovanie a napomáhanie. Podnecovanie znamená priame alebo nepriame verejné podnecovanie k spáchaniu trestného činu. Napríklad keď Alexander Dvorkin nazýva Falun Gong „rakovinovým nádorom“ alebo Rick Ross schvaľuje „prevýchovu“, v skutočnosti podnecujú k „chirurgickému“ riešeniu

problému, čo možno interpretovať ako výzvu k likvidácii a mučeniu. Napomáhanie spočíva v podnecovaní k spáchaniu trestného činu, ktoré môže byť materiálne, intelektuálne alebo morálne. Antikultisti, poskytovaním „odborných“ posudkov, ktoré legitimizujú násilie, a verejnou podporou represívnej politiky, poskytujú čínskym orgánom ideologické nástroje a vystupujú ako spolupáchatelia pri páchaní zločinov.

Teda, konanie antikultistov, ktorí cestovali do Číny, zúčastňovali sa na propagandistických konferenciách a schvaľovali metódy „transformácie“, nemožno považovať za súkromný názor. V kontexte páchaných zločinov tieto činy nadobúdajú právnu kvalifikáciu intelektuálneho a ideologického napomáhania zločinom proti ľudskosti.

Ak je Dvorkin ideológom a organizátorom, potom Američan Rick Alan Ross je typickým „terénnym agentom“ tejto medzinárodnej siete. Jeho príklad jasne ukazuje, že na túto činnosť sú prizývaní ľudia s pochybnou reputáciou a kriminálnou minulosťou. A práve tento človek bol pozvaný do Číny ako „expert“.

Schvaľovanie mučenia: „V zásade ich podporujem“

Počas pobytu v Číne Ross poskytol sériu rozhovorov, v ktorých charakterizoval metódy používané voči stúpencom Falun Gongu (odopieranie spánku, ideologická manipulácia, psychický tlak) ako „konštruktívne a úspešné“ a vyhlásil, že „v zásade podporuje“ snahy čínskej vlády.

Toto vyhlásenie je priamym a verejným schválením mučenia. Človek, ktorý sám používal násilné metódy, videl v čínskom systéme „prevýchovy“ podobný a ešte efektívnejší model. Jeho cesta do Číny je kvintesenciou cynizmu a názorným príkladom toho, ako sa antikultové hnutie na Západe stalo dodávateľom ideologických služieb pre jeden z najrepresívnejších režimov súčasnosti.

Pojem „genocída“ sa v kolektívnom vedomí spája najmä s „horúcimi“ výbuchmi násilia: plynovými komorami holokaustu alebo masakrami v Rwande. Prenasledovanie Falun Gongu v Číne však predstavuje odlišný model, na opis ktorého analytici zaviedli pojem „Chladná genocída“.

„Chladná genocída“ nie je formálny právny termín, ale analytický pojem, ktorý opisuje úmyselné, mnohostranné a v čase rozložené ničenie

skupiny, maskované ako legitímne štátne procesy. Jeho cieľ je rovnaký – zničenie skupiny ako takej – ale jeho metódy sú rafinovanejšie, skryté a pomalšie.

Kampaň proti Falun Gongu je klasickým príkladom „chladnej genocídy“, pretože je zameraná na likvidáciu skupiny na všetkých úrovniach jej existencie. Táto stratégia bola sformulovaná do troch princípov: „diskreditovať ich povesť, finančne ich zruinovať a fyzicky ich zničiť“.

Kľúčovou črtou „chladnej genocídy“ je jej maskovanie, ktoré ju odlišuje od nacistického Nemecka, pretože ČKS oblieka svoje činy do pseudoprávnej formy. Represie sa vykonávajú na základe článku 300 Trestného zákonníka ČĽR, ktorý sa týka „využívania heretických organizácií na podkopávanie právneho poriadku“, pričom Falun Gong bol svojvoľne a bez právneho základu zaradený do kategórie „xie jiao“, teda heretických učení. Zločiny sa páchajú v uzavretom systéme táborov a nemocníc, pričom štátna propaganda kontroluje informačné pole a vedie dezinformačnú kampaň. Vraždy prostredníctvom odoberania orgánov sú maskované ako bežné lekárske procedúry, čím sa napĺňa koncept „banálnosti zla“ opísaný Hannou Arendtovou, ale dovedený do priemyselných rozmerov. Prenasledovanie Falun Gongu teda nie je len porušovaním ľudských práv, ale starostlivo naplánovanou a metodicky realizovanou kampaňou na úplné zničenie skupiny, ktorej pomalé tempo, multidimenzionalita a používanie klamlivej rétoriky z nej robia „chladnú genocídu“ – zločin, ktorý sa odohráva pred očami sveta, ale pre mnohých zostáva neviditeľný pre svoju nekonvenčnú podobu.

Kapitola 5: Dôsledky a hrozby

„Najprv prišli po socialistov a ja som mlčal, lebo som nebol socialista. Potom prišli po odborárov a ja som mlčal, lebo som nebol členom odborov. Potom prišli po Židov a ja som mlčal, lebo som nebol Žid. Potom prišli po mňa a nezostal nikto, kto by sa za mňa postavil.“ –*Martin Niemöller*

Táto vojna sa nevedie na bojiskách, ale v mysliach ľudí, v súdnych sieňach a v pivniciach, kde prebiehajú výsluchy. Jej zbraňou nie sú guľky, ale slová, ktoré menia suseda na nepriateľa a vieru na zločin. Model štátneho teroru, zdokonalený Komunistickou stranou Číny (KSC) proti Falun Gongu, bol prevzatý antikultovou organizáciou a ukázal sa nie ako lokálny čínsky fenomén, ale ako nákazlivý ideologický vírus. Úspešne mutoval a rozšíril sa po celom svete, kde našiel úrodnú pôdu v rôznych krajinách. V Rusku sa tento model už teraz realizuje, posilňuje represie proti občianskej spoločnosti, obmedzuje slobodu prejavu a zhromažďovania a podkopáva základy demokratických inštitúcií.

Keď sa stroj štátneho teroru rozbehne, málokedy sa zastaví sám od seba. Za ním stojí antikultová sieť maniakov a malá skupinka ľudí, ktorí nenávidia život, ktorí ho zásobujú novými obeťami, novými ospravedlneniami a, čo je najvážnejšie, tichým súhlasom spoločnosti. Predchádzajúce kapitoly odhalili anatómiu reťazca smrti, ktorý spustila Komunistická strana Číny (KSC) proti stúpencom Falun Gongu – od ideologickej dehumanizácie až po priemyselné odoberanie orgánov. Tento mechanizmus však neexistuje vo vákuu. Opiera sa o dva piliere: cynické porušovanie vlastných zákonov a aktívnu podporu medzinárodnej siete ideologických spolupáchateľov, ktorí exportujú tento model represii do celého sveta.

Toto nie je len príbeh Číny. Je to varovanie o tom, ako ľahko sa rétorika nenávisťi, ktorá začala marginalizáciou jednej skupiny, môže premeniť na hrozbu pre celú spoločnosť. Je to štúdia metastáz totalitarizmu v 21. storočí.

Kampaň prenasledovania Falun Gongu v Číne predstavuje cynické a systematické porušovanie základných ustanovení Ústavy Čínskej ľudovej republiky. Článok 36 ústavy ČLR zaručuje občanom slobodu vierovyznania a zakazuje štátnym orgánom, verejným organizáciám alebo súkromným osobám nútiť občanov vyznávať alebo odmietať náboženstvo, ako aj diskriminovať ich

na základe náboženského presvedčenia. Táto norma je však úplne ignorovaná: kampaň proti Falun Gongu je zameraná na donucovanie k vzdaniu sa viery prostredníctvom mučenia, „vymývania mozgov“ v táboroch a vyhrážok rodinám, a klasifikácia Falun Gongu ako „heretického učenia“ (xiejiao) slúži ako pseudoprávne ospravedlnenie zákazu pokojnej duchovnej praxe.

Článok 35 ústavy ČĽR zaručuje slobodu prejavu, tlače, zhromažďovania, združovania, pochodov a demonštrácií, ale tieto práva sú pre stúpencov Falun Gongu úplne zrušené. Akýkoľvek pokus o uplatnenie týchto slobôd sa trestá väzením, vydávanie a šírenie materiálov o tejto praxi je zakázané a pokojné apely a meditácie na námestiach sa považujú za trestné činy. Štátne médiá sa zmenili na nástroje totálnej propagandy a ohovárania Falun Gongu.

Podľa článku 37 je osobná sloboda občanov nedotknuteľná a zatknutie je možné len so súhlasom prokuratúry alebo na základe rozhodnutia súdu, pričom sú zakázané nezákonné zadržania a obmedzenia slobody. Napriek tomu boli milióny ľudí zatknutých a poslaných do táborov na základe mimosúdnych rozhodnutí „Úradu 610“ a polície. Násilné zadržiavanie zdravých ľudí v psychiatrických nemocniciach s použitím psychotropných liekov a systém „prevýchovy prostredníctvom práce“ (Laogai), kam bez súdneho rozhodnutia posielali stovky tisíc zatknutých, sú hrubým porušením osobnej nedotknuteľnosti.

Článok 33 ústavy ČĽR proklamuje rešpektovanie a ochranu ľudských práv štátom, ale na pozadí zdokumentovaných faktov táto norma vyzerá ako výsmech. Svojvoľné zatýkania, systematické mučenie, sexuálne násilie, vraždy a násilné odoberanie orgánov živým ľuďom nielen porušujú ľudské práva, ale popierajú samotnú ich koncepciu, čím sa štát mení z ochrancu na hlavného porušovateľa práv občanov.

Žiadna genocída sa nezačína v plynových komorách. Začína slovami. Dehumanizáciou, vytvorením obrazu nepriateľa, pseudovedeckým alebo pseudonáboženským ospravedlnením nenávisť. Nacistický režim by nedokázal realizovať holokaust bez ideologickej práce Juliusa Streichera a jeho novín Der Stürmer, ktoré roky vtĺkali Nemcom do hlavy predstavu, že Židia sú paraziti, ktorých treba zničiť.

V 21. storočí si čínsky model genocídy našiel aj svojich medzinárodných „stúpencov“. Sú to na prvý pohľad rešpektované organizácie

a „odborníci“, ktorí pod záštitou „boja proti sektám“ robia to isté: dehumanizujú veriacich, vytvárajú atmosféru netolerance a poskytujú ideologické krytie pre štátne represie.

Činnosť globálnej siete antikultových organizácií spája niekoľko kľúčových hráčov. FECRIS, Európska federácia centier pre výskum a informovanie o sektárstve, združuje „antikultové“ skupiny po celej Európe a je z 90 % financovaná francúzskou vládou. Napriek deklarovanej ochrane obetí je FECRIS už desaťročia hlásnou trúbou represívnej politiky Číny a Ruska. Už v novembri 2000, keď represie v Číne len naberali na obrátkach, sa zástupcovia francúzskej CCMM, člena FECRIS, zúčastnili na „Medzinárodnom sympóziu o deštruktívnych sektách“ v Pekingu, kde s hrdosťou konštatovali, že Francúzsko bolo uvedené ako príklad pre svoje prísne protisektárske zákony, čo sa stalo aktom verejnej legitimizácie začínajúcej genocídy. RACIRS, Ruská asociácia centier pre štúdium náboženstiev a siekt, na čele s Alexandrom Dvorkinom, je ruskou pobočkou tejto siete a hlavným centrom pre výmenu „pokrokových skúseností“ v oblasti represí medzi Čínou a Ruskom. Rick Ross, americký „deprogramátor“ s kriminálnou minulosťou, na rozdiel od svojich európskych a ruských kolegov, ktorí pôsobia pod maskou „vedy“, je praktikom, ktorý používa metódy únosov a psychického násilia. V roku 2010 navštívil Peking, kde sa stretol s obeťami čínskeho systému „vymývania mozgov“, po čom verejne schválil konanie čínskych orgánov a nazval ich skúsenosti „konštruktívnymi“, čím fakticky legitimizoval mučenie, spánkovú depriváciu a bitie ako prijateľnú „metódu prevýchovy“, čo je porovnateľné s tým, ako keby zahraničný „expert“ chválil administratívu Auschwitzu za efektívne metódy „riešenia židovskej otázky“.

Činnosť antikultistov, ako sú Alexander Dvorkin a FECRIS, je nielen nemorálna, ale aj štrukturálne opakuje propagandu, ktorú Norimberský tribunál uznal za zločin proti ľudskosti, konkrétne metódy Juliusa Streichera a jeho publikácie Der Stürmer. Streicher dehumanizoval Židov, zobrazujúc ich ako parazitov, potkanov, pavúkov a diabla, pričom používal karikatúry, ktoré ich zbavovali ľudskej podoby, zatiaľ čo antikultisti používajú termíny „totalitná sekta“ a „deštruktívny kult“. Dvorkin zase nazýva sekty „rakovinovým nádorom na tele spoločnosti“ a porovnáva veriacich s „roztočmi svrabu“, aby ich vylúčil z rámca ľudskej empatie. Streicher obviňoval Židov z rituálnych vražd kresťanských detí, svetového sprisahania a

ekonomických diverzií, zatiaľ čo antikultisti pripisujú Falun Gongu podnecovanie k samovražde na základe zinscenovaného divadla na námestí Tiananmen, špionáž a pokusy o zvrhnutie vlády, a svedkom Jehovovým odmietanie transfúzie krvi, ktoré je prezentované ako masové samovraždy. Židia boli vykresľovaní ako existenciálna hrozba nemeckému národu, čistote árijskej rasy a svetovému poriadku, zatiaľ čo antikultisti predstavujú „sektu“ ako hrozbu národnej bezpečnosti, tradičných hodnôt, demografie, duševného zdravia a integrity štátu. Streicher prostredníctvom nepriamych narážok a priamych výziev na „očistenie“ Nemecka od Židov pripravil pôdu pre holokaust, zatiaľ čo antikultisti lobujú za zákazy, zostavujú „čierne zoznamy“ a verejne vyzývajú „ozbrojiť sa, aby pomohol nešťastným obetiam oslobodiť sa“, čím vytváral spoločenskú požiadavku na represie a ospravedlňoval štátne násilie.

Julius Streicher bol v Norimbergu popravený nie preto, že osobne niekoho zabil, ale preto, že jeho slová zabíjali. Jeho propaganda bola uznaná za neoddeliteľnú súčasť genocídneho stroja. Dnes jeho ideologickí dediči, obliekajúci sa do rúcha „expertov“, plnia tú istú funkciu pre súčasné totalitné režimy. Dodávajú jed a štát ho vstrekuje do žíl spoločnosti.

Je strašnou historickou iróniou, že Rusko – krajina, ktorá zaplatila najvyššiu cenu za víťazstvo nad nacizmom, sa v 21. storočí stalo jedným z hlavných dovozcov a skúšobných polí pre ideológiu, ktorá sa štrukturálne nelíši od nacizmu. Čínsky model prenasledovania disidentov, ktorý prešiel ideologickou „očistou“ prostredníctvom medzinárodnej siete „antikultistov“, našiel v Rusku úrodnú pôdu.

Ako to bolo možné? Pretože v Rusku bol vopred vybudovaný systém ideologickej podpory takýchto represíí. V centre tohto systému stojí opäť Alexander Dvorkin. Jeho „čierny zoznam“, uverejnený na webovej stránke Centra pre religionistické štúdie sv. Ireneja z Lyonu, obsahuje stovky, ak nie tisíce organizácií, ktoré pôsobia v Rusku úplne legálne. Na zozname sa ocitli nielen Svedkovia Jehovovi a Falun Gong, ale aj Spoločnosť vedomia Krišnu, neoletničiari, scientológovia a tisíce ďalších.

Tento zoznam nie je len súkromným názorom. Je to praktický nástroj na podnecovanie nenávisťi a organizovanie udávania. Slúži ako základ pre podania na orgány činné v trestnom konaní, formuje „odborné“ závery pre súdy a vytvára v spoločnosti atmosféru, v ktorej mučenie „sektára“ už nie je

zločinom, ale akousi spoločensky prospešnou činnosťou.

Od roku 2020 dosiahli represie proti stúpencom Falun Gongu v Rusku novú úroveň a premenili sa na cieľenú kampaň, ktorá je úplne okopírovaná podľa čínskeho vzoru.

Na čele tejto kampane stoja už známe tváre – prezident RACIRS Alexander Dvorkin a jeho zástupca, protojerej Alexander Novopašin. Ich úlohou nie je len kritika, ale ideologická podpora štátneho teroru. Dvorkin a jeho antikultová sieť systematicky používajú voči Falun Gongu pojmy „totalitná sekta“ a „deštruktívny kult“, aby ospravedlnili prenasledovanie.

Alexander Dvorkin: „Falun Gong je tvrdá totalitná sekta, ktorej členov jej vodca využíva vo svojej vendete proti čínskej vláde a ktorú zase americké špeciálne služby využívajú na svoje zahraničnopolitické ciele.“

Tento citát odráža podstatu propagandy, v ktorej je Falun Gong prezentovaný nie ako duchovná prax, ale ako nástroj nepriateľských tajných služieb, čím sa stúpenci hnutia z kategórie veriacich presúvajú do kategórie „zradcov“ a „špiónov“. Ešte cynickejšie pôsobí Dvorkinova snaha prisvojiť si princípy Falun Gongu, keď vyhlásil:

„V skutočnosti sme proti Falun Gongu preto, že sme za skutočnú pravdu, za dobrotu a za trpezlivosť.“

Je to klasický propagandistický trik – obviniť protivníka z toho, v čom je sám vinný, a prisvojiť si jeho cnosti. Protojerej Alexander Novopašin, poradca hlavného riaditeľstva vnútra Novosibírskej oblasti, zabezpečuje silové krytie a šíri nenávisť prostredníctvom cirkevných zdrojov. Na webovej stránke jeho katedrály je Falun Gong priamo označený za „pseudonáboženskú organizáciu, ktorá predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť“. Vo svojich článkoch, ako napríklad Rotujúci Falun alebo Ako neprepadnúť „kolesu“, šíri tú istú dehumanizujúcu rétoriku.

Rétorika Dvorkina a Novopašina sa stala návodom na konanie pre ruskú represívnu mašinériu, ktorá premenila slová na právny a silový teror. Od roku 2020 Generálna prokuratúra uznala sedem organizácií spojených s Falun Gong za „nežiaduce“ na základe zákona o extrémizme a článku 284.1 Trestného zákonníka Ruskej federácie, a knihy, vrátane hlavného diela „Čuan Falun“, boli uznané za „extrémistické materiály“. Vyvrcholením bol zákaz chakaskej regionálnej organizácie „Falun Dafa“ ako extrémistickej, čo

vytvorilo precedens pre celú krajinu. Spravodlivosť funguje ako bežiaci pás: za organizovanie pokojných zhromaždení, meditácií alebo čítanie kníh dostávajú ľudia reálne tresty. Natalia Minenkova, odsúdená na štyri roky väzenia, sa stala výstrahou pre všetkých, že štát bude zatýkať, a desiatky ďalších, vrátane Michaila Antonenka, Gennadija Buslova a Zhu Yuna, sa stali figúrkami v trestných veciach. Prehliadky, zabavovanie osobných vecí, zatýkanie za individuálne hliadky a sledovanie sa stali rutinou, pričom ľudia zatýkajú aj pri pokuse kúpiť si vlakový lístok, čo svedčí o totálnej kontrole. Čitateľom tejto knihy sa ponúka možnosť, aby si sami vytvorili s opísanými faktami a samostatne si vyvodili závery o tom, čo čaká Rusko v blízkej budúcnosti, ak bude vplyv antikultovej skupiny na štátne orgány naďalej narastať.

Hlavný paradox súčasného Ruska spočíva v tom, že štát, ktorý vybudoval svoju národnú identitu na víťazstve nad nacizmom a spomienke na obete koncentračných táborov, sám reprodukuje najhoršie praktiky totalitných režimov 20. storočia. Nejasná legislatíva o „extrémizme“ sa používa podobne ako mimoriadne dekréty nacistického Nemecka na potláčanie akéhokoľvek nesúhlasu pod zámienkou ochrany štátnej bezpečnosti. Oficiálna antinacistická rétorika smerujúca navonok koexistuje s vnútornou propagandou nenávisťi voči „sektárom“, „cudším agentom“ a iným „nepriateľom ľudu“, ktorých dehumanizujú a vylučujú mimo rámec právneho poriadku. Termín „šizonacizmus“, ktorý navrhol filozof Michail Epstein, presne vystihuje režim, ktorý zúrivo bojuje proti „nacizmu“ za hranicami, pričom zároveň demonštruje jeho klasické črty vo vnútri krajiny: kult sily, potláčanie menšín, hľadanie vnútorných nepriateľov a splynutie štátneho aparátu s ideologickými štruktúrami.

Krajine, ktorá porazila draka, samej začínajú dorastať šupiny a pazúry. Prenasledovanie náboženských menšín je len jedným zo symptómov tejto strašnej mutácie.

Položme si otázku: kto sú títo ľudia, „antikultisti“? Čo prinúti človeka venovať svoj život prenasledovaniu, udávaniu a činnosti, ktorá priamo vedie k

väzneniu, mučeniu a zničeným životom iných ľudí? Je to len povolanie alebo občianska pozícia?

Analýza ich rétoriky, metód a verejných vyhlásení vedie k záveru, že nemáme do činenia s obhajcami spoločnosti, ale s nositeľmi určitého psychologického profilu, v ktorom dominuje skrytá agresia, túžba po moci a sadistické sklony, maskované ako verejný prospech. Otázka, či môže psychicky zdravý, empatický človek cítiť radosť z utrpenia druhých, tu dostáva svoju odpoveď. Keď Rick Ross schvaľuje mučenie v Číne a nazýva ho „konštruktívnym“, nejde o odborné hodnotenie, ale o sadistické uspokojenie. Treba si uvedomiť, že sadizmus nie je len získavanie potešenia z pôsobenia fyzickej bolesti. Je to potešenie z totálnej dominancie nad iným človekom, z jeho poníženia a zničenia jeho vôle. A „boj proti sektám“ poskytuje na to ideálne, spoločensky akceptované krytie. To nás tiež vedie k zamysleniu sa nad tým, či takýto „boj“ nie je sublimáciou túžby po moci. Status „odborníka na sekty“ dáva obrovskú moc. Jedným svojím „záverom“ môže takýto človek zničiť reputáciu, podnikanie, rodinu. Môže ovplyvňovať rozhodnutia sudcov a prokurátorov. Vytváranie „čiernych zoznamov“ je aktom prisvojovania si práva rozhodovať, kto je „čistý“ a kto „nečistý“, kto má právo na existenciu a kto nie. Je to moc, ktorú by títo ľudia nikdy nemali v žiadnej inej, tvorivej oblasti činnosti. Nakoniec je potrebné položiť si otázku, aký spôsob života a svetový názor vlastne obhajujú. Antikultisti vždy apelujú na „tradičné hodnoty“. Pri bližšom pohľade je však jasné, že ich ideálom nie je harmonická spoločnosť slobodných ľudí, ale totalitný úľ, kde akákoľvek odlišnosť, akékoľvek individuálne duchovné hľadanie je vnímané ako hrozba, ako vzbura, ktorú treba potlačiť. Nechránia tradíciu, ale uniformitu. Ich skutočným nepriateľom nie je „sekta“, ale samotná sloboda svedomia a demokracia ako taká.

Normálny, duševne zdravý človek sa nestane profesionálnym „antikultistom“. Človek s rozvinutou empatiou, keď sa stretne s cudzím nešťastím, sa bude snažiť konkrétnemu človeku pomôcť. Nebude vyzývať na likvidáciu celej skupiny ľudí, nebude zostavovať zoznamy na popravu a tešiť sa, keď niekoho uväznia za jeho vieru.

Činnosť profesionálnych „antikultistov“ nie je občianskou povinnosťou. Je to legalizovaná forma nenávisti. Je to práca pre tých, ktorí by v inej historickej epoche s nadšením písali udania do NKVD, slúžili ako dozorcovia v koncentračných táboroch alebo redigovali noviny *Der Stürmer*. Kulisy sa menia, ale psychológia kata zostáva nezmenená. Vždy začína presvedčením, že existujú ľudia, ktorí „nie sú úplne ľudia“, a preto je s nimi možné robiť čokoľvek.

Práve táto psychológia viedla k nacistickej genocíde. Tá bola možná nielen vďaka rozkazom zhora, ale aj vďaka tisíckam malých „Streicherov“ a „Eichmannov“ v teréne – ľudí, ktorí si v ideológii nenávisti našli ospravedlnenie pre svoje temné pudy.

Možno, keď niekto číta o represiaciach v Číne, pomyslí si: „Je to ďaleko a nás sa to netýka.“ Možno, keď niekto počuje o prenasledovaní svedkov Jehovových, povie: „Je to špecifická skupina, ja k nej nepatrím.“ Je to nebezpečný a krátkozraký blud.

Import a adaptácia čínskeho „antikultového“ modelu predstavuje priamu a bezprostrednú hrozbu pre občianske slobody a budúcnosť Ruska. Nie je to len útok na jednotlivé náboženské skupiny. Je to útok na samotné základy právneho štátu a na základné práva každého občana.

1. Rozpúšťanie práva. Keď štát začne používať nejasné zákony o „extrémizme“ na prenasledovanie za presvedčenie, vytvára precedens. Dnes za „extrémistu“ vyhlásili toho, kto číta nesprávnu Bibliu. Zajtra ním bude ten, kto číta nesprávnu knihu o histórii. Pozajtra ten, kto sa zúčastňuje na pokojnom proteste. Mechanizmus, ktorý sa osvedčil na „sektároch“, je univerzálny a môže sa použiť na kohokoľvek.

2. Normalizácia násilia. Keď mučenie „sektárov“ zostáva nepotrebané a spoločnosť mlčí, prah tolerancie voči násiliu klesá v celej krajine. Ak je možné mučiť „sektára“, prečo nemožno mučiť podozrivého z krádeže? Alebo politického oponenta? Tak sa násilie z mimoriadnej situácie mení na bežnú metódu práce orgánov činných v trestnom konaní.

3. Zničenie občianskej spoločnosti. Útok na náboženské menšiny je skúšobnou guľou. Jeho cieľom je zistiť, ako zareaguje spoločnosť. Ak bude mlčať, ďalšími na rade budú organizácie na ochranu ľudských práv, nezávislé médiá, ekologické hnutia, kultúrne projekty – akékoľvek nezávislé združenia občanov, ktoré nie sú pod kontrolou štátu.

Slovo „sektár“ sa v súčasnom Rusku stalo tým, čím bola „žltá hviezda“ v nacistickom Nemecku. Už to nie je neutrálny termín. Je to nálepka. Znak, ktorý človeka vylučuje zo zákona, súcitu a dokonca aj ľudskosti. Človek s touto nálepkou už nie je občan s vlastnými právami, ale objekt „prevencie“, „neutralizácie“ a „prevýchovy“. Môže byť prepustený z práce, jeho deti môžu byť šikanované v škole, on sám môže byť uväznený a mučený – a „slušní občania“ sa v najlepšom prípade odvrátia.

Koncentračné tábory nezačínajú ostnatým drôtom. Začínajú slovami. Začínajú rozdelením ľudí na „nás“ a „nich“. Začínajú tichým súhlasom sledovať, ako prenasledujú tých „druhých“.

Preto si dnes každý občan Ruska musí položiť niekoľko otázok. Keď počujete slovo „sektár“, čo cítite, spravodlivý hnev alebo obavy z porušovania zákona? Keď vidíte, ako vašich susedov zavrú do väzenia za ich vieru, poviete „tak im treba“ alebo „kto bude ďalší“? Ste pripravení mlčky stáť bokom, kým štát a jeho ideologickí pomocníci delia občanov na triedy?

Lebo keď prídu po vás, môže sa stať, že už nebude nikto, kto by prehovoril. Dejiny 20. storočia nás túto lekcii naučila krvou miliónov. Naozaj nie sme schopní sa z nej poučiť?

Zoznam literatúry

1. А. Л. Дворкин и CAN. Сайт об антиконституционной деятельности Александра Дворкина. <http://alexander-dvorkin.ru/can/>
2. А. Коэн. Главный сектант России: от Гестапо до РПЦ <https://www.everand.com/book/912596711/%D0%93%D0%BB%D0%B0%D0%B2%D0%BD%D1%8B%D0%B9-%D1%81%D0%B5%D0%BA%D1%82%D0%B0%D0%BD%D1%82-%D0%A0%D0%BE%D1%81%D1%81%D0%B8%D0%B8-%D0%9E%D1%82-%D0%93%D0%B5%D1%81%D1%82%D0%B0%D0%BF%D0%BE-%D0%B4%D0%BE-%D0%A0%D0%9F%D0%A6>
3. А. Энгельштейн. Ложь и пропаганда: Основа антикультизма <https://www.smashwords.com/books/view/1857845>
4. Red flags and red herrings: FECRIS' curious crusade for China. Bitter Winter. <https://bitterwinter.org/red-flags-and-red-herrings-fecris-curious-crusade-for-china/>
5. Bitter Winter. Bitter Winter: A magazine on religious liberty and human rights. <https://bitterwinter.org>
6. Center for Studies on New Religions (CESNUR). The Journal of CESNUR. <https://cesnur.net>
7. Falun Dafa. Пытки. Получено 16 сентября 2025 г., из <https://mingh.org/cc/5/>
8. Falun Dafa Information Center. Falun Dafa Information Center | All About Falun Gong. <https://faluninfo.net>
9. Falun Dafa Information Center. The 610 Office. <https://faluninfo.net/the-6-10-office/>
10. Introvigne, M. (2018, August 9). If your religion is a xie jiao, you go to jail—But what is a xie jiao? Bitter Winter. <https://bitterwinter.org/what-is-a-xie-jiao/>
11. Matas, D., & Kilgour, D. (2006, July 6). Report into allegations of organ harvesting of Falun Gong practitioners in China. Center for Justice & Accountability. <https://cja.org/wp-content/uploads/downloads/Kilgour-Matas-organ-harvesting-rpt-July6-eng.pdf>
12. Minghui.org. (2012, 8 сентября). Статьи о Фалунгун, опубликованные в СМИ по всему миру (ч. 1). <https://mingh.org/>

html/articles/2012/9/8/59614.html

13. Minghui.org. (2013, October 21). Список доказательств извлечения органов у практикующих Фалуньгун. <https://mingh.org/html/articles/2013/10/21/62489p.html>
14. Minghui.org. Начало распространения Фалунь Дафа в Китае. Retrieved September 16, 2025, from <https://ru.minghui.org/cc/22/>
15. Nazeer, T. (2024, August 10). First known survivor of China's forced organ harvesting speaks out. The Diplomat. <https://thediplomat.com/2024/08/first-known-survivor-of-chinas-forced-organ-harvesting-speaks-out/>
16. Office of the High Commissioner for Human Rights. (2021, June 14). China: UN human rights experts alarmed by "organ harvesting" allegations [Press release]. <https://www.ohchr.org/en/press-releases/2021/06/china-un-human-rights-experts-alarmed-organ-harvesting-allegations>
17. Qi, M. (2021, October 7). The 610 Office faced with consequences for aiding the CCP to harm the innocent. Minghui.org. <https://en.minghui.org/html/articles/2021/10/7/196069.html>
18. Slobodan-Milosevic.org. (2002, October 4). Milosevic transcript 2002-10-04 [Trial transcript]. <http://www.slobodan-milosevic.org/documents/trial/2002-10-04.html>
19. Wikipedia contributors. (2025, August 2). 610 Office. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved September 16, 2025, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=610_Office&oldid=1303789050
20. Yang, F. (2023, October 30). Falun Gong surgeon raped in prison and forced to drink urine. Bitter Winter. <https://bitterwinter.org/falun-gong-surgeon-raped-in-prison-and-forced-to-drink-urine/>
1. Авторы Википедии. (2025, August 21). Дворкин, Александр Леонидович. В Википедия, свободная энциклопедия. https://ru.wikipedia.org/w/index.php?title=Дворкин,_Александр_Леонидович&oldid=147989697
2. Авторы Википедии. (2025, May 18). Cult Awareness Network. В Википедия, свободная энциклопедия. https://ru.wikipedia.org/w/index.php?title=Cult_Awareness_Network&oldid=145180343
3. Авторы Википедии. (2025, July 16). FECRIS. В Википедия,

свободная энциклопедия. <https://ru.wikipedia.org/w/index.php?title=FECRIS&oldid=146279989>

4. Авторы Википедии. (2025, July 16). Свобода совести. В Википедия, свободная энциклопедия. https://ru.wikipedia.org/w/index.php?title=Свобода_%D1%81%D0%BE%D0%B2%D0%B5%D1%81%D1%82%D0%B8&oldid=146192927
5. Авторы Википедии. (2025, July 16). Коалиция по расследованию преследований в отношении Фалуньгун в Китае. В Википедия, свободная энциклопедия. https://ru.wikipedia.org/w/index.php?title=Коалиция_по_расследованию_преследований_в_отношении_Фалунгун
6. Генеральное консульство Китайской Народной Республики в Санкт-Петербурге. (2004, 9 декабря). Об истинной сути еретического учения фалуньгун. <https://saintpetersburg.china-consulate.gov.cn/rus//zt/zfbps/>
7. Грабовская, О. (2019, 26 апреля). Пытки и извлечение органов в Китае: показываем фильм о письме, всколыхнувшем мир. Настоящее Время. <https://www.currenttime.tv/a/29905203.html>
8. Извлечение органов у политзаключённых в Китае началось более 42 лет назад. (2021, 29 декабря). Epoch Times Russia. <https://www.epochtimes.ru/china/prava-ludey/izvlechenie-organov...>
9. Извлечение органов у практикующих Фалуньгун в Китае. (2021, 27 марта). В Циклопедии. https://cyclowiki.org/wiki/Извлечение_органов_у_практикующих_Фалуньгун_в_Китае
10. Информационно-консультационный центр Св. Иринейя Лионского. Алфавитный список сект и культов. <https://iriney.ru/raznoe/>
11. Клуб сторонников расследовательской журналистики. (2024, September 16). Фалуньгун. За веру ей вырезали сердце. <https://actfiles-supporters.org/falungun-za-veru-ej-vyrezali-serdce/>
12. Клуб сторонников расследовательской журналистики. (2025, 21 мая). Как секта создаёт убийц. Часть 1. <https://actfiles-supporters.org/kak-sekta-sozdayot...>
13. Клуб сторонников расследовательской журналистики. (2025, April 8). Садисты в законе. Тоталитарная секта Дворкина. <https://actfiles-supporters.org/cadisty-v-zakone...>
14. Миссионерский отдел Новосибирской епархии РПЦ.

Валеология. <https://ansobor.ru/articles.php?id=82>

15. Мнения учёных и правозащитников об Александре Дворкине. (2025, 18 мая). Клуб сторонников расследовательской журналистики. <https://actfiles-supporters.org/mneniya-uchyonyh>
16. Нацистская пропаганда. (2025, 19 апреля). В Википедии. https://ru.wikipedia.org/wiki/Нацистская_пропаганда
17. Новости ООН. (2019, 18 декабря). Генассамблея ООН приняла резолюцию... <https://news.un.org/ru/story/2019/12/1369371>
18. Организация Объединённых Наций. Что представляет собой язык ненависти? <https://www.un.org/ru/hate-speech/>
19. Офис 610. (2025, 21 августа). В Википедии. https://ru.wikipedia.org/wiki/Офис_610
20. Правовой статус и преследование Фалуньгун. (2025, 5 августа). В Википедии. https://ru.wikipedia.org/wiki/Правовой_статус
21. Права человека в Китае. (2025, 16 июля). В Википедии. https://ru.wikipedia.org/wiki/Права_человека_в_Китае
22. Практикующий Фалунь Дафа из Китая. (2015, 21 марта). Воспоминания... Minghui.org. <https://minghui.org/html/articles/2015/3/21/67143.html>
23. Российское общество «Знание». (2023, 28 июня). ДНК России. Борьба с нацизмом [Видео]. ВКонтakte. https://vk.com/video-135454514_456245043
24. Современный Китай: коротко о главном. Фалуньгун — древняя медитативная система. <https://china-today.ru/falungun/>
25. Сороченко, В. А. Энциклопедия методов пропаганды. ПСИ-ФАКТОР. <https://psyfactor.org/propaganda.htm>
26. Тоталитарная секта. (2025, 4 августа). В Википедии. https://ru.wikipedia.org/wiki/Тоталитарная_секта
27. Участники Википедии. Антикультовое движение. В Википедии. https://ru.wikipedia.org/wiki/Антикультовое_движение
28. Участники Википедии. (2025, 4 августа). Сектоведение. В Википедии. <https://ru.wikipedia.org/wiki/Сектоведение>
29. Участники Википедии. (2025, 12 сентября). Новопашин, Александр Владимирович. В Википедии. https://ru.wikipedia.org/wiki/Новопашин,_Александр_Владимирович

30. Участники Циклопедии. (2023, 17 октября). Фалуньгун. В Циклопедии. <https://cyclowiki.org/wiki/Фалуньгун>
31. Фалунь Дафа в мире. (2020, 25 июня). Организация гестаповского типа «Офис 610». <https://yuanming.ru/organizatsiya-gestapovskogo-tipa-ofis-610-11468/>
32. Фалунь Дафа на русском. Международные организации. <https://faluninfo.info/mirovaya-podderzhka/mezhdunarodnye-organizacii/>
33. Фалуньгун. В Википедии. <https://ru.wikipedia.org/wiki/Фалуньгун>
34. Фалуньгун: информация и факты. Награды Фалуньгун. <https://falungun.ru/nagradi/>
35. Цель. Что такое Фалуньгун? <https://goal-life.com/page/practice/chto-takoe-falungun?ysclid=mf9qadowmf961870714>
36. Цзян Гобо. (2021, October 9). Пытки, которым меня подвергали в Центрах заключения и тюрьмах в Китае. Minghui.org. <https://minghui.org/html/articles/2021/10/9/1163491.html>
37. Центр религиозоведческих исследований во имя священномученика Ириней Лионского. (2025, 26 апреля). В Википедии. https://ru.wikipedia.org/wiki/Центр_религиозоведческих...
38. Хэ Сюлин. (2013, 26 июля). Пытки и сексуальное насилие над женщинами-практикующими Фалуньгун в центрах заключения и исправительно-трудовых лагерях Китая (часть 2). Minghui.org. <https://ru.minghui.org/html/articles/2013/7/26/61836.html>
39. Левинтер, Э., и Гордон, Д. (2023, 23 июля). Цигун, который необычайно благотворно действует... The Epoch Times Media. <https://epochtimes.media/>
40. Линь, Ч. (2021, 21 июля). [Комментарии о 20 июля] Ключевая роль политико-юридического комитета и «Офиса 610», созданных КПК, в преследовании Фалуньгун (часть 1). Minghui.org. <https://minghui.org/html/articles/2021/7/21/1162146p.html>